Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 28
22 ΑΠΡΙΛ. 1939 – Δ!

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗΣ

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ 28 — 22 Ἀπριλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας)
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ **τὸ τί** ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΕΝΟΤΗΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἡ νέα γενεὰ τῶν Ἑλλήνων, μὲ τὴν πλαισίωσιν ποὺ τῆς ἔδωσε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἀνέλαβεν ἐνεργὸν καὶ ὑπεύθυνον κρατικὸν καὶ κοινωνικὸν ρόλον. Καὶ κάθε ἐνεργὸς ρόλος συνεπάγεται καθήκοντα καὶ γεννᾷ εὐθύνας. Ὀφείλουν ἑπομένως οἱ νέοι Ἕλληνες νὰ πάρουν εἰς τὰ σοβαρὰ αὐτὰ τὰ καθήκοντα καὶ αὐτὰς τὰς εὐθύνας. Ὀφείλουν νὰ πάρουν εἰς τὰ σοβαρὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὰ καθήκοντα καὶ αἱ εὐθῦναι ποὺ ἀνέλαβον ἂν δὲν τὴν καταργοῦν ἐντελῶς — αὐτὸ θὰ ἦτο ἴσως ἀφύσικον — θέτουν ὅμως ὅρια καὶ περιορίζουν μέσα εἰς τὰ ὅρια αὐτὰ τὴν περίοδον τῆς ἀμεριμνησίας ποὺ ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε προνόμιον τῆς νεότητος.

Ἡ ὀργάνωσις εἶναι ζυγός. Διότι ζυγὸς εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν της ἡ ὁμὰς καὶ εἰς τὰς πλέον ἁπλᾶς ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ὀλιγώτερον ὑπευθύνους μορφάς της. Ὁ ζυγὸς ὅμως τῆς ὁμάδος ἔχει ἀδιαφιλονίκητον δημιουργικὴν ἀξίαν. Συναρμόζει καὶ γονιμοποιεῖ τὰς ἱκανότητας καὶ συσσωρεύει καὶ πολλαπλασιάζει τὴν δύναμίν των.

Κάτω ἀπὸ τὸν δημιουργικὸν ζυγὸν τῆς ὁμάδος ὁ νέος δὲν λαμβάνει μόνον συνείδησιν τῆς ὁλότητος ἀλλὰ καὶ τοῦ χρέους του πρὸς αὐτήν. Κάτω ἀπὸ τὸ καθεστὼς τῆς πειθαρχίας τῆς ὁμάδος παραιτεῖται ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρον σύστημα ἀσυδοσιῶν—ποὺ κατὰ παρανόησιν τὰς ὠνόμαζον ἐλευθερίας καὶ ποὺ δὲν ἦσαν παρὰ ἄσκοπος καὶ ἄγονος καὶ κάποτε καταστροφικὴ ἐκδαπάνησις ἐνεργείας — διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν μίαν καὶ τὴν μοναδικήν, τὴν ἀληθινὴν ἐλευθερίαν, ποὺ δίδει ἡ πλήρης ἐκτέλεσις τοῦ χρέους πρὸς τὴν ὁμάδα καὶ πρὸς τὸ σύνολον. Ἔτσι, μὲ τὴν πλαισίωσιν τῆς νεότητος μέσα εἰς τὸν θεσμὸν τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ νέον Ἑλληνικὸν Κράτος προσέθεσεν εἰς τὸ ἐθνικὸν σύνολον μίαν νέαν δύναμιν, μίαν νέαν πηγὴν δυνάμεως, ποὺ ἀφίνετο νὰ ἐκδαπανᾶται εἰς τὸ παρελθόν, χωρὶς νόημα καὶ χωρὶς σκοπόν. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πρόσθετον κέρδος, ἀφοῦ ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ὀργανώσεως εἶναι ἄλλος. Ἡ γενικὴ ἀγωγὴ τῆς νέας γενεᾶς καὶ ἡ σύντονος καὶ παντοειδὴς ἄσκησις καὶ προπαρασκευή της διὰ τὴν διαδοχὴν τῆς παρερχομένης.

Γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ δὲν ἐπιδοκιμάζουν τὸν πρώϊμον ζυγὸν τῆς ὁμάδος, ποὺ ἡ φύσις τῆς ὀργανώσεως ἐπέβαλεν εἰς τοὺς νέους. Αὐτοὺς πάλιν πρέπει νὰ τοὺς διαιρέσωμεν εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς τὴν πρώτην ἀνήκουν οἱ ἀντιδραστικοί, οἱ νοσταλγοὶ τῶν θλιβεροτήτων τοῦ πα-

ρελθόντος. Ρόλος τῆς ἀντιδράσεως ἦτο πάντοτε ἡ ἄρνησις. Μὲ αὐτὴν καμμία συζήτησις δὲν θὰ εἶχε σκοπόν. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἄλλην κατηγορίαν, ποὺ καλοπίστως νομίζει, ὅτι ὁ ζυγὸς τῆς ὁμάδος ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν νεότητα χαρὰν καὶ δροσιὰν διότι τὴν ἐπιβαρύνει προώρως μὲ μερίμνας καὶ χρέη, αὐτὴ παρεξηγεῖ καὶ τὴν φύσιν τῆς ὀργανώσεως, τὴν καθολικότητά της, ἴσως ἀκόμη καὶ αὐτοὺς τοὺς σκοπούς της καὶ γενικώτερα τοὺς σκοποὺς τῆς ἀγωγῆς καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν θέσιν τῆς νεότητος. Ἀντικρύζει στενὰ καὶ περιωρισμένα τὴν ὅλην ὑπόθεσιν. Τὴν κρίνει μὲ τὴν ἠθογραφικὴν μικροαστικὴν ἀντίληψιν, ποὺ λίγο πολὺ βλέπει τὸ παιδὶ ὡς κτῆμα, ὡς διακοσμητικὸν μᾶλλον ἐξάρτημα τῶν γονέων, ἀγαπητὸν εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ πολυμέριμνον καὶ τρυφερὸν κτῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ἡ στενότης τῆς στοργῆς ἀρνεῖται ν' ἀναγνωρίζῃ αὐτοτελῆ ὀντότητα καὶ αὐτοτελῆ προορισμόν. Δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κρίνωμεν αὐτὴν τὴν στενότητα τῆς στοργῆς, ἡ ὁποία γίνεται συχνὰ ἀγωγὸς μαλθακότητος καὶ τὴν ὁποίαν βαρύνει τὸ ἀδιαφιλονίκητον γεγονός, ὅτι ἡ ἀτομικότης τῶν παιδιῶν τῶν ἀστικῶν στρωμάτων τῆς Κοινωνίας μας παρουσιάζει ἐλάττωσιν ἀντίστροφον πρὸς τὴν ἀφθονίαν τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἀνέσεων τῆς οἰκογενείας. Ἀλλ' ὁ θεσμὸς τῆς ὀργανώσεως τῆς νεότητος, καθολικὸς ὅπως εἶναι, ἀποβλέπει εἰς τὸ σύνολον τῶν παιδιῶν τοῦ Ἔθνους καὶ κατὰ κύριον λόγον εἰς τὸ μέγα πλῆθος τῶν παιδιῶν τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, εἰς τὴν δεξαμενὴν δηλαδὴ ποὺ ἀνανεώνει κάθε τόσον τὴν δύναμιν, τὴν ἀλκὴν καὶ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἔθνους. Φυσικὰ διὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων ὁ ζυγὸς τῆς ὀργανώσεως κάθε ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ θεωρῆται παρὰ πρώϊμος. Ἀφοῦ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, εἰς τὴν ἡλικίαν ποὺ τὰ στρατολογεῖ ἡ ὀργάνωσις, ἔχουν ἤδη ὑποβληθῆ εἰς ἕνα ἄλλον ζυγόν, πολὺ περισσότερον ἀπαιτητικόν, διὰ νὰ μὴ ποῦμε σκληρόν, εἰς τὸν ζυγὸν τῆς βιοπάλης. Πρέπει δὲ νὰ ἔχῃ γνωρίσει πολὺ ὀλίγον τὴν ζωὴν ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, μὲ ὅλην τὴν στενότητα τῶν ἀνέσεων ἀκόμη καὶ μὲ ὅλας τὰς στερήσεις της, μειονεκτεῖ εἰς χαράν, εἰς ὁρμήν, εἰς δροσιὰν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν τῶν εὐπόρων τάξεων. Θὰ ἦτο ὡσὰν νὰ ὑπεστήριζε σοβαρὰ ὅτι τὰ ἄνθη τῶν θερμοκηπίων ἔχουν περισσοτέραν δροσιὰν καὶ ἄρωμα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ καλλιεργοῦνται εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐδεχόμεθα ἀκόμη ὅτι ἡ ποσότης τῶν ἀνέσεων εἶναι αὐτὸ ποὺ προσδιορίζει τὴν χαρὰν καὶ τὴν δροσιὰν καὶ ὄχι ἡ ὀξύτης καὶ ἡ ἔντασις τῆς αἰσθήσεως τῶν ὡραιοτήτων τῆς ζωῆς, ἡ κίνησις, ἡ δρᾶσις, ἡ ὁρμή, ὅ,τι εἶναι ποιόν, μὲ ἕνα λόγον, πάλιν δὲν φανταζόμεθα ὅτι θὰ ὑπῆρχον ἄνθρωποι εἰς τὴν ἐποχήν μας, ποὺ νὰ φαντάζωνται ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν μία προσπάθεια κρατικῆς ὀργανώσεως τῆς νεότητος τοῦ Ἔθνους ν' ἀνέχεται καὶ μάλιστα νὰ εὐνοῇ καὶ νὰ καλλιεργῇ διαφορισμοὺς καὶ διακρίσεις μέσα εἰς τοὺς κόλπους της, διακρίσεις καὶ διαφορισμοὺς ἄλλους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φέρνουν μέσα των, ὡς χάρισμα καὶ δῶρον τοῦ Θεοῦ, αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ παιδιά.

Μὲ ὅλα αὐτὰ ἐξαντλεῖται, νομίζομεν, ἡ ἀπολογία τῆς ἑνότητος τῆς μορφῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑνιαίου τοῦ προορισμοῦ τῆς ὀργανώσεως. Καταρρίπτονται ἐπίσης αἱ καλόπιστοι ἀντιρρήσεις τῶν καθυστερημένων, ἀλλὰ καὶ αἱ δηλητηριώδεις ἐμβρίθειαι τῶν ἀντιδραστικῶν, ἐκείνων ποὺ ἐπὶ ἄλλων σημείων κεραυνώνουν τὴν «ἀντιλαϊκότητα» τοῦ αὐγουστιανοῦ Κράτους. Καὶ μένει τὸ ἄλλο, τὸ ζήτημα τῶν στελεχῶν. Ὡς πρὸς αὐτό, ἡ ἰδεώδης λύσις, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ὀργάνωσις κατατείνει, μένει πάντοτε ἡ ἰδία. Νὰ προέλθουν τὰ ἡγετικὰ στοιχεῖα τῆς ὀργανώσεως μέσα ἀπὸ τὰς ἰδίας τάξεις τῶν νέων. Τοῦτο θ' ἀπαιτήσῃ καιρόν. Διότι ἡ προσπάθεια εἶναι νέα καὶ τὸ ἔργον τῆς ἐπιλογῆς δυσχερές, ἐνῷ αἱ ἀνάγκαι εἶναι ἄμεσοι καὶ κατεπείγουσαι καὶ δὲν ἐπιδέχονται ἀναβολάς. Θὰ περάσῃ μοιραίως ἡ ὀργάνωσις ἀπὸ ἕνα στάδιον — τὸ ὁποῖον ἂς ἐργασθῶμεν ὅλοι νὰ συντομεύσωμεν ὅσον εἶναι δυνατὸν — ἀναζητήσεων καὶ κατὰ τὸ στάδιον αὐτὸ θὰ προσκόπτῃ εἰς σφάλματα ἐπιλογῆς. Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀναζήτησις τῶν ἡγετῶν δὲν θὰ ἦτο σωστὸν νὰ ἐπιχειρηθῇ ἐκτὸς τῆς ὀργανώσεως. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἐπιμένομεν εἰς τὴν δυσκολωτέραν λύσιν. Ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη ἀσφαλής. Χρειάζεται νὰ ζυμωθῇ τὸ φύραμα τὸ μέγα τῆς ὀργανώσεως, μὲ τὴν μικρὰν ἀρχικὴν ζύμην τῶν πρωτοπόρων. Ὅταν αὐτὸ γίνῃ αἱ ἱκανότητες θ' ἀποκαλυφθοῦν, διότι αἱ ἱκανότητες εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ὑπάρχουν, ἀλλοῦ ληθαργοῦσαι, ἀλλοῦ μόλις ἀφυπνιζόμεναι, ἀλλὰ κατὰ ποσὸν ἐπαρκεῖς. Ὅ,τι ἐπείγει νὰ καλλιεργηθῇ ἐν τῷ μεταξύ, ὁρμητικὰ καὶ σύντονα, εἶναι ἡ ἑνότης τοῦ πνεύματος, ἡ ἑνότης τῶν ἰδεῶν, τοῦ ποιοῦ. Τὰ ἄτομα θὰ εἶναι πάντοτε ἄνισα κατὰ τὰς ἐφέσεις καὶ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν. Αὐτὸ εἶναι νόμος φυσικός. Ἀλλ' ἡ ὁμάς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ πραγματικά, πρέπει ν' ἀναπνέῃ τὴν ἰδίαν ἀτμόσφαιραν καὶ νὰ κινῆται ἀπὸ τὰς ἰδίας ἰδέας.

Κδς.

ΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Τὴν ἔντασιν τῆς διεθνοῦς καταστάσεως, τὴν κορυφωθεῖσαν συνεπείᾳ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ γεγονότων, ἠκολούθησε ποιά τις χαλάρωσις μὲ τὰς δοθείσας διευκρινίσεις ἐκ μέρους τῆς Ἰταλίας περὶ τοῦ αὐστηροῦ ἐντοπισμοῦ τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ στρατιωτικῆς ἐνεργείας τῆς Ἰταλίας καὶ περὶ τοῦ ἀπολύτου ἐκ μέρους τῆς τελευταίας ταύτης σεβασμοῦ τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὴν ἐκδηλωθεῖσαν χαλάρωσιν ἐνίσχυσαν ἔτι πλέον αἱ ταυτόσημοι καὶ ἀπολύτως κατηγορηματικαὶ δηλώσεις τῶν ἀρχηγῶν τῶν Κυβερνήσεων Μ. Βρεττανίας καὶ Γαλλίας, διὰ τῶν ὁποίων διεδηλώθη τὸ ἐνεργὸν καὶ ἄμεσον ἐνδιαφέρον ἀμφοτέρων τῶν ὡς ἄνω Δυνάμεων διὰ τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ καθεστῶτος ἐν τοῖς Βαλκανίοις καὶ τῇ Ἀνατολικῇ Μεσογείῳ καὶ ἡ διαβεβαίωσις καθ' ἣν πᾶσα περίπτωσις ἀπροκλήτου προσβολῆς κατὰ τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας θὰ ἐπισύρῃ τὴν ἀμέριστον ἐνίσχυσιν τῶν δύο τούτων Κρατῶν εἰς τὴν ἀντίστασίν των ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὡρισμέναι κινήσεις στρατευμάτων εἰς τὴν δυτικομεσημβρινὴν Ἰσπανίαν, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν καθυστέρησιν τῆς ἀνακλήσεως τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων, τῶν μετασχόντων τοῦ ἐμφυλίου πολέμου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, μετετόπισαν τὸ κέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν εἰς τὴν Δυτικὴν Μεσόγειον. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰ ἰταλικὰ στρατεύματα ἐδόθησαν νέαι κατηγορηματικαὶ ὑποσχέσεις περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐξ Ἰσπανίας ἀμέσως μετὰ τὴν 15ην Μαΐου. Οὕτως ἐβεβαιώθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ ἐμμονὴ τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ ἀγγλοϊταλικὸν σύμφωνον. Ἀλλ' αἱ προηγηθεῖσαι φῆμαι συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ληφθοῦν ἐπειγόντως ἔκτακτα μέτρα ἐνισχύσεως τῶν ἀμυντικῶν ἐγκαταστάσεων εἰς τὸ Γιβραλτάρ. Ἐξ ἄλλου ἀνηγγέλθη ὁ προσεχὴς κατάπλους εἰς τὰς ἰσπανικὰς ἀκτὰς τοῦ γερμανικοῦ στόλου τῆς Βαλτικῆς, ἐδόθη δὲ ἡ ἐξήγησις ὅτι τὸ μέτρον δὲν ἐνέχει τὴν ἔννοιαν ἀπαντήσεως εἰς τὰς συνδυασμένας κινήσεις τῶν ἀγγλικῶν καὶ γαλλικῶν πολεμικῶν μονάδων εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀλλὰ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κανονικῶν γυμνασίων. Σχεδὸν συγχρόνως πρὸς τὰ μέτρα ταῦτα ἀνηγγέλθη ὁ κατάπλους τοῦ στόλου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν καὶ ἐδόθη ἡ ἐξήγησις ὅτι ἡ ἐνέργεια αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ συγκρατήσῃ τὴν Ἰαπωνίαν ἀπὸ πάσης τυχὸν ἐνεργείας ὑπὲρ τοῦ ἄξονος.

Τὸ μᾶλλον ἀπρόοπτον, ὄχι ὅμως καὶ τὸ ὀλιγώτερον σημαντικόν, γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος ὑπῆρξεν ἡ ἔκκλησις τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ρούζβελτ πρὸς τοὺς κ. κ. Χίτλερ καὶ Μουσσολίνι, δι' ἧς ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἐκαλοῦντο νὰ δηλώσουν ἐὰν εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἐγγυηθοῦν, ἐπὶ ἀμοιβαιότητι, ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσουν ἐπιθετικὰς πράξεις ἐν Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ, κατωνομάζοντο δὲ καὶ τὰ Κράτη πρὸς τὰ ὁποῖα θὰ ἔδει νὰ παρασχεθῇ ἡ τοιαύτη ἐγγύησις καὶ ἐξεφράζετο ἡ εὐχὴ ὅπως, εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελε συμφωνηθῇ ἡ παροχὴ τῆς ἐγγυήσεως, ἰσχύσῃ αὕτη τοὐλάχιστον διὰ μίαν δεκαετίαν. Διὰ τὴν περίπτωσιν καταφατικῆς ἀπαντήσεως τῶν Κρατῶν τοῦ ἄξονος, ἡ ἔκκλησις τοῦ κ. Ρούζβελτ προβλέπει τὴν σύγκλησιν μιᾶς ἢ περισσοτέρων διεθνῶν διασκέψεων πρὸς ρύθμισιν τῶν διαφορῶν τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν, αἱ ὁποῖαι διαιροῦν τὰ μεγάλα Κράτη τῆς Εὐρώπης, ἐκ τῆς ἐκβάσεως δὲ τῶν διασκέψεων τούτων ἐξαρτᾷ τὸ πρόβλημα τοῦ βαθμιαίου ἀφοπλισμοῦ τῶν Κρατῶν πρὸς κατοχύρωσιν τῆς εἰρήνης.

Μέχρις ὥρας δὲν ἐδόθη ἀπάντησις εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ κ. Ρούζβελτ. Μολονότι δὲ ἐκ τῶν κρίσεων τοῦ Τύπου καὶ τῶν πρακτορείων τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας διαγιγνώσκεται δυσμενὴς ὑποδοχὴ τῶν προτάσεων, θὰ ἦτο παρακινδυνευμένη ἡ προεξόφλησις τελείως ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ γερμανικὸς καὶ ὁ ἰταλικὸς Τύπος ἐπιδιώκουν νὰ παραστήσουν τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ἀμερικανοῦ Προέδρου ὡς συνέργειαν εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς «κυκλώσεως», τὴν ὁποίαν, λέγουν, ἐπιχειροῦν ἐναντίον των ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐπιχειρηματολογία δὲν ἔχει πολλὴν πειστικότητα τοὐλάχιστον ἐκτὸς τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Ἡ παραχθεῖσα ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ κ. Ρούζβελτ παγκοσμίως ἐντύπωσις καὶ ἀπήχησις εἶναι μεγίστη καὶ ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία δὲν δύνανται νὰ τὴν ἀγνοήσουν. Ἤδη ὁ Γερμανὸς καγκελλάριος ἐκάλεσε διὰ τὴν 28ην τρέχοντος τὸ Ράϊχσταγ, ἵνα ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς Γερμανίας. Οὐδεὶς δύναται νὰ διακινδυνεύσῃ προβλέψεις. Ὅμως τελεία ἀπόρριψις τῶν προτάσεων τοῦ κ. Ρούζβελτ πρέπει μᾶλλον ν' ἀποκλείεται. Αἱ Δυνάμεις τοῦ ἄξονος θὰ χρησιμοποιήσουν τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ καταγγείλουν πάλιν τὴν ἀπληστίαν τῶν «πλουσίων» Κρατῶν, τὴν σύμπραξίν των μὲ τὸν κομμουνισμὸν καὶ τὰς κυκλωτικάς των ἐνεργείας, ἀλλ' ἀμέσως καὶ ἀπολύτως δὲν θ' ἀπορρίψουν τὰς προτάσεις τοῦ κ. Ρούζβελτ, ἀσχέτως ἂν αἱ ἀντιπροτάσεις τὰς ὁποίας θὰ ὑποβάλουν δὲν θὰ εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργον τοῦ κατευνασμοῦ. Ὁπωσδήποτε τὸ γεγονὸς εἶναι, ὅτι μετὰ τὰς προτάσεις τοῦ κ. Ρούζβελτ ἡ ψυχολογικὴ ἔντασις ἐχαλαρώθη αἰσθητῶς καὶ ἤρχισαν ν' ἀναφαίνωνται ἐλπίδες τινὲς διὰ τὸ δυνατὸν τῆς ἀποφυγῆς τῆς ἐμπολέμου ρήξεως τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Ἡ Ἑλλὰς εὔχεται ὁλοψύχως αὐτὴν τὴν ἀποτροπήν. Ὄχι μόνον διότι δὲν τρέφει διεκδικήσεις καὶ ἐπιδιώξεις ἔναντι οὐδενὸς γειτονικοῦ ἢ ἄλλου Κράτους, ὄχι μόνον διότι εἶναι στερρῶς προσηλωμένη εἰς τὴν εἰρηνικήν της ἀνασύνταξιν, ὄχι δηλαδὴ διὰ λόγους στενῶς ἐγωϊστικούς, ἀλλὰ διότι αἰσθάνεται ὁλόκληρον τὴν φρίκην ἐπὶ τῇ προόψει ἑνὸς νέου παγκοσμίου πολέμου, ὁ ὁποῖος ἀσχέτως ἐκβάσεως, θὰ διεκύβευε τελειωτικῶς πλέον τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, ἀσφαλῶς δὲ καὶ τὴν πρωτεύουσαν θέσιν τῆς Εὐρώπης ἐν τῷ Κόσμῳ.

Στὸ περιθώριον

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ...

Τὸ θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς συνοχῆς καὶ τῆς συσσωματώσεως πρὸ τοῦ ὑποτυπώδους ἔστω κινδύνου τῆς Πατρίδος ἐξεδηλώθη ἐν ὅλῃ τῇ συγκινητικῇ αἴγλῃ του εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Οἱ Αἰγυπτιῶται μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς φιλοπατρίαν ἔσπευσαν πρῶτοι νὰ ταχθοῦν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ.

«Οἱ Κρῆτες Αἰγύπτου — τηλεγραφοῦν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν — ἐθνικῶν ἀγώνων παλαίμαχοι, Κρητικῶν δὲ παραδόσεων στερρῶς ἐχόμενοι, τασσόμεθα πλευρὸν Βασιλέως καὶ Κυβερνήτου, πρὸς ὑπεράσπισιν ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας Ἑλλάδος μας. Ἁπάντων Πατρὶς τιμιώτερον».

Καὶ πόσον πιστεύουν εἰς αὐτὸ οἱ Κρῆτες μᾶς τὸ ἔχουν ἀποδείξει, ὄχι μὲ λόγους καὶ τηλεγραφήματα, ἀλλὰ μὲ μακροὺς αἱματηροὺς ἀγῶνας, μὲ ὁλοκαυτώματα, μὲ θυσίας. Καὶ ὅταν παραστῇ ἀνάγκη θὰ τὸ ἀποδείξουν καὶ πάλιν.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΜΙΛΑΤΟΥ

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν νὰ ἀπονέμῃ τὸν φόρον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ εἰς τοὺς τόπους ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἀνδρεία ἐδοξάσθη. Ἔτσι κατὰ τὴν προχθεσινὴν περιοδείαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Κρήτης, ὁπότε καὶ συνέπεσε νὰ ἑορτάζεται ἡ ἐπέτειος μιᾶς τῶν ὡραιοτέρων σελίδων τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας — κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 — μετέβη εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Μιλάτου, ὅπου τέσσαρες χιλιάδες γυναικόπαιδα μετὰ δεκαπενθήμερον ἀντίστασιν κατεσφάγησαν καὶ ἐξηνδραποδίσθησαν. Ἡ ἡρωϊκὴ αὕτη σελὶς τῆς ἱστορίας μας, ἰσαξία τῶν ἡρωϊσμῶν τοῦ Μεσολογγίου καὶ τοῦ Ἀρκαδίου, ἐτιμήθη ὅπως ἤξιζεν ὑπὸ τοῦ διερχομένου Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ὅστις παρέστη εἰς τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον καὶ κατέθεσε στέφανον ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα στρέφονται ἐπὶ τῇ αὐριανῇ ὀνομαστικῇ Του ἑορτῇ ἀμέριστος ὁ σεβασμὸς καὶ διάπυροι αἱ εὐχαὶ τοῦ Πανελληνίου. Δύναμις πολύτιμος εὐσταθείας κρατικῆς καὶ συντελεστὴς ἐθνικῆς ἑνότητος, ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β΄ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου Του εἰς τὸν Θρόνον, τὸν ὁποῖον ἐδόξασαν καὶ ἐλάμπρυναν οἱ προκάτοχοί Του, ὑπῆρξε καὶ μένει ὁ ὑπέρτατος ἐμψυχωτὴς ὅλων τῶν ἐθνικῶν προσπαθειῶν. Ἀσκῶν ὡς ἀποστολὴν καὶ σκοπὸν ζωῆς τὸ ἔργον Του ὡς Ἀνωτάτης Κορυφῆς τῆς Πολιτείας, τῶν πολεμικῶν δυνάμεων, ἀκόμη δὲ καὶ τῶν κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων ἐν τῇ Χώρᾳ, μετέδωσε παντοῦ τὴν ὑψηλὴν Βασιλικὴν ἀντίληψιν τοῦ ὡλοκληρωμένου χρέους. Καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπήγασεν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλικοῦ παραδείγματος, ἀπέβη πλουσίως γόνιμον εἰς πραγματοποιήσεις καὶ εἰς καρποὺς οἱ ὁποῖοι ἀποκαλύπτονται ἑκάστοτε θαυμασιώτεροι εἰς τὴν εὐγνώμονα παρατήρησιν τοῦ Ἔθνους.

Ἀδιασείστως σταθερὸς εἰς τὴν ἁγίαν πίστιν τῶν πατέρων, εὐλαβὴς ἀπὸ οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς καὶ παραδόσεως, πιστὸς εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἔθνους, ἐμπνέων καὶ ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν Λαόν Του, πατρικὸς Βασιλεὺς καὶ Ἀρχηγός, δικαιοῦται ἀδιαφιλονικήτως νὰ εἶναι ὑπερήφανος δι' ὅλην τὴν ταχεῖαν ἄνοδον τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους, τὴν σταθερῶς σημειουμένην ἀπὸ τῆς παλινοστήσεώς Του εἰς τὴν πάτριον γῆν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἄνοδον ἡ συμβολὴ τοῦ πνεύματος, τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς ἀνεπιδείκτου μερίμνης Του δὲν εἶναι ἡ μικροτέρα.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ μαζί του ἡ Ἐθνικὴ Νεότης, δὲν ἐκτιμᾷ ἁπλῶς ἀλλὰ τὴν αἰσθάνεται, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ μ' ὅλον τὸν παλμὸν τῆς καρδίας του, βαθύτατα τὴν στοργὴν τοῦ Βασιλέως του, μίαν στοργήν, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ εἶναι πηγαία, βαθεῖα καὶ ὡλοκληρωμένη, δὲν ἔχει ἀνάγκην λόγων καὶ ἄλλων θεαματικῶν ἐκδηλώσεων καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀνταποδίδει ὅπως γνωρίζει ν' ἀνταποδίδῃ εἰς ἀγάπην καὶ εἰς ἀφοσίωσιν πλουσίαν καὶ θερμὴν καὶ ἀνυπόκριτον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν θὰ συνοψίσῃ κατὰ τὴν αὐριανὴν ἑορτὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος καὶ Τροπαιούχου Ἁγίου ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, πολυχρονίζουσα καὶ εὐχομένη εἰς πολλὰ ἔτη τὸν Βασιλέα μας.

Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τσουγκρίζων τὸ αὐγό του μ' ἕναν φαντάρο κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τοὺς στρατῶνας.

ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ

Ὁ Κυβ. Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλόπουλος εὑρίσκεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης εἰς Κρήτην πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ σχηματισμῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου τὸ πρῶτον κατέρχεται ὁ Ἐπίτροπος, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τύχῃ τῆς καλλιτέρας ὑποδοχῆς οὐ μόνον ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν Κρητῶν καὶ ὡς προσωπικότης καὶ ὡς ἀνώτατος βαθμοῦχος τῆς Ὀργανώσεως. Ἡ πατρὶς τοῦ Ξενίου Διὸς θὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ ὅλα τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ὡς ξένος της δικαιοῦται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐργάτης ἐθνικὸς καὶ ἀγωνιστὴς τῆς ὡραίας Ἰδέας τῆς ἐθνικῆς διαπλάσεως τῆς Νεότητος, τῆς ὁποίας πρωτοπόρος τυγχάνει.

Εἰς τὴν Κρήτην ὁ Κυβ. Ἐπίτροπος θὰ εὕρῃ, ἐλπίζομεν, τὴν Ἰδέαν τῆς Ὀργανώσεως μὴ ὑστεροῦσαν τῶν λοιπῶν περιφερειῶν τοῦ Κράτους, πλήρη σφρίγους καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ μαχητικότητος. Οἱ νέοι ἐκεῖ κάτω, παιδιὰ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διέγραψαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὰς ὡραιοτέρας σελίδας τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς φιλοπατρίας, ποὺ κατέπληξαν ὅλον τὸν κόσμον, εἶναι τὸ ἐκλεκτότερον ὑλικὸν διὰ νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Δημιουργός της καὶ Ἀρχηγός της βασίζει πρωτίστως εἰς τὴν Νεότητα, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ὁδηγεῖ εἰς ἕνα λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον μέλλον.

Οἱ Νέοι τῆς Κρήτης θὰ εὕρουν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐπιτρόπου των τὴν πλέον ἐναργῆ εἰκόνα τοῦ ἐνθουσιώδους πατριώτου, τοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ μαχητοῦ, τοῦ ἐμψυχωτοῦ καὶ τοῦ ἀκαμάτου καὶ συνειδητοῦ ἐθνικοῦ ἐργάτου. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του αὐτὴ θὰ ἀποτελέσῃ ἱστορικὸν σταθμὸν προόδου διὰ τὴν Ε. Ο.Ν. Κρήτης, εἰς τὴν πρόοδον τῆς ὁποίας ἡ Κεντρικὴ Διοίκησίς της ἀποβλέπει μετ᾽ ἰδιαιτέρας στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ἀπὸ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῆς Δ. Α. Σ.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέκος Κανελλόπουλος εἰσερχόμενος εἰς τὸ Στάδιον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀγώνων.

Στὸ περιθώριον

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἡ πρὸ ἡμερῶν ἑορτασθεῖσα ἐπέτειος τῆς ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, περὶ τῆς ὁποίας ἡ «Νεολαία» ἠσχολήθη εἰς τὸ πανηγυρικὸν τεῦχος τῆς Ἐθνικῆς ἐπετείου δι᾽ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου της, πρόκειται εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὡς τὸ ὡραιότερον παράδειγμα τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας, τὸ ὁποῖον ὀλίγοι λαοὶ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν.

Οἱ νέοι τῆς Ε.Ο.Ν.. ἰδιαιτέρως γαλουχούμενοι μὲ τὰ νάματα τῆς Ἐθνικῆς των ἱστορίας δὲν παύουν νὰ εὑρίσκουν εἰς τὸ ἐπίσημον πνευματικόν των ὄργανον καὶ τὰς ἄλλας σελίδας τῆς ἱστορίας μας, εἰς τὰς ὁποίας διαγράφονται ἴσης ἀξίας γεγονότα. Τοῦτο ἄλλως τε ἀποτελεῖ καὶ τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν ποὺ ἐχάραξεν εἰς τὸ περιοδικὸν Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸ ἐμπνέει καὶ τὸ καθοδηγεῖ — ὁ Ἀρχηγός.

ΜΙΑ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Ἐλάβομεν τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐν Χανίοις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Κρητικὴ Νεότης», ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένον εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἐν Κρήτῃ Ε. Ο. Ν. Καὶ φυσικὰ δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ χαιρετίσωμεν εὐχαρίστως τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ὁρίζοντα ὡς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ τὸν ἀγῶνα.

Ἔχομεν μόνον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ὑπότιτλος τῆς καλῆς συναδέλφου ὡς «βοηθητικοῦ ὀργάνου τῆς Ε. Ο. Ν.» δὲν εἶναι ἐγκεκριμένος ὑπὸ τοῦ Κέντρου, τοῦ ὁποίου μοναδικὸν καὶ ἐπίσημον ὄργανόν του, ἀμέσως ὑπὸ τούτου ἐποπτευόμενον καὶ ἐμπνεόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι μόνον ἡ «Νεολαία».

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Εἰς τὸν Πύργον τῆς Ἠλείας καὶ σὲ ἕνα μικρὸ χωριὸ τοῦ Νομοῦ Πέλλης ἐξερράγη πυρκαϊὰ ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ στὰ παράπλευρα τῶν δυὸ αὐτῶν μερῶν. Πρῶτοι εἰς τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς ἔσπευσαν οἱ Φαλαγγῖται τῶν περιφερειῶν ἐκείνων καὶ μὲ ἀληθῆ αὐτοθυσίαν, καθὼς ἀναφέρουν αἱ σχετικαὶ ἐκθέσεις πρὸς τὸ Κέντρον, ἐνετόπισαν καὶ κατέσβεσαν τὴ φωτιά.

Εἶναι μία ἐκ τῶν ἀπείρων πράξεων τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς αὐτοθυσίας, αἱ ὁποῖαι ἀγγέλλονται συνεχῶς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐξ ὅλων τῶν Τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν., καταδεικνύουσαι τοὺς καρποὺς τῆς νέας δράσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ Κ. Ε. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν συνεπείᾳ πρὸς αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἀρνούμεθα κατὰ τρόπον ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα εἰς πάντα ἄλλον, πλὴν τοῦ Κράτους, νὰ διαπαιδαγωγῇ τὴν Νεότητα, διότι τὸ Κράτος καὶ μόνον ἔχει τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τόπου μας. Καὶ ἀρνούμεθα ἐπίσης εἰς πάντας νὰ εἴπουν ὅτι τὰ πρότυπα ποὺ ἔχουμε δὲν εἶναι πρότυπα καθαρῶς Ἑλληνικά, ὅτι δὲν εἶναι πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας καὶ εἰς τὰ συμφέροντά μας. Διότι ὅποιος λέγει, ὅτι δὲν ἔχομεν πρότυπα Ἑλληνικά, ἀλλ' ὅτι εἶναι παρμένα ἀπὸ οἱονδήποτε ξένον, αὐτὸς ἐκστομίζει τὴν χειροτέραν τῶν ὕβρεων ἐναντίον τῆς Νεότητος τῆς Ἑλλάδος. Καὶ συνεπῶς, ἐπειδὴ ἡ Νεότης τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου τοὐλάχιστον, δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀνεχθῇ ὕβριν ἀπὸ οἱονδήποτε προερχομένην, τὴν ὕβριν αὐτὴν δὲν τὴν δεχόμεθα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀπὸ οἱονδήποτε καὶ ἂν προέρχεται. Ἀρνούμεθα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ξένα πρότυπα, ὅτι ἡ Νεότης αὐτοῦ τοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἐφώτισε τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τὸ ὡραῖον καὶ τὸ ἄρτιον, ἀρνούμεθα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας, ὅτι ἔχει ἀνάγκην νὰ προσφύγῃ ἀλλοῦ, παρὰ εἰς τὰ φῶτα τὰ Ἑλληνικά, γιὰ νὰ φωτισθῇ καὶ γιὰ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμο της. Καὶ ὁ δρόμος της εἶναι ἕνας. Εἶναι ὁ δρόμος αὐτός, τὸν ὁποῖον θελήσει τοῦ Ἔθνους ἔδειξεν ὁ Ἀρχηγός, εἶναι ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν Ἀπολύτρωσιν, εἰς τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν καὶ εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους, δηλαδὴ ὁ δρόμος τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ δρόμος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας. Συνδεόμεθα κατὰ τρόπον ἄρρηκτον μὲ τὴν γῆν μας καὶ ἐμπνεόμεθα ἐπίσης ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸν καὶ μόνον. Διότι ἡ γῆ αὐτὴ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸν ὑπῆρξαν τὰ δύο στοιχεῖα, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐφύτρωσε καὶ ἐδημιουργήθη κάθε Πολιτισμός, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ δημιουργήσωμεν τὸν τελειότερον: Τὸν Τρίτον Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν.

Ἐδηλώθη κατὰ τρόπον κατηγορηματικὸν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς Νεότητος τοῦ Ἔθνους εἶναι δικαίωμα ἀνῆκον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Κράτος. Ἀλλὰ τὸ Κράτος αὐτό, καίτοι εἶναι ἀποφασισμένον νὰ περιφρουρήσῃ αὐτὸ τὸ δικαίωμά του, ἐν τούτοις οὐδένα ἀπολύτως ἀναγκάζει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ, ἐὰν δὲν θέλῃ. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲν ὑπάρχει κανεὶς τὸν ὁποῖον νὰ ἔχωμεν ἀναγκάσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Καὶ εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ ἀξία τῆς Ὀργανώσεώς μας.

Ἀλλὰ βέβαια ὑπάρχει κάτι τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει πολλούς. Δὲν εἶναι οὔτε τὸ Κράτος, δὲν εἴμεθα οὔτε ἡμεῖς. Εἶναι κάτι τι ἄλλο. Τοὺς ἀναγκάζει ἡ δύναμις τῆς Ἐθνικῆς προσταγῆς, ἡ ὁποία τοὺς ἐπιβάλλει νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Πατρίδα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον ποὺ τοὺς ἀναγκάζει. Τοὺς ἀναγκάζει δηλαδὴ ἡ συνείδησις, τὴν ὁποίαν ἔχομεν οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὑπέρτατον χρέος καὶ δικαίωσις τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ὑπηρεσία εἰς τὰ ἰδανικὰ καὶ ἡ ὑπηρεσία εἰς τὸ Ἔθνος. Αὐτὸ βέβαια τοὺς ἀναγκάζει. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀνώτερον, τὸ ἐνδοξότερον καὶ τὸ εὐγενικώτερον διὰ τὸν τόπον, παρ' ὅταν ἡ Νεολαία του συναισθάνεται ὡς ἀνάγκην, ὡς ἐπιταγήν, νὰ θυσιασθῇ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὰ Ἰδανικά του. Καὶ μόνον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς 4ης Αὐγούστου δύναται νὰ ὑπηρετηθῇ ἡ Ἑλλάς.

Καὶ βέβαια, ἐνῷ δὲν ἀναγκάζομεν κανένα, εἴμεθα ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ δηλώσωμεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς νέους ἔξω ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσι τῆς Νεολαίας, δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀναγνωρίσωμεν τίποτε, δεδομένου ὅτι, ὅπως ἡ 4η Αὐγούστου ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα, ἔτσι καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴ πραγματικότητα διὰ κάθε νέον Ἕλληνα. Καὶ βέβαια δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραδώσωμεν τὸ ἔργον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ πρὸς συνέχισιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς Πατρίδος, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν Θρησκείαν μας, εἰς τὴν Βασιλείαν, ὡς θεσμὸν ἀναγκαῖον διὰ τὴν πρόοδον τοῦ τόπου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν εἰς τὴν μεγάλην Ἰδεοκρατικήν μας παράδοσιν καὶ εἰς τὴν ἀπόλυτον ἀξίαν τοῦ πνεύματος, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν εἰς τὰς ἠθικὰς ἐκείνας ἀξίας, ποὺ συνιστοῦν τὸν πολιτισμόν μας καὶ τὴν Ἰδεολογίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους. Διότι ὅλα αὐτὰ περιέχονται μέσα εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου. Καὶ ὅποιος δὲν πιστεύει εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου, δὲν πιστεύει εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ συνεπῶς ἐν ὀνόματι τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν μᾶς εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ παραδώσωμεν οἱανδήποτε ὑπεύθυνον θέσιν οἱουδήποτε τομέως τῆς γῆς τοῦ τόπου αὐτοῦ εἰς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν εἰς τὸ μέλλον του, εἰς τὰ ἰδανικά του, εἰς τὸν λαόν του. Βέβαια, θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς ἀφελής, ἐὰν ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ κάμωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἡ ἀπάντησις εἶναι πάρα πολὺ εὔκολος. Τὸ ἔχομεν τὸ δικαίωμα αὐτό. Ὄχι μόνον ὡς δικαίωμα, ἀλλ' ὡς ὑποχρέωσιν. Διότι σήμερον τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου δὲν ἀποτελεῖ τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς θελήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ συνεπῶς παράδοσις τῶν τυχῶν τοῦ τόπου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εἰς ἀνθρώπους μὴ πιστεύοντας εἰς τὰς ἰδέας αὐτάς, θὰ ἦτο προδοσία τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ μας. Καὶ θὰ ἦτο κάτι τὸ ὁποῖον ἐγίνετο κατὰ παράβασιν τῆς θελήσεως τοῦ Ἐθνικοῦ συνόλου καὶ χάριν τῆς θελήσεως ὡρισμένων χρεωκοπησάντων ἐπιχειρηματιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίουν τὴν Ἑλλάδα ὡς ἑταιρίαν εὐκόλων καὶ ἀνόμων κερδῶν.

Ἀλλὰ ἀκόμα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς εἴπουν ὅτι ἔτσι ἀρνούμεθα τὴν Ἐλευθερίαν. Εἶναι τόσον τετριμμένον νὰ ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τοιαύτας ἀνοησίας, ὥστε

δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ. 'Αλλὰ ἕνα μόνον πρᾶγμα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν κατὰ νοῦν. Ὅτι, ὅπως ἐξειλίχθη τὸ λιμπεραλιστικόν, πολιτικὸν καὶ οἰκονομικὸν σύστημα, οὐσιαστικὴ ἐλευθερία δὲν ὑπῆρχε. 'Ελευθερία ὑπάρχει μόνον τότε, ὅταν εἶναι κατωχυρωμένη ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνθρώπων. 'Επὶ τοῦ συστήματος τῆς περιφήμου ἐκείνης ἐλευθερίας ἔχομεν νὰ εἴπωμεν καὶ τὸ γνωρίζομεν ὅλοι, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως ἄτομον ἐκ τῶν ἐργαζομένων ἐν 'Ελλάδι εἶχε κατωχυρωμένην τὴν οἰκονομικήν του ἐλευθερίαν, ἐξαιρέσει ἐκείνων τῶν ὀλίγων, τῶν ἐλαχίστων οἰκονομικῶς ἰσχυρῶν, τῶν ὁποίων δὲν θέλομεν τώρα νὰ ἐξετάσωμεν εἰς τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ των ἰσχύς. Ἂν ἐξαιρέσωμεν αὐτούς, ὁλόκληρος ὁ 'Ελληνικὸς λαὸς ἦτο δέσμιος. Καὶ συνεπῶς εἶναι κωμικὸν νὰ λέγωμεν ὅτι ἦτο ἐλεύθερος ὁ ἐργάτης νὰ ψηφίζῃ. Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐψήφιζεν ἐκεῖνον ποὺ ἤθελεν ὁ ἐργοδότης, ἐξεδιώκετο τὴν ἑπομένην. Καὶ εἶναι γελοῖον νὰ λέγωμεν ὅτι ἦτο ἐλεύθερος ὁ ἀγρότης, ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ πωλήσῃ τὰ προϊόντα του εἰς τὸν ἔμπορον ἢ εἰς τὸν μεγάλον ἐπιχειρηματίαν. Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐλευθερία, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο τίποτε διαφορετικὸν ἀπὸ ἕνα χυδαῖον ἐξανδραποδισμὸν καὶ μίαν παρῳδίαν καὶ ἀπὸ μίαν ὑποβολὴν εἰς δουλείαν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ τιμιωτέρου μέρους αὐτοῦ, δηλαδὴ τοῦ ἐργαζομένου 'Ελληνικοῦ λαοῦ, εἰς δουλείαν εἰς τὴν ὁποίαν δεσπόται ἦσαν ὡρισμένα κοινωνικὰ παράσιτα. 'Εὰν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐλευθερία, τότε ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ξέρω τί λέγεται δουλεία. 'Αλλ' ἐκτὸς τούτου, ὅταν λέγωμεν ἐλευθερίαν, δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὴν ἀσυδοσίαν, ἀλλὰ ἐννοοῦμεν ἀντιθέτως τὴν κατοχύρωσιν τῆς τιμῆς, τῆς ὑπολήψεως καὶ τῶν νομίμων συμφερόντων παντὸς πολίτου ἀπὸ πάσης τυχὸν ἐπιβουλῆς. Τοιαύτη κατοχύρωσις οὐδέποτε ὑπῆρξε. Σήμερον ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία ἀποκαθίσταται καὶ μάλιστα ἀποκαθίσταται μὲ κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις τοιαύτης ὁλκῆς, ὥστε νὰ ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν πὼς εἴμεθα τὸ πλέον προηγμένον Κράτος ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς πολιτικῆς. 'Αλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρᾶγμα αὐτό, τὸ καθεστὼς αὐτὸ δὲν εἶναι καθεστὼς στατικόν, ἀλλ' εἶναι καθεστώς, τὸ ὁποῖον ἐξελίσσεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἔθνους καὶ συνεπῶς συμπληροῦται ἀναλόγως. Καὶ εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μονιμότης του καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς συνεχείας του. Καὶ ἀκόμη εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν μέσα εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐφαρμόζεται ἕνα κοινωνικὸν δόγμα, τὸ ὁποῖον ἐπιτάσσει νὰ δοθοῦν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἴσαι προϋποθέσεις καὶ ἴσαι συνθῆκαι ἀναπτύξεως μὲ κριτήρια, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εἶναι ὅπως ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ χρεωκοπήσαντος καὶ καταλυθέντος λιμπεραλισμοῦ, κριτήρια τύχης, ἐπιτηδειότητος ἢ οἰκονομικῆς ἰσχύος, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα εἶναι κριτήρια καθαρῶς ἀξιολογικά. Τὸ ἴδιον αὐτὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ Κράτος, τὸ ἴδιον αὐτὸ δόγμα εἶναι φυσικὸν ὅτι ὑπάρχει καὶ μέσα εἰς τὴν 'Οργάνωσίν μας,— ἀλλ' εἶναι καὶ φυσικὸν ὅτι ἐπιδιώκεται συστηματικῶς νὰ ὑπάρξῃ καὶ μέσα εἰς κάθε κλιμάκιον τῆς 'Εθνικῆς μας ἐκπαιδεύσεως. Βέβαια τώρα ἕνα πρᾶγμα ὑπάρχει, τοῦ ὁποίου ἔχομεν στερηθῆ, ἢ τοῦ ὁποίου ἔχουν μερικοὶ ἄνθρωποι στερηθῆ. Τοῦτο εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ ὑπονομεύουν τὸ 'Εθνικὸν σύνολον καὶ τὸ ὅτι δὲν ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν ὡρισμέναι ὁμάδες ἢ ἄτομα οἰκονομικῶς ἰσχυρὰ νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὸ σύνολον τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ καὶ νὰ ζοῦν ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα αὐτοῦ. Αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν βέβαια δὲν τὴν ἔχουν. Δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ ὑπονομεύσῃ τὸ Ἔθνος μας κανεὶς ἐχθρός του. Δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ ὑπονομεύσῃ τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἀνεγείρεται, τὸ οἰκοδόμημα τῆς Κοινωνικῆς μας Δικαιοσύνης. Δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ τὸ ὑπονομεύσῃ ὁ πρῶτος τυχών, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει συμφέρον εἴτε εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ἔθνους μας, εἴτε εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης.

Αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας βεβαίως ἐστερήθησαν καὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐστερήσαμεν ἀπὸ τὸν καθένα, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται, διὰ παντός. Ἔτσι ἐλευθερώθηκε ὁ 'Ελληνικὸς λαός!

Καὶ πιστεύω ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐξασφάλισιν τῆς ἐλευθέρας ἀναπτύξεως καὶ προαγωγῆς τοῦ ἐργαζομένου 'Ελληνικοῦ λαοῦ. Ἔτσι καὶ μέσα εἰς τὴν 'Οργάνωσιν ἔχομεν καλέσει ὅλους καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ἔχουν ἔλθει ὅλοι, αὐτὸ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ διαβεβαιώσω ὅτι δὲν ὀφείλεται εἰς ἀδιαφορίαν ἢ εἰς ἀντίθεσιν τῆς λοιπῆς 'Ελληνικῆς Νεότητος, ἀλλὰ ὀφείλεται εἰς ἰδικάς μας ἐλλείψεις μέσων καὶ εἰς ἰδικάς μας ἐλλείψεις ἀρκετῶν στελεχῶν, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ δημιουργηθοῦν στὸ ἐλάχιστο διάστημα ποὺ ὑφίσταται ἡ Ε. Ο. Ν. Τὰ ὅσα ἔγιναν ἕως σήμερα δείχνουν ὅτι οἱ ἐλλείψεις αὐτὲς σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα θὰ ἔχουν ὑπερνικηθῆ, ὁπότε δὲν θὰ λείψῃ κανείς.

Ὅπως εἶπα, καλοῦμεν ὅλους. 'Αλλὰ δὲν βιάζομεν κανένα καὶ ἐπαναλαμβάνω ἐπίσης, ὅτι δὲν ἀναγκάζομεν κανένα. 'Αντιθέτως ζητῶ μίαν περίπτωσιν ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του, ἑνός, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν 'Οργάνωσιν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐγένετο δεκτός. Τέτοιον δὲν θὰ εὕρετε κανένα. Μακάρι ἂν ψάξετε ἀπὸ τὸν Ἔβρο μέχρι τὴν Κρήτη. Ὅποιος ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ, ἐγένετο δεκτὸς μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, διότι ἡμεῖς παλαιοὺς λογαριασμοὺς δὲν ἔχομεν, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπον ὅλων βλέπομεν Ἕλληνας καὶ μόνον Ἕλληνας. Καὶ συνεπῶς, ὅποιος θέλει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν 'Ελλάδα εἶναι δεκτός. Καὶ ἀκόμη ἦλθαν καὶ ὁμάδες ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ συνεργασθοῦν. Τοὺς ἀπαντήσαμεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνεργασθῶμεν, διότι ἡμεῖς εἴμεθα τὸ Κράτος, ἡμεῖς εἴμεθα τὸ ἔργον, τὸ κατ' ἐξοχὴν δημιουργικὸν ἔργον τοῦ 'Ιωάννου Μεταξᾶ, καὶ συνεπῶς τοιαύτη συνεργασία δὲν χωρεῖ. 'Αλλὰ πολὺ εὐχαρίστως συγχώνευσις. Καὶ πράγματι ὡρισμέναι ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὁμάδας ἦλθαν καὶ συνεχωνεύθησαν καὶ σήμερον εἴμεθα ὅλοι συναγωνισταὶ καὶ ἀποτελοῦν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τὰ πλέον ἐπίλεκτα τμήματά μας. 'Αλλ' ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, μερικαὶ ἄλλαι ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι μάλιστα ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀριστοκράτας. Εἶναι αὐτοί, διὰ τοὺς ὁποίους ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα μιμηταὶ ξένων καὶ αὐτοὶ περιέργως δὲν εἶναι μιμηταὶ κανενός.

('Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Σ' ἕνα ὀροπέδιο τῆς Καππαδοκίας, μιὰ νύχτα, οἱ Σαρακηνοὶ κατώρθωσαν νὰ πατήσουν τὸν πύργο τοῦ ἀκρίτα Ἰωάννου Κομιτᾶ, νὰ σκοτώσουν τὸν πυργοδεσπότη καὶ νὰ σκλαβώσουν τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν πρῶτό του γυιό. Τὸν μικρότερο, τὸν Γρηγόρη, δυὸ χρονῶν τότε, τὸν σώζει ὁ οἰκονόμος τοῦ πύργου, ὁ Ἀθανάσιος, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες καταφεύγει μαζί του σ' ἕνα μοναστήρι, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἐκεῖ μένουν δέκα ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ καλογέροι ἀνατρέφουν τὸ παιδὶ μὲ πολλὴ φροντίδα· κάποιος μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἦταν παληὸς ἀξιωματικὸς τῶν βασιλικῶν πλωΐμων, ὁ πάτερ Εὐτύχιος, γίνεται γιὰ τὸν Γρηγόρη, τὸ μικρὸ ἀκριτόπουλο, πολύτιμος δάσκαλος. Μορφωμένος καὶ μὲ ἀντίληψι πλατειὰ καθὼς εἶναι, κατατοπίζει τὸ μαθητή του στὴ ζωὴ καὶ δίνει κατεύθυνσι στὴν ὁρμητική του φύσι τέτοια, ποὺ νὰ τὸν κάνῃ ἀργότερα τίμιο πολίτη, γενναῖο στρατιώτη, ἄξιο διάδοχο τοῦ πατέρα του. Ὁ Γρηγόρης ἔγινε πιὰ δώδεκα χρονῶν. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ χαρά, ἐλευθερία καὶ κίνησι. Τὸ πληκτικό, μονότονο περιβάλλον τοῦ μοναστηριοῦ τὸν στενοχωρεῖ. Πεισματωμένος ἀπὸ ἕνα ἀσήμαντο περιστατικό, ἀποφασίζει νὰ φύγῃ κρυφά· τὸ ἴδιο ὅμως βράδυ ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί του, γίνεται ξαφνικὰ ἐπιδρομὴ Σαρακηνῶν. Ὁ πάτερ Εὐτύχιος, ὁ παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Βυζαντινοῦ Ναυτικοῦ, ὀργανώνει τὴν ἄμυνα καὶ κατορθώνει ν' ἀποκρούσῃ τοὺς πειρατές· ὁ Γρηγόρης σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μάχης στέκει στὸ πλάϊ τοῦ δασκάλου του καὶ δείχνει ἀξιέπαινη γενναιότητα. Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ εἶναι πιθανὸν νὰ γίνουν κι' ἄλλες ἐπιδρομές, ὁ Ἀθανάσιος μὲ τὸ ἀκριτόπουλο, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἔρχονται στὴ Θεσσαλονίκη καὶ νοικιάζουν μιὰ κάμαρα στὸ σπίτι μιᾶς καλῆς γυναίκας, τῆς κυρὰ-Σταύραινας, στὴ συνοικία τοῦ Ἅϊ-Δημήτρη. Ἐδῶ ὁ Γρηγόρης πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ ἀνώτερες σπουδές. Στὸ μεταξὺ γίνεται γνωστὸ τὸ περιστατικὸ τῆς ἐπιδρομῆς, οἱ γειτόνισσες ζητοῦν καὶ μαθαίνουν ἀπὸ τὸν Γρηγόρη τὰ καθέκαστα, καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἀκούοντας τὴ διήγησι, ὑστερικὴ καθὼς ἦταν, τόσο πολὺ τρομάζει, ποὺ πέφτει λιπόθυμη. Τὸ ἐπεισόδιο τοῦτο ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μιλοῦν στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὸ Γρηγόρη. Ἔτσι ἕνα πρωῒ ὁ ἄρχοντας Γρηγορᾶς ἔστειλε καὶ τὸν προσκάλεσε στ' ἀρχοντικό του γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ κι' αὐτὸς καὶ ὁ γυιός του, ποὺ ἦταν συνομήλικος τοῦ Γρηγόρη. Πρὶν πάῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἄρχοντα ὁ Γρηγόρης, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν κυρὰ Σταύραινα, πηγαίνει στοὺς δρόμους τῶν ἐμβόλων γιὰ ν' ἀγοράσῃ ὅ,τι χρειάζεται κι' ἔτσι νὰ παρουσιασθῇ ὅπως ταιριάζει στὴν κοινωνική του τάξι]

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ Ἀθανάσιος ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ τὴ γνώμη τῆς πολύξερης σπιτονοικοκυρᾶς του, μ' ὅλο ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀντιρρήσεις γιατὶ συλλογιζότανε τὰ ἔξοδα. Μαθημένος στὴν ἁπλὴ ζωή, γιατὶ ἔτσι εἶχε ζήσει καὶ στὰ κτήματα τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ στὸ μοναστῆρι πιὸ ὕστερα, δὲν καταλάβαινε τὴν ἀνάγκη τῆς πολυτέλειας ποὺ ἦταν ἀποτέλεσμα πολιτισμένου γούστου καὶ παληᾶς παραδόσεως, μὰ ἀκόμα, τοὐλάχιστον γιὰ τὸ παλάτι, καὶ ἀνάγκη πολιτικῆς.

Ὕστερα ἀπ' αὐτά, τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ-πρωΐ, ἡ κυρὰ Σταύραινα μὲ τὸ Γρηγόρη κίνησαν γιὰ τοὺς δρόμους τῶν ἐ μ β ό λ ω ν ὅπου εἶχαν τὰ μαγαζιά τους οἱ ἔμποροι. Ἐκεῖ μποροῦσες νὰ βρῇς κάθε λογῆς ροῦχο ἀπὸ τὰ ντόπια τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Κορίνθου ὡς τὰ πολύτιμα τῆς Συρίας καὶ τὰ λινὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ τὰ ζωγραφισμένα τῆς Βαβυλώνας.

Ὁ Γρηγόρης, ποὺ δὲν εἶχε βγῆ ἀκόμα στοὺς μεγάλους δρόμους, ἀπὸ τὸ φόβο μὴ χαθῇ μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα, σάστισε πραγματικὰ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοδῇ καὶ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ· δὲν ἄκουγε καθόλου τί τοὔλεγε ἡ κυρὰ Σταύραινα, ποὺ τὸν κρατοῦσε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ποὺ δὲν ἔπαψε μιὰ στιγμὴ ἡ γλῶσσα της νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ γιὰ τὶς πραμάτειες καὶ τοὺς περαστικούς...

Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες, φτωχοὶ ξυπόλητοι καλόγεροι καὶ χωριάτες μὲ δερμάτινα χοντροπάπουτσα καὶ ἄρχοντοι μὲ βλαττόσημα ἀκριβὰ φορέματα ποὺ εἶχαν σούγιες χρυσοκέντητες καὶ ἀσημοκέντητες στὶς ἄκρες... ἀρχόντισσες μέσα σὲ φορεῖα ποὺ σήκωναν δοῦλοι...

Ἐδῶ οἱ μαγκλαβῖτες μὲ χοντρὲς βέργες ἄνοιγαν δρόμο ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ μαζεύονταν γύρω ἀπὸ τοὺς πάγκους τῶν σαράφηδων... Πιὸ πέρα ἕνας ρασοφορεμένος ἀνεβασμένος στὸ πατάρι μιᾶς κολώνας φώναζε ἔξαλλος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰ νὰ ἔβλεπε μονάχα αὐτὸς καὶ κανένας ἄλλος τὸ τέλος τοῦ κόσμου ποὺ πλησίαζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ παρατήσουν πιὰ τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ «ν' ἀρνηθοῦν ἑαυτοὺς καὶ νὰ ἄρουν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου». Ὅταν ἀπὸ μπροστά του περνοῦσε κανένας ἄρχοντας ποὺ τὸν κύτταζε κουρασμένα καὶ ἀδιάφορα ἢ καμμιὰ ἀρχόντισσα γελαστὴ ποὺ τὰ βαμμένα χαρακτηριστικά της ξεχώριζαν μέσα ἀπὸ τὰ διάφανα πέπλα, ὁ καλόγερος δυνάμωνε τὴ φωνή του κι' ἀγρίευε, σὰ νᾆταν αὐτοὶ τὸ περισσότερο ἡ ἀφορμὴ τῆς ὀργῆς του.

Ἕνας ρασοφορεμένος φώναζε ἔξαλλος.

— Τί ἔχει; ρώτησε ὁ Γρηγόρης.

Ἡ κυρὰ Σταύραινα τὸν τράβηξε πιὸ πέρα χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπόκρισι. Τὸ φῶς τῆς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας χυνόταν ζωηρὸ καὶ τὸ παρδαλὸ ἀνθρωπολόϊ συναρπασμένο ἀπὸ μιὰ εὔθυμη διάθεσι κυκλοφοροῦσε, γελοῦσε, μιλοῦσε σὰ σὲ πανηγύρι. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ ζεσταίνῃ κιόλας...

Ὁ Γρηγόρης ἔνοιωσε ξαφνικὰ μιὰ παράξενη ἀναγάλλια... Ἕνα αἴσθημα γλυκὸ ποὺ σὲ πλημμυρίζει σὰν εἶσαι γερὸς κι' ὁ καιρὸς ὄμορφος καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σὲ τριγυρίζουν καλοπροαίρετοι... Ἀκόμα καὶ οἱ ἄγνωστοι σοῦ φαίνονται σύντροφοι ἀγαπημένοι, γιατὶ μοιράζεσαι μαζί τους, σὰν ἀδέρφι, τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Σοὔρχεται ν' ἀνεβῇς κάπου ψηλότερα καὶ νὰ περιλάβῃς μὲ τὴ ματιά σου ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ πράματα καὶ νὰ φωνάξῃς δυνατὰ μὲ δακρυσμένα μάτια ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπη: «Γειά σας!».

Ἀφήσανε τὸ δρόμο μὲ τοὺς ἐμβόλους καὶ μπῆκαν σ' ἕνα στενώτερο. Ἐδῶ οἱ ψηλοὶ τοῖχοι ἔρριχναν μαλακὴ σκιά, καὶ οἱ διαβάτες ἦσαν λιγοστοί. Τέτοια ἡσυχία βασίλευε τριγύρω ποὺ ἄκουε κανεὶς τὰ χελιδόνια νὰ κελαϊδοῦν κάτω ἀπὸ τὰ κιόσκια τῶν ἀρχοντικῶν, τὰ τ α β λ ω τ ά, ὅπως τὰ ἔλεγαν, ὅπου οἱ κυράδες καθισμένες μποροῦσαν νὰ κυττάζουν τοὺς περαστικοὺς χωρὶς νὰ φαίνωνται.

Στρίβοντας τὸ δρόμο βρέθηκαν ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ μιὰ ξανθὴ κοπέλλα καβάλλα σὲ φοράδα μὲ χρυσᾶ χάμουρα... Φοροῦσε ἕνα μαβὶ σκουφὶ στολισμένο μὲ μαργαριτάρια ἀπ' ὅπου ξέφευγαν οἱ μποῦκλες τῶν χρυσαφένιων μαλλιῶν της... Ἕνας μαγκλαβίτης ἀκολουθοῦσε στὸ πλάϊ. Ἔπρεπε νὰ κρατάῃ τ' ἄλογο ἀπὸ τὸ χαλινάρι, κατὰ τὴ συνήθεια, μὰ ἡ ἀρχοντοπούλα δίχως ἄλλο θὰ τὸν πρόσταξε διαφορετικά.

— Πολλὰ τὰ ἔτη σας, πολλὰ τὰ ἔτη σας ἀρχοντοπούλα μου, εἶπε ἡ κυρὰ Σταύραινα καθὼς τὴν εἶδε καὶ παραμέρισε πρὸς τὸν τοῖχο.

Τὸ ἄλογο τρόμαξε, γύρισε ἀνήσυχο τὸ κεφάλι κι' ἔκαμε νὰ σηκωθῇ στὰ πισινά του ποδάρια, μὰ ἡ κοπέλλα τὸ χάδεψε μαλακὰ στὸ λαιμὸ καὶ εἶπε μερικὲς λέξεις μὲ βαρειὰ μελῳδικὴ φωνή, ποὺ ὁ Γρηγόρης δὲν κατάλαβε τὴ σημασία τους. Τὸ ζῶο ἡσύχασε εὐθὺς σὰν νὰ ἦταν γητειὰ τὰ λόγια ἐκεῖνα καὶ ἡ ἀρχοντοπούλα χαμογε-

λῶντας ἀνταπόδωσε πρόσχαρα τὸ χαιρετισμό..

— Γιὰ ποῦ, κυρὰ Σταύραινα; ρώτησε...

— Γιὰ τὸ βλαττοπρατεῖο τοῦ Κοσκινᾶ, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ κάποιο καμάρι.

— Μπᾶ, μπᾶ, ὥστε βλαττόσημα θὰ φορέσουμε τώρα;

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ θὰ πᾶμε σὲ ἀρχοντόσπιτο καὶ θὰ δέσουμε φιλίες μὲ ἀρχόντους σωστὸ εἶναι, θαρρῶ, νὰ παρουσιαστοῦμε κατὰ πῶς μᾶς ταιριάζει.. ἀπάντησε ἡ κυρὰ Σταύραινα κι' ἔκλεισε τὸ μάτι δείχνοντας τὸ Γρηγόρη..

Κι' ἀμέσως ὕστερα πρόσθεσε:

— Νὰ σοῦ συστήσω τ' ἀρχοντόπουλο, τὸ Γρηγόρη Κομιτᾶ...

Ἡ νέα κοπέλλα γέλασε δυνατά... Θὰ τὄχε δίχως ἄλλο συνήθειο νὰ γελᾷ ἔτσι χωρὶς λόγο.

—Ἀλήθεια, ἐσύ 'σαι ὁ Γρηγόρης Κομιτᾶς; ρώτησε ὕστερα...Κύτταξε τί μικρὸς κι' ἔγινε κιόλας ἥρωας... καλέ, εἶναι ἀπίστευτο... Μοῦ τὄλεγε τὶς προάλλες ἡ βάγια μου ἡ Ξακουστὴ καὶ δὲν τὸ πίστευα...

Ὁ Γρηγόρης, ποὺ ἦταν ἀσυνήθιστος ἀπὸ κόσμο καὶ καμώματα κοσμικά, θάρρεψε πὼς ἡ ἀρχοντοπούλα τὸν περίπαιζε... Μάζεψε λοιπὸν τὰ φρύδια καὶ εἶπε κάπως ἀπότομα:

— Δὲν εἶμαι τόσο μικρός... κι' ὅσο γιὰ ἥρωας, μοῦ φαίνεται πὼς τὰ παραλέτε...

Ἡ νέα γέλασε πιὸ δυνατὰ τώρα, μὰ κάπως προσποιητά.

—Ἄκου δὲν εἶναι μικρός... Μὰ τί εἶσαι λοιπόν; Θέλεις νὰ σοῦ στείλω ἕναν καθρέφτη ἀσημένιο ποὺ μοὔστειλαν προχτὲς ἀπὸ τὴ Γένοβα; Δὲ λέει ποτὲς ψέματα κι' ἀκόμα ἂν πρόκειται νὰ σὲ λυπήσῃ...

— Κυρὰ Σταύραινα, πρόσθεσε, ἔχομε καιρὸ νὰ σὲ δοῦμε στ' ἀρχοντικό μας.

Σπηρούνισε ἐλαφρὰ τ' ἄλογό της κι' αὐτὸ κίνησε εὐθὺς μὲ γοργότερο βῆμα.

— Δὲ μίλησες καλά, εἶπε ἡ κυρὰ Σταύραινα στὸ Γρηγόρη... Μὰ ἔχεις δίκηο... δηλαδὴ ὄχι δίκηο... πῶς νὰ σοῦ πῶ... Δὲν ἔμαθες πῶς πρέπει νὰ μιλᾷ κανεὶς σὲ μιὰ ἀρχοντοπούλα... Ξέρεις ποιὰ εἶναι; Ἡ κόρη τοῦ ἄρχοντα Μαρίνη ἀπὸ τὴ Γένοβα.

— Δὲ θέλω νὰ μὲ περιπαίζουν.

— Καὶ βέβαια... Μὰ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ τὸ καταφέρῃς...Ἂν ἦταν ἄγουρος στὰ χρόνια σου, θὰ σοὔλεγα: «καλὰ μίλησες». Μονάχα ποὺ πρέπει πρῶτα νὰ βεβαιώνεσαι γιὰ τὸ τί σκοπὸ ἔχει ὁ ἄλλος κι' ὕστερα νὰ δίνῃς τὴν ἀπόκρισι ποὺ χρειάζεται. Ἀλλοιώτικα θὰ σὲ πάρουν γιὰ ἄνθρωπο ποὺ ζητάει καυγᾶ μὲ τὸ τίποτα καὶ κανένας δὲ θὰ σὲ πλησιάζῃ. Ἂν πάλι ἔχῃς νὰ κάνῃς μὲ μεγαλύτερό σου, τὸ σωστότερο εἶναι νὰ δείξῃς πὼς πικραίνεσαι μὲ τὴν ἀδικία ποὺ σοῦ κάνουν καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃς καθόλου, ἢ ἂν ἀπαντήσῃς, τὰ λόγια σου νἆναι μετρημένα, γεμᾶτα σεβασμὸ μὰ καὶ ἀξιοπρέπεια... Ἔτσι νὰ ποῦμε: «Ἡ εὐγενεία σου πολὺ παινᾷ μιὰ ἀσήμαντη πρᾶξι μου σὲ τρόπο ποὺ μὲ κάνει νὰ ντρέπουμαι».

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ηλθεν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ἔντιμος βουλευτής, ὅστις καὶ αὐτὸς περιέμενε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ [καὶ] τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς τὸν Πιλᾶτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν ἂν ἤδη ἀπέθανε· καὶ προσκαλέσας τὸν ἑκατόνταρχον ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν πρὸ πολλοῦ ἀπέθανε. Καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ ἑκατοντάρχου ἐχάρισε τὸ σῶμα εἰς τὸν Ἰωσήφ. Καὶ [οὗτος] ἀγοράσας σινδόνα καὶ καταβιβάσας αὐτὸν ἐτύλιξε μὲ τὴν σινδόνα καὶ ἔθεσεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, τὸ ὁποῖον ἦτο λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία [ἡ μήτηρ] τοῦ Ἰωσῆ ἔβλεπον ποῦ τίθεται.

Καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε τὸ σάββατον Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ [μήτηρ] τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθωσι καὶ ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ πολλὰ πρωῒ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἔρχονται εἰς τὸ μνημεῖον, ὅτε ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτάς· τίς θέλει ἀποκυλίσει εἰς ἡμᾶς τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ὁ λίθος ἦτο ἀποκεκυλισμένος· διότι ἦτο μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον εἰς τὰ δεξιά, ἐνδεδυμένον στολὴν λευκήν, καὶ ἐτρόμαξαν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτάς· μὴ τρομάζετε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζωραῖον τὸν Ἐσταυρωμένον· ἀνέστη, δὲν εἶναι ἐδῶ· ἰδοὺ ὁ τόπος ὅπου ἔθεσαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἴπατε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸν Πέτρον ὅτι ὑπάγει πρότερον ὑμῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε ἰδεῖ αὐτόν, καθὼς εἶπε πρὸς ἐσᾶς. Καὶ ἐξελθοῦσαι [ταχέως] ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ δὲν εἶπον οὐδὲν πρὸς οὐδένα· διότι ἐφοβοῦντο.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπαν· ἐφοβοῦντο γάρ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἀλήθεια ἡ τόλμη τοῦ Ἰωσὴφ ποὺ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πιλᾶτον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς ταφήν.

Διότι, ἐνῷ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ εἶχον ἐξαφανισθῆ φοβούμενοι τοὺς Ἰουδαίους, ὁ Ἰωσὴφ ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ ὡς φίλος τοῦ σταυρωθέντος καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἄχραντόν Του σῶμα.

Παρομοίαν ἐπίσης τόλμην ἔδειξαν αἱ ἐκλεκταὶ μαθήτριαι τοῦ Χριστοῦ, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι χωρὶς νὰ φοβηθοῦν καὶ νὰ ὑπολογίσουν δυσκολίας καὶ κινδύνους, ἔσπευσαν πρὸς τὸν τάφον, διὰ νὰ ἀλείψουν μὲ μῦρα τὸ σῶμα τοῦ Διδασκάλου καὶ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀφοσίωσίν των καὶ τὴν λατρείαν των.

Τὸ θάρρος τῶν μυροφόρων γυναικῶν καὶ τοῦ Ἰωσὴφ μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν σήμερον περὶ Χριστιανικῆς ἀνδρείας.

Πόσον εἶναι χρήσιμα τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία εἰς τὸν χριστιανικόν μας βίον, εἶναι εὔκολο νὰ τὸ νοιώσουμε, ὅταν σκεφθοῦμε ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βίος εἶναι βίος ἀγώνων, θλίψεως καὶ δοκιμασίας.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὅτι «ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἕξετε» καὶ παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὁ χριστιανικὸς βίος παρουσιάζει ἐμπόδια καὶ προσκόμματα, δοκιμασίας, πικρίας, θλίψεις, διωγμοὺς καὶ κινδύνους. Διότι ὁ Διάβολος, ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν μας, μᾶς δημιουργεῖ πειρασμούς, προσκόμματα καὶ κινδύνους, γιὰ νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς.

Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κουραζώμεθα καὶ νὰ χάνωμεν τὸ θάρρος μας. Πρέπει νὰ ἐπιμένωμεν ἀγωνιζόμενοι συνεχῶς ἐναντίον τῶν ἐμποδίων καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀνδρεία θὰ μᾶς χαρίσουν τὴν νίκην καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἕνα Βυζαντινὸ Διήγημα τοῦ κ. Κωστῆ Βελμύρα

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μπροστά της παρουσιάστηκε ἕνας λεβεντόκορμος νέος, ποὺ φέρνοντας τὸ χέρι στὸ σπαθί, τῆς εἶπε:

—Τ' ὄνομά μου εἶναι Πορφύρης. Ὁ πρωτοσπαθάριος μὲ τίμησε, ὀνομάζοντάς με καστράρχη, ὅσο θὰ λείπη. Ἐσὺ ποιὸς εἶσαι καὶ τί ζητᾶς;

—Εἶμαι ἡ Λασκαρώ, ἡ ἐγγονὴ τοῦ πρωτοσπαθάριου, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας.

Ὁ ἀγοῦρος, ὅμως, σούφρωσε τὰ φρύδια:

—Μὲ μέναν δὲν παίζουνε, παλληκαρᾶ μου! εἶπε, ἀγριεύοντας τὴ φωνή του. Μὴν πιάνης στὸ στόμα σου τ' ὄνομα τῆς ἀρχοντοπούλας. Πῶς σ' ἀφῆσαν οἱ βάρδειες καὶ πέρασες; Μίλα!

Ἔκανε ἕνα ἀπειλητικὸ βῆμα, μὰ σταμάτησε ταραγμένος. Ἡ Λασκαρώ, ἀντὶ γι' ἀπάντηση, ἔβγαλε τὴν ἀσημοποίκιλτη κασίδα καὶ τὰ μαλλιά της χύθηκαν, θροΐζοντας σὰν μετάξια, σὰ μαλαματένια κύματα καὶ τὴν σκέπασαν ὥς τοὺς ἀστραγάλους.

Ὁ Πορφύρης κατέβασε τὰ μάτια καὶ τραύλισε:

—Συμπάθησέ με, ἀρχοντοπούλα μου, μά...

—Ὥστε μοιάζω τόσο πολὺ μὲ ἀγοῦρο;

—Δὲν μποροῦσα νὰ βάλω στὸ νοῦ μου, πώς...

Δὲν εὕρισκε τὰ λόγια του.

—Δὲν πειράζει, Πορφύρη. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ μὲ γνωρίζης καὶ σὺ κι' οἱ σύντροφοί σου.

Οἱ ἄλλοι ἀγοῦροι, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνή, γύμνωσαν τὰ σπαθιά τους καὶ τἄγειραν πρὸς τὴ γῆ, χαιρετῶντας ἔτσι τὴν ἀρχοντοπούλα τους.

Ἡ Λασκαρώ, πολεμῶντας νὰ ξαναφυλακίση τὰ μαλλιά της στὴν κασίδα, τοὺς χαιρέτησε ὅλους, μ' ἕνα χαμόγελο. Ὕστερα, ἔτεινε τὸ χέρι της στὸν Πορφύρη, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θἄμαστε φίλοι. Ἐσὺ κι' οἱ σύντροφοί σου θὰ μὲ μάθετε νὰ κρατῶ τὸ σπαθί, νὰ τινάζω τὸ κοντάρι, νὰ τεντώνω τὸ τοξάρι, νὰ καβαλλάω τ' ἄτια. Ἐγώ, πάλι, μὲ τὴ σειρά μου, θὰ σᾶς ἱστορήσω τὶς παλληκαριὲς τῶν πολεμάρχων τοῦ παληοῦ καιροῦ καὶ θὰ σᾶς τραγουδήσω τὶς δόξες τῶν προγόνων.

* * *

Τρεῖς βδομάδες κράτησε τὸ μονόκουρσο τῶν Σαρακηνῶν ἀμηράδων. Τὶς τρεῖς αὐτὲς βδομάδες, ἡ Λασκαρώ, δὲν ἔμεινε ἀργή. Ὅπως καὶ στὸ μοναστῆρι, γρήγορα ξεπέρασε τοὺς δασκάλους της.

Ὁ Πορφύρης, ποὺ ἦταν ὁ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἀγούρους, ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ πὼς ἡ ἀρχοντοπούλα τὸν ξεπερνοῦσε, ἂν ὄχι στὴ δύναμι, τοὐλάχιστο στὴν ἱκανότητα: Στὸ σημάδι μὲ τὸ τοξάρι, δὲν τῆς παραστρατοῦσε οὔτε μιὰ σαγίτα. Στὸ σπαθί, τὸν ἔκανε νὰ ἱδροκοπάη ὁλόκληρο ἀπομεσήμερο, χωρὶς νὰ τὴ νικήση. Στὸ κοντάρι, κι' ἂν τὴν περνοῦσε, τὴν περνοῦσε μισὴ ὀργυιά. Κι' ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ καβαλλάη μ' ἕνα σάλτο, τὸ πιὸ ἀτίθασο ἄλογο καὶ νὰ τὸ κάνη, σὲ λίγο, πιὸ ἥμερο ἀπ' ἀρνάκι, χτυποῦσε τὶς παλάμες του, σὰ μικρὸ παιδί, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

Μόλις σκοτείνιαζε, ἡ Λασκαρὼ μάζευε τοὺς ἀγούρους στὸ μεγάλο δῶμα, τοὺς ἔλεγε πολεμικὲς ἱστορίες ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὴ Ρώμη, καὶ στὸ τέλος ἔπαιρνε τὸ θαμποῦρι [1] καὶ τοὺς τραγουδοῦσε κομμάτια ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, τὸν Σοφοκλῆ καὶ τὸν Αἰσχύλο.

Ἔτσι πέρασαν, οἱ τρεῖς βδομάδες, σὰ νερό.

Ἕνα πρωῒ ἔφτασε ἕνας καβαλλάρης κι' ἔφερε μαντᾶτο, πὼς ὁ πρωτοσπαθάριος θὰ γύριζε τὸ βράδυ. Εἶχε δεκατίσει τοὺς Σαρακηνούς, μὰ εἶχε δεχτῆ μιὰ ξώπετση λαβωματιὰ στὸ δεξί του χέρι.

Ἡ Λασκαρὼ γδύθηκε τὴν πανοπλία τοῦ ἀγούρου, ντύθηκε τὴν ἄσπρη φορεσιὰ τοῦ μοναστηριοῦ καὶ δέχτηκε τὸν παπποῦ της, σὰ στοργικὴ ἐγγονή. Τὸν ξάπλωσε σ' ἕνα ψηλὸ φαρδὺ κρεββάτι καὶ ξενυχτοῦσε πλάϊ του, ἀλλάζοντας τὰ βότανα καὶ τὰ ξαντὰ στὴ λαβωματιά του.

Ὁ πρωτοσπαθάριος, σκληραγωγημένος τόσα χρόνια, δὲν ὑπέφερε σχεδὸν καθόλου, γιατὶ ἡ λαβωματιά του δὲν ἦταν σοβαρή. Ἄφηνε, ὅμως, τὴν ἐγγονή του νὰ τὸν φροντίζη καὶ νὰ τὸν περιποιῆται, σὰ νἄταν κοντὰ στὸν τάφο, γιατὶ αἰσθανόταν μιὰν ἀλλόκοτη εὐτυχία νὰ τοῦ πλημμυρίζη τὸ στῆθος.

Ἀγάλια - ἀγάλια ὁ πάγος ποὺ εἶχε σκεπάσει τὴν καρδιά του, ἀνάλυωνε, κι' ἦταν στιγμὲς ποὺ ἔνοιωθε τὰ μάτια του πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

Τέτοιες στιγμές, ὁ πρωτοσπαθάριος γύριζε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ τοίχου, γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπη ἡ ἐγγονή του καί, προσπαθῶντας νὰ κάνη ὅσο μποροῦσε πιὸ βραχνὴ τὴ φωνή του, τὴν «διάταζε» νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὰ χρόνια ποὺ πέρασε στὸ μοναστῆρι.

Ἡ Λασκαρώ, ποὺ ἀγαποῦσε τρυφερὰ τὸν παπποῦ της, χαμογελοῦσε τότε κρυφά, καὶ τοῦ ἱστοροῦσε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωή της. Προσπαθοῦσε, κάθε φορά, νὰ δίνη κάποιον εὔθυμο τόνο στὴν ἱστορία της γιὰ νὰ μὴν τὸν συγκινῆ. Κι' ὅταν τέλειωνε τὴ διήγησί της, θυμῶταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὄμορφα τροπάρια καὶ τὸ ψαλμωδοῦσε μὲ τὴν γλυκειά, κρυσταλλένια της φωνή. Τότε ὁ παπποῦς γύριζε πρὸς τὸ μέρος της, κι' ἄρχιζε πότε νὰ τῆς κρατάη τὸ ἴσιο καὶ πότε νὰ σιγοψαλμωδῆ μαζί της.

Ἄλλοτε πάλι ὁ Μελίας θυμῶταν τὶς μάχες του. Τὰ μάγουλά του ροδίζανε, τὰ μάτια του ἀστράφτανε ἀπὸ νεανικὸ ἐνθουσιασμό, καθὼς ἱστοροῦσε τὴν τραχειὰ στρατιωτική του ζωή:

Τρελλὲς παλληκαριές, ἐπικὰ κατορθώματα, ἀφάνταστοι ἡρωϊσμοί, περνοῦσαν καὶ ξαναπερνοῦσαν στὴ διήγησί του. Πότε ὁ Χάρος καὶ πότε ἡ Δόξα σέρναν τὸν χορὸ τοῦ πολεμικοῦ πανηγυριοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ Μελία, ὅπως ὅλων τῶν ἀκριτῶν, ἦταν γεμάτη κινδύνους, καθημερινὰ συναντήματα μὲ τὸν Χάρο, ζωὴ σκληρή, ποὺ τὴν δικαίωνε καὶ τὴν ὠμόρφαινε ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα κι' ἡ πίστι στὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι διάβαινε ὁ καιρὸς κι' ἡ λαβωματιὰ ἔκλεινε.

Ἕνα αὐγουστιάτικο δειλινὸ ὁ Μελίας σηκώθηκε. Στηριγμένος στὸ μπράτσο τῆς ἐγγονῆς του, κατέβηκε στὸν περίβολο τοῦ κάστρου. Οἱ διακόσιοι ἀγοῦροι του τὸν δέχθηκαν μὲ ξεφωνητὰ χαρᾶς.

—Καιρὸς γιὰ κοῦρσο! εἶπε ὁ Μελίας γελῶντας.

—Διαταγές! φώναξαν μ' ἕνα στόμα οἱ ἀγοῦροι.

—Ὄχι ἀκόμα, παπποῦ, τοῦ εἶπε σιγανὰ στ' αὐτὶ ἡ Λασκαρώ. Ἡ λαβωματιὰ δὲν ἔγιανε ὁλότελα.

—Κοντεύεις νὰ μὲ κάνης γυναικούλα, κερὰ - ἐγγονή! τῆς εἶπε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Ἂς εἶναι ὅμ[illegible]. Ὅσο δὲ μ' ἀναγκάζουν οἱ ἄπιστοι [illegible]χρακηνοὶ νὰ τοὺς χτυπήσω θὰ μείνω κοντά σου. Ἴσαμε τότε θὰ σὲ μάθω νὰ κρατᾶς τ' ἅρματα, γιατὶ ἐδῶ, στὸ Λίμιτο, μιὰ γυναίκα πρέπει, καμμιὰ φορά, νὰ ξέρη νὰ διαφεντεύη τὸν ἑαυτό της.

—Καὶ πότε ἀρχίζομε, παπποῦ;

—Αὔριο πρωῒ - πρωΐ.

Ἡ Λασκαρὼ κρυφοχαμογέλασε ποὺ θὰ ξάφνιαζε τὸν παπποῦ της μὲ τὰ ὅσα εἶχε μάθει. Μὰ τὸ χαμόγελό της πάγωσε στὰ χείλη της. Ἕνας καβαλλάρης, ποὺ τὸ ἄλογό του ἄφριζε, μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα, μπῆκε ἀπὸ τὴν πύλη καλπάζοντας. Πήδησε ἀπὸ τ' ἄλογο, μπροστὰ στὸν πρωτοσπαθάριο, κι' εἶπε βαρυανασαίνοντας:

—Ὁ ἀμηρᾶς τοῦ Ραμαγιοῦ μάζεψε χίλιους καβαλλαρέους κι' ἀμέτρητο φουσᾶτο. Αὔριο θὰ μπῆ ἀπὸ τὴ χαμηλὴ κλεισοῦρα.

Ὁ πρωτοσπαθάριος ἄφησε τὸ μπράτσο τῆς ἐγγονῆς του καὶ φώναξε:

—Δέκα ἀπὸ σᾶς, ἀντρειωμένοι μου, νὰ πᾶνε στὶς βίγλες γιὰ ν' ἀναφτοῦν οἱ φωτιὲς ἀπόψε κι' ὅλας. Αὔριο ἔχομε μάζωξι.

Μάταια ἡ Λασκαρὼ τὸν παρεκάλεσε, ὅταν ἀνεβήκανε στὰ δώματά του, νὰ μείνη στὸ κάστρο, ὥσπου νὰ κλείση ἡ λαβωματιά του. Τὸ καθῆκον του πρὸς

[1] Ἔγχορδο ὄργανο ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν κιθάρα. Κάτι σχετικὸ μὲ τὸν σημερινὸ ταμπουρᾶ.

τὴν πατρίδα ἦταν γιὰ τὸν πρωτοσπαθάριο Μελία πολὺ πιὸ δυνατὸ κι' ἀπὸ τὴ ζωή του κι' ἀπὸ τὴν τρυφερὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν ἐγγονή του.

— Αὔριο πρὶν φέξη, θὰ καβαλλήσω τὸν μαῦρο μου!

Τὴν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τὴν ἔδιωξε.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγή, μαζεύτηκαν πάλι οἱ ἀκρῖτες στὸν περίβολο καὶ χύθηκαν μὲ ἰαχὲς πίσω ἀπὸ τὸν πρωτοσπαθάριό τους. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, μαζὶ μὲ τοὺς ἀγούρους, καβάλλα σ' ἕνα κάτασπρο ἄτι, ἀκολούθησε κρυφὰ τὸν παπποῦ της κι' ἡ Λασκαρῶ.

* * *

Οἱ Βυζαντινοὶ ἀκρῖτες εἶχαν δική τους πολεμικὴ τακτική.

Ἐπειδὴ οἱ Σαρακηνοὶ ἐπιδρομεῖς ἦταν πάντα εἴκοσι, πενῆντα κι' ἑκατὸ φορὲς περισσότεροί τους, τοὺς ἄφηναν ἀνενόχλητους νὰ μποῦν στὸ ἔδαφός τους, καὶ τοὺς παρακολουθοῦσαν, κρυμμένοι, καταστρέφοντας τὶς πηγές, κι' ἐμποδίζοντας τὸν ἀνεφοδιασμό τους.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀνάγκαζαν τοὺς Σαρακηνοὺς καβαλλαρέους νὰ χωριστοῦνε σὲ μπουλούκια, γιὰ νὰ κουρσέψουν τὰ γύρω χωριά. Τότε ριχνόντουσαν σ' ἕνα - ἕνα ἀπὸ τὰ μπουλούκια αὐτά, καὶ τὰ ρήμαζαν.

Ὅταν, πάλι, τὸ κοῦρσο τῶν Σαρακηνῶν εἶχε καὶ φουσᾶτο (τακτικὸ πεζικὸ στρατὸ) ὁ πρωτοσπαθάριος χώριζε τὶς δυνάμεις του σὲ δυό. Λίγοι διαλεχτοὶ ἀκρῖτες μὲ τοὺς ἀγούρους ριχνόντουσαν κάθε τόσο στὸ στρατόπεδο καὶ τὸ ἐνοχλοῦσαν, σὲ τρόπο ποὺ ὁ Σαρακηνὸς ἀμηρᾶς δὲ μποροῦσε νὰ στείλη βοήθεια στὰ μπουλούκια τῶν καβαλλαρέων του. Οἱ ἄλλοι ἀκρῖτες, πάλι, ξεμοναχιάζοντας τὰ μπουλούκια αὐτά, μακριὰ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, τὰ δεκάτιζαν καὶ τὰ σκόρπιζαν.

Ὕστερα, ὁ ἀκριτικὸς στρατός, ἑνωμένος, ἔδινε τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη μὲ τὸ σαρακηνὸ φουσᾶτο καὶ τ' ἀπομεινάρια τῶν καβαλλαρέων.

Τὴν τακτικὴ αὐτὴ ἀκολούθησε καὶ ὁ Μελίας: Τὶς τρεῖς πρῶτες μέρες οἱ Σαρακηνοί, φουσᾶτο καὶ καβαλλαρέοι, στρατοπέδευαν ὅλοι μαζί. Τὴν τρίτη ὅμως ἡμέρα τοὺς ἔλειψαν τὰ τρόφιμα καὶ πρὸς τὸ βραδάκι, οἱ καβαλλαρέοι, πάνω ἀπὸ χίλιοι, χωρίστηκαν σὲ τρία καὶ φύγαν σὲ τρεῖς ξεχωριστὲς διευθύνσεις γιὰ νὰ βροῦν χωριὰ νὰ κουρσέψουν.

Ὁ Μελίας κράτησε μόνο τοὺς διακόσιους ἀγούρους του κι' ἔστειλε τοὺς ἀκρῖτες νὰ χτυπήσουν τοὺς Σαρακηνοὺς καβαλλαρέους.

Καθὼς σουρούπωνε, ἔδωσε διάτα στοὺς ἀγούρους νὰ ἑτοιμαστοῦνε.

Μὲ τὸ πέσιμο τῆς νύχτας θὰ κάναν τὴν πρώτη ἔφοδο στὸ φουσᾶτο τῶν Σαρακηνῶν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἡ Λασκαρῶ, ποὺ εἶχε κατορθώσει χάρις στὴ φιλία τῶν εἴκοσι ἀγούρων, νὰ κρυφτῆ ἀπὸ τὸν παπποῦ της, ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφυροκοπάη δυνατά, κάτω ἀπὸ τὸ ψηφιδωτὸ λωρίκιον. Δὲν φοβόταν. Ἡ ἀναμονή, ὅμως, τῆς μάχης, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θ' ἀντίκρυζε, κι' ἡ σκέψι πὼς ὁ παπποῦς της θὰ πολεμοῦσε χωρὶς νἄχη γιάνει ἡ λαβωματιά του, ἔκαναν τὴν καρδιά της νὰ τρικυμίζη. Κι' ὅταν δόθηκε ἡ διαταγὴ τῆς ἐφόδου, καὶ ὁ Μελίας κάλπασε μπροστά, ἡ Λασκαρῶ ἔκανε τὸν σταυρό της καὶ ψιθύρισε:

— Γιὰ τὴν πατρίδα! Γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ πρώτη αὐτὴ νυκτερινὴ ἔφοδος δὲν ἦταν βέβαια σπουδαία. Ἡ Λασκαρῶ, ὅμως, πολέμησε στὴν πρώτη γραμμὴ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα. Δὲν ἄφηνε ἀπὸ κοντὰ τὸν παπποῦ της. Οἱ σαγίτες τῶν Σαρακηνῶν βούηξαν πολλὲς φορὲς στ' αὐτιά της, μία, μάλιστα, χτυπῶντας τὸ λωρίκιόν της, ἀντήχησε σὰ μικρὸ καμπάνισμα. Δὲν φοβήθηκε. Τὴ στιγμὴ μόνο, ποὺ ἕνας Σαρακηνός, πλησιάζοντας ὕπουλα, σήκωσε τὸ σπαθί του γιὰ νὰ τὸ καταφέρη στὰ καπούλια τοῦ μαύρου ἀλόγου τοῦ Μελία, ἔνοιωσε μιὰ δυνατὴ κρυάδα σ' ὅλο της τὸ κορμί. Χωρὶς νὰ σκεφτῆ τότε, ἡ Λασκαρῶ, ἔμπηξε τὸ κοντάρι της στὸ λαιμὸ τοῦ Σαρακηνοῦ, καὶ εἶδε τὸ αἷμα του νὰ πιδακίζη. Τότε ἔκλεισε τὰ μάτια. Λιποψύχησε, μὰ μιὰ στιγμὴ μόνο. Τράβηξε τὸ κοντάρι της κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια της, ποὺ καίγανε ἀπὸ πυρετό, ψιθύρισε μέσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα της δόντια:

— Γιὰ τὴν πατρίδα! Γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ!

Σὲ λίγο ὁ Μελίας ἔδωσε διαταγὴ ν' ἀποτραβηχτοῦνε: Ὁ σκοπὸς εἶχε ἐπιτύχει κι' ὁ πρωτοσπαθάριος δὲν ἤθελε νὰ χάση οὔτε ἕναν ἀγοῦρο του.

Ὅταν φτάσανε στὸ ὁρμητήριό τους ὁ Μελίας ζήτησε νὰ δῆ ἂν ἔλειπε κανένας. Ὅλοι εἶχαν γυρίσει. Δυὸ μονάχα ἦταν λαβωμένοι ἐλαφρά.

Χαρούμενος, τότε, θυμήθηκε τὸ ἐπεισόδιο τῆς μάχης. Φώναξε τὸν Πορφύρη καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐσὺ ἤσουν κοντά μου, Πορφύρη;

— Ὄχι!

— Εἶδα πὼς εἶχε ἄσπρο ἄλογο, μὰ ἦταν σκοτάδι καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν γνωρίσω. Πρέπει νὰ μάθης ποιὸς ἦταν. Χωρὶς αὐτὸν θὰ εἶχα χάσει τὸν μαῦρο μου. Ἴσως καὶ κάτι περισσότερο. Μάθε ποιὸς ἦταν καὶ φέρτον μου νὰ τὸν φιλήσω.

Ἁρματώθηκε κι' ἦταν ἕτοιμη ν' ἀκολουθήση τὸν παπποῦ της.

Ὁ Πορφύρης, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνή, γιατὶ βρισκόταν κοντά, πῆγε, βρῆκε τὴν Λασκαρῶ καὶ τῆς ἐπανέλαβε τὰ λόγια τοῦ παπποῦ της. Ἐκείνη, συλλογίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὄχι, Πορφύρη. Καλλίτερα νὰ μὴ μὲ δῆ ἀκόμα. Θὰ μὲ στείλη πίσω στὸ κάστρο!

— Ὅπως καὶ νἆναι, ἀρχοντοποῦλα Λασκαρῶ, πολέμησες καλλίτερα ἀπ' ὅλους μας!

Καὶ σφίγγοντας μὲ θέρμη τὸ χέρι της, ὅπως θὰ τὄσφιγγε σ' ἕναν ἄντρα πολεμιστὴ γιὰ νὰ τὸν συγχαρῆ, μάκρυνε ἀπὸ κοντά της.

Ἔτσι ἡ Λασκαρῶ ἐξακολούθησε νὰ κρύβεται ἀπὸ τὸν παπποῦ της. Ἔλαβε μέρος σ' ὅλες τὶς νυκτερινὲς ἐφόδους καὶ συνήθισε νὰ μὴ λιποψυχάη ὅταν ἔβλεπε αἷμα.

Ὁ κλεφτοπόλεμος αὐτὸς βάστηξε κάμποσες μέρες, ὥσπου μιὰν αὐγὴ γύρισαν οἱ ἀκρῖτες, ποὺ εἶχαν φύγει γιὰ νὰ ξεπαστρέψουν τὰ μπουλούκια τῶν Σαρακηνῶν καβαλλαρέων. Ἦταν πολὺ λιγώτεροι, ἀπὸ ὅσους ἔφυγαν κι' ἀπ' αὐτοὺς οἱ περισσότεροι λαβωμένοι. Φαινόντουσαν ἐξαντλημένοι. Ὅταν, ὅμως, ὁ πρωτοσπαθάριος ἔδωσε διαταγὴ νὰ γίνη γενικὴ ἔφοδος στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, κανεὶς δὲν μουρμούρισε. Τὰ φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ μάτια λάμψαν ἀπὸ χαρά, τὰ ἡλιοκαμένα καὶ σκονισμένα πρόσωπά τους ἀκτινοβόλησαν. Ἡ Λασκαρῶ θαύμαζε τοὺς σκληραγωγημένους αὐτοὺς ἥρωας, ποὺ ἀψηφοῦσαν τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδας.

Ὁ ἀκριτικὸς στρατὸς συνετάχθηκε μέσα σ' ἕνα ποροφάραγγο, ἕτοιμος νὰ ξεκινήση.

Ἦταν μιὰ μέρα φθινοπωριάτικη, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν παραλλάζουν ἀπὸ ἀνοιξιάτικες. Ὁ ἥλιος σκεπασμένος ἀπὸ ἀνάλαφρα συννεφάκια, ἐζέσταινε χωρὶς νὰ καίη. Τὰ βάτα καὶ τὰ θυμάρια μοσχοβολοῦσαν. Οἱ πετροπέρδικες κελαϊδοῦσαν.

Ἡ διαταγὴ τῆς ἐφόδου δόθηκε νωρὶς τὸ ἀπομεσήμερο. Σὲ λίγην ὥρα ὁ ἀκριτικὸς στρατὸς εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ ποροφάραγγο καὶ χύθηκε μὲ καλπασμὸ πρὸς τὴν πεδιάδα. Ἡ ἄξαφνη αὐτὴ ἐπέλασι ἔκανε τοὺς Σαρακηνοὺς νὰ τὰ χάσουν. Τιναγμένοι ἀπὸ τὸν μεσημεριάτικό τους ὕπνο πῆραν τὰ ὅπλα καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀμυνθοῦν. Οἱ ἀκρῖτες, ὅμως, τοὺς ρίχτηκαν σὰν σίφουνας.

Κλαγγὲς ὅπλων, ποδοβολητὸ ἀλόγων, πολεμικὲς κραυγὲς ἀντήχησαν γιὰ λίγο. Ἕνα σύννεφο σκόνης σκέπαζε τοὺς πολεμιστές.

Οἱ Σαρακηνοὶ τρομαγμένοι, ἀσύντακτοι ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν στὴν ἀρχή. Ὕστερα, ὅμως, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀκρῖτες, συνταχθήκανε κι' ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν λυσσασμένα. Ἡ μάχη γινόταν ἀμφίβολη.

Τότε ὁ πρωτοσπαθάριος Μελίας ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ καὶ ρίχτηκε μέσα στὸ σωρὸ τῶν Σαρακηνῶν.

Τὸ κοντάρι του κομματιάστηκε σὲ λίγο. Τότε γυμνώνοντας τὸ βαρὺ σπα-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 936)

ΕΤΣΙ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΗΡΩΣ...

Στά 1827, τά μάτια τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἦσαν καρφωμένα πάνω στό Γυιό τῆς Καλόγρηας. Ὁ Καραϊσκάκης ἦταν τό στρατηγικό μυαλό πού συνεκέντρωνε ὅλα τά προτερήματα τῆς φυλῆς καί στίς δεινές ὧρες τοῦ 1826 καί τοῦ 1827. Ὁ ἄνθρωπος στόν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἔβλεπαν προσωποποιημένη τή Θεία Πρόνοια. Ἦταν ὅμως γραφτό νά πέσῃ ὁ Καραϊσκάκης στό πεδίο τῆς μάχης, σέ στιγμή πού κανείς δέν μποροῦσε νά φαντασθῇ τό φοβερό τοῦτο κακό.

Ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς τοῦ Καραϊσκάκη, ὁ Δ. Αἰνιάν, μᾶς δίνει στή βιογραφία τοῦ στρατάρχου συγκινητικές λεπτομέρειες. Ἦταν λέει νευριασμένος γιά χίλιους λόγους καί τά ἐμπόδια πού συναντοῦσε κι' ὁλοένα περισσότερο ἀνήσυχος γιά τήν φρουρά τῆς Ἀκροπόλεως πού ἐπολιορκοῦσαν οἱ Τοῦρκοι. Ἐμελετοῦσε λοιπόν τόν τρόπο νά ἐλευθερώσῃ τή φρουρά καί τήν Ἀκρόπολι καί εἶχε καταστρώσει τό κατάλληλο σχέδιο, ὅταν τήν μοιραία αὐτή 22α Ἀπριλίου, μερικοί Κρητικοί καί Ὑδραῖοι ἐπλησίασαν, χωρίς τή διαταγή του, πρός τό μέρος τῶν Τούρκων κατά τό Νέο Φάληρο καί ἄνοιξαν ντουφέκι μέ τούς Τούρκους. Οἱ πιό κοντινοί Τοῦρκοι ἔστειλαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἀνάλογο δύναμι. Ἐπειδή ὅμως ἔτρεξαν κι' ἄλλοι πολλοί νά βοηθήσουν τούς Ἕλληνας καί οἱ Τοῦρκοι δέν ἄφησαν ἀβοήθητους τούς δικούς τους. Τελευταῖα ὁ Νικήτας βλέποντας τήν προθυμία πού εἶχαν οἱ στρατιῶται νά πολεμήσουν καί θέλοντας νά μή ἀφήσῃ ἀνεκμετάλλευτη τήν εὐκαιρία γιά τό γενικό καλό, κατέβηκε στόν ἀγῶνα μέ τή σημαία του. Τό ἴδιο ἔκαναν καί ἄλλοι ὁπλαρχηγοί καί ἡ μάχη ἐγενικεύθη. Σέ μιά στιγμή ὅμως ὁ Νικήτας πού χτυποῦσε ἕνα ἐχθρικό χαράκωμα πληγώνεται στό σαγόνι καί μαζί του πληγώνονται καί ἀρκετοί ἄλλοι στρατιῶται καί ἀξιωματικοί. Ἔτσι ἀναγκάζονται νά ὑποχωρήσουν.

Ὁ Καραϊσκάκης βρισκόταν μέ βαρύ πυρετό στή σκηνή του χωρίς νά ξέρῃ τί συμβαίνει. Ἀκούοντας ὅμως τό ντουφεκίδι, τίς κραυγές καί τό θόρυβο, σηκώθηκε γιά νά ἰδῇ τί συμβαίνει. Ἦταν, ἀκριβῶς, τήν ὥρα πού ὑποχωροῦσαν οἱ ἄνδρες τοῦ Νικήτα καί τό πρᾶγμα δέν μποροῦσε παρά νά τόν ἐξοργίσῃ ἐναντίον ἐκείνων πού ἄρχισαν χωρίς τή διαταγή του καί ἀπερίσκεπτα μάχη μέ τούς Τούρκους. Δέν ἤθελε ὅμως ν' ἀφήσῃ νά ταπεινωθοῦν οἱ Ἕλληνες τή στιγμή μάλιστα πού ἑτοίμαζε νέον καί μεγάλον ἀγῶνα καί χωρίς νά χάσῃ καιρό πηδᾷ στό ἄλογό του, ἁρπάζοντας τό γιαταγάνι τοῦ Γιάννη Λογοθέτη, ἀπό τή Βόνιτσα, πού βρισκόταν κοντά του. Παίρνοντας δέ μαζί του ὅσους ἐφίππους στρατιώτας καί ἀξιωματικούς βρῆκε στό δρόμο του, ὥρμησε κατά τοῦ ἐχθροῦ παρακινῶντας καί ἐνθαρρύνοντας ὅσους συναντοῦσε καί ἔτσι κατώρθωσε νά τρέψῃ σέ φυγή τούς Τούρκους καί νά τούς κλείσῃ στά πιό κοντινά χαρακώματα. Ἀλλά δέν περιωρίσθηκε σ' αὐτό. Προχώρησε ἀνάμεσα στά ἐχθρικά χαρακώματα μέ τούς καβαλλάρηδες πού τόν συνώδευαν καί ἔτσι χτυποῦσε τούς Τούρκους ἀπό τή μιά μέ τό ἱππικό, ἀπό τήν ἄλλη μέ τούς πεζούς. Ὁ Κιουταχῆς, πού ἐπολιορκοῦσε τήν Ἀκρόπολι, βλέποντας τή νίκη τοῦ Καραϊσκάκη, κι' ἐπειδή φοβήθηκε γιά τήν ἀσφάλεια τοῦ στρατοπέδου του, ἔστειλε κατά τοῦ Καραϊσκάκη ὅλο τό ἱππικό του. Ὅσοι ἦσαν γύρω ἀπό τόν Καραϊσκάκη ἐκράτησαν ὅσο μπόρεσαν, ἄρχισαν ὅμως νά ὑποχωροῦν μπρός στίς ἀνώτερες δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Καραϊσκάκης, γιά νά μή μεταβληθῇ ἡ ὑποχώρησις σέ ἄτακτο φυγή, ἔμεινε τελευταῖος μαχόμενος μέ τόν συνηθισμένο του ἡρωϊσμό. Αὐτή τή στιγμή πληγώνεται ὁ στρατάρχης καί πέφτει ἀπό τό ἄλογο. Εὐθύς ὅμως ἀμέσως σηκώνεται, ἀνεβαίνει πάλι στό ἄλογο, ἐνθαρρύνει τό ἱππικό νά περιμένῃ καί νά βοηθῇ τούς πεζούς πού ὑποχωροῦσαν. Κοντά στόν Καραϊσκάκη ἐπολεμοῦσε ὁ ὑπασπιστής του Κακλαμᾶνος, μέ ἡρωϊσμό κι' αὐτός καί γενναιότητα. Μιά σφαῖρα κάποια στιγμή τοῦκοψε τό δεξιό χέρι. Ὁ Κακλαμᾶνος καμμιά δέν ἔδειξε δειλία, ἔσκυψε, πῆρε τό σπαθί του μέ τό ἀριστερό καί ἐξακολούθησε νά πολεμᾷ.

Κι' ὅταν πιά οἱ Ἕλληνες στρατιῶται καί ἀξιωματικοί, ἀπό τούς ὁποίους ἀρκετοί εἶχαν σκοτωθῆ, ἦσαν ἐκτός κινδύνου, τότε μόνο ὁ Καραϊσκάκης ἐσκέφθηκε τόν ἑαυτό του. Ἡ εἴδησις πώς πληγώθηκε εἶχε σκορπίσει σ' ὅλο τό στρατόπεδο καί πλῆθος ἀξιωματικῶν ἔτρεξαν, τόν ἐπῆραν στά χέρια καί τόν μετέφεραν στή θάλασσα καί τόν πέρασαν σέ μιά γολέττα γιά νά μπορέσουν νά περιποιηθοῦν καλύτερα τήν πληγή του.

Σ' ὅλο τό δρόμο ἦταν ὁ ἴδιος ὅπως πάντα. Ζωηρός στήν ὁμιλία, ἕτοιμος γιά τήν ἀπόκρισι, παρατηρητικός, ἀληθινά γενναῖος.

Ὅταν πέρασε στή γολέττα καί οἱ γιατροί ἔδεσαν τήν πληγή του, ἐζήτησε νά γράψουν καί νά φωνάξουν μερικούς ἀξιωματικούς παληούς καί σταθερούς, ὅπως τούς ὠνόμασε, συντρόφους του. Αὐτοί ὅμως ἐπειδή δέν ἐνόμισαν καλό νά ἀφήσουν τίς θέσεις τους μόνο στούς στρατιῶτες, διάλεξαν δύο, τόν Χριστόδουλο Χατζηπέτρον καί τόν Γαρδικιώτη Γρίβα καί τούς ἔστειλαν στόν Καραϊσκάκη. Ἅμα παρουσιάσθηκαν οἱ δυό ἀξιωματικοί, ὁ Καραϊσκάκης τούς εἶπε:

—Ἐλᾶτε νά σᾶς φιλήσω.

Ἐπειδή δέ αὐτοί ἐδάκρυζαν, ἐπροσπάθησεν ὁ Καραϊσκάκης νά τούς ἐγκαρδιώσῃ. Ἔπειτα τούς εἶπε σάν τελευταία παραγγελία:

—Νά καταβάλετε κάθε φροντίδα γιά νά φυλάξετε καλά τίς θέσεις σας καί νά λύσετε τήν πολιορκία τῶν Ἀθηνῶν. Πρό πάντων σεῖς οἱ παληοί μου σύντροφοι νά μή ντροπιασθῆτε. Ἐγώ πηγαίνω στήν Αἴγινα κι' ὅταν γίνω καλά θά ἐπιστρέψω. Διά κάθε ὅμως ἐνδεχόμενον νά καί ἡ διαθήκη μου' στό γυιό μου ἀφήνω τό ντουφέκι μου, τήν μόνη περιουσία πού ἔχω τώρα. Τίς κόρες μου τίς παραδίνω σ' ἐσᾶς, τούς συντρόφους μου.

—Μή μιλᾷς γιά θάνατο, εἶπεν ὁ Χριστόδουλος, γιατί δέν ἐφθάσαμε ὡς ἐκεῖ.

—Ἀκούσατε, συνέχισε ὁ Καραϊσκάκης, τί σᾶς εἶπα γιά τά παιδιά μου. Γιά σᾶς ὅμως τούς συμπολεμιστάς μου τί νά πῶ; Ἤθελα νάχω ὅλο τό ἔθνος μπροστά μου γιά νά τοῦ πῶ τί ἀξίζετε. Φιλῆστε ἀπό μέρος μου ὅλους τούς ἀξιωματικούς καί νάρθῆτε αὔριο τό πρωΐ ὅλοι ἐδῶ γιά νά σᾶς δῶ.

* * *

Ἡ πληγή τοῦ Καραϊσκάκη ἦταν στό ὑπογάστριο γι' αὐτό δέ καί ἀνίατος, ὅπως εἶπαν καί οἱ γιατροί ἀπό τήν πρώτη στιγμή. Ἀλλά καί ὁ ἴδιος τό εἶχε καταλάβει καί ὅσο καί ἄν τοῦ ἔλεγαν τά ἀντίθετα ὅσοι τόν παράστεκαν, αὐτός καμμιά δέν εἶχεν ἀμφιβολία ὅτι θά πέθαινε σέ λίγες ὧρες.

Μ' ὅλα ταῦτα δέν ἔπαυσε νάχῃ διάθεσι, νά μιλᾷ, νά γελᾷ, νά δίνῃ συμβουλές καί νά ἐκφράζῃ μόνο τή λύπη του πού δέν θά ζοῦσε νά διώξῃ τόν ἐχθρό πού πολιορκοῦσε τήν Ἀκρόπολι. Κι' ὅπως ἐπρόβλεπε ἔγινε. Λίγο μετά τό μεσημέρι τῆς 23ης Ἀπριλίου, τήν ἡμέρα δηλαδή τῆς γιορτῆς του, ἀνάδινε τήν τελευταίαν πνοήν, ἀνάμεσα στούς συμπολεμιστάς του πού τόν παρακολουθοῦσαν μέ τά μάτια βουρκω-

μένα καὶ τὸ πένθος στὴν ψυχὴ — ἀνάδινε τὴν τελευταίαν πνοὴν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκωτέρους Ἕλληνας, ἕνα ἀπὸ τὰ στρατηγικώτερα κεφάλια τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

«Ἡ φήμη, μᾶς λέγει ὁ βιογράφος του, διέδωκεν ἀμέσως πανταχοῦ τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου καὶ μιὰ τρομερὰ φρίκη καὶ κατήφεια ἐκυρίευσεν ὅλους. Τὸ στρατόπεδον ἐνόμισεν ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅτι ἔχασε τὸν πατέρα του, τὸν ὁδηγόν του καὶ ἑνὶ λόγῳ τὸν σωτῆρα του. Ἐσβύσθη ἀμέσως ἡ προθυμία καὶ ἡ τόλμη τὴν ὁποίαν ἔδειχνεν εἰς ὅλας τὰς πράξεις εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ὁδηγόν, θεατὴν καὶ κριτὴν τὸν Καραϊσκάκην καὶ ὡμοίαζεν ὡς σῶμα χωρὶς ψυχήν. Ὅλαι δὲ αἱ προσπάθειαι καὶ τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τῶν ἀξιωματικῶν του νὰ τὸ παρηγορήσωσι καὶ νὰ τὸ ἐμψυχώσωσιν ἀπέβησαν μάταιαι, καθὼς καὶ τὰ μετὰ ταῦτα συμβάντα τὸ ἀπέδειξαν».

Ὁ ἀρχιστράτηγος Τζῶρτς διέταξε νὰ μετακομίσουν τὸ σῶμα τοῦ Καραϊσκάκη στὴ Σαλαμῖνα γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν μὲ τὶς ἐπιβαλλόμενες τιμές. Στὸ στρατόπεδο ὅμως διέδωσε ὅτι ἔστειλε τὸν νεκρὸ στὴν Αἴγινα, γιατὶ ἐφοβόταν ὅτι πολλοὶ ἀξιωματικοί, ἀκόμα καὶ στρατιῶται, θἄφηναν τὰ σώματά των γιὰ νὰ πᾶνε στὴ Σαλαμῖνα, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνο ὅλο τὸ στρατόπεδο.

Στὴ Σαλαμῖνα, σὰν ἔφθασε τὸ πλοῖο ποὺ μετέφερε τὸ σῶμα τοῦ Καραϊσκάκη, ὅλοι οἱ κάτοικοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ κατέβηκαν στὴν παραλία καὶ ὅλοι ἔκλαιαν γοερὰ γιὰ τὴν μεγάλη συμφορά. Τὸν ἐπικήδειο ἐξεφώνησεν ὁ Γ. Αἰνιάν. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς νεκρωσίμου τελετῆς τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια, ἔγιναν δὲ ἀληθινοὶ γόοι τὴν ὥρα ποὺ κατέβαζαν τὸ σῶμα στὸν τάφον ὑπὸ τοὺς κρότους τῶν κανονιῶν.

Ἐπιμνημόσυνος δέησις ἐψάλη καὶ στὸν Πόρο, ὅπου ἔβγαλε αὐτοσχέδιο λόγο ὁ Σπυρίδων Τρικούπης. Ὁ Ν. Δραγούμης στὶς «Ἱστορικὲς ἀναμνήσεις» του μᾶς περιγράφει πῶς ξέσπασε τρομερὴ ἡ εἴδησις στὸν Πόρο τοῦ θανάτου τοῦ Καραϊσκάκη. Κανεὶς δὲν εὕρισκε λέξι νὰ πῇ ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι ἦταν τὸ τελευταῖο ὄργανο γιὰ ν' ἀπελευθερωθῇ ἡ Ἑλλάδα. Μόνος ὁ Κολοκοτρώνης τόλμησε νὰ λύσῃ πρῶτος τὴ σιγὴ καὶ νὰ πῇ:

—Ὁ χαμός, ἀδέλφια, εἶναι μεγάλος· ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι μεγαλύτερος.

«Καὶ μετ' ὀλίγον, γράφει ὁ Δραγούμης, κατεβαίνομεν ἀθρόοι πρὸς τὴν ἀπέναντι τοῦ Πόρου παραλίαν, ἵνα παρασταθῶμεν εἰς τὴν κηδείαν [1], τὴν παρασκευασθεῖσαν κατ' ἐντολὴν τῆς Συνελεύσεως ὑπὸ τῆς ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ κατεβαίνοντες ἐποιούμεθα λόγον, ὡς οἱ περὶ τὴν κλίνην τοῦ Περικλέους, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ πεσόντος καὶ ἀνεμετροῦμεν τὸ πλῆθος τῶν τροπαίων. Ἐνθυμήθητι, ἔλεγεν οὗτος, ὅτι μόλις διακοσίους στρατιώτας ἔχων ὅτε ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς Στερεᾶς, κατήρτισεν ἐντὸς ὀλίγου πολυάριθμον στρατιάν. Ἤμην παρών, ἔλεγεν ἕτερος, ἐν Ἐλευσῖνι, ὅτε μαθόντες οἱ στρατιῶται τὴν ἔλευσιν τοῦ Κιουταχῆ, ἤρχισαν νὰ λιποτακτῶσι καὶ παρεκίνουν καὶ αὐτὸν νὰ φύγῃ· οὗτος ὅμως ἀγανακτήσας, «ὑπάγετε ὅπου θέλετε, ἀνέκραξεν, ὁ Καραϊσκάκης δὲν ἀφήνει τὴν θέσιν του. Καὶ ὅταν σᾶς ἐρωτήσουν τί ἐκάματε τὸν ἀρχηγόν σας, μὴ δυσκολευθῆτε ν' ἀποκριθῆτε ὅτι τὸν παρεδώσαμεν εἰς τὸν ἐχθρόν, διότι δὲν συγκατένευσε νὰ λιποτακτήσῃ». Ἕτερος δὲ πάλιν ἐξύμνει τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἣν ἠγωνίζετο νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἀττικὴν στρατόπεδον, λέγων συνεχῶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν: «Ἐὰν φερώμεθα πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν χωρίων χειρότερα καὶ τοῦ ἐχθροῦ, πῶς θέλετε νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα;».....

Καὶ ὅτε ὁ ῥήτωρ τοῦ ἀγῶνος [2] ἀναβὰς χλοερὸν γήλοφον παρέστησε τὸ μέγεθος τῆς ἀπωλείας, ὅτε ὑπέμνησε πρὸς ἡμᾶς ὅτι «ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ Μακρυνόρους καὶ τὰ παράλια τῆς Ἀκαρνανίας ἕως εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἀττικῆς, φῶς ἐλευθερίας καὶ δόξης ἐχύθη εἰς τὴν χώραν ταύτην, δούλην καὶ σκοτεινὴν οὖσαν, διὰ μόνης τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ Καραϊσκάκη δεξιᾶς» φωνὴ γοερά, φωνὴ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀντηχήσασα κατὰ τὴν Τροιζηνίαν ἀκτήν, συνανεμίγη μετὰ τῶν ὀδυρμῶν τῶν ἀπέναντι κατοίκων τοῦ Πόρου καὶ οὐδεὶς συγκατένευε νὰ παρηγορηθῇ».

* * *

Αὐτὰ μᾶς λέγει ὁ Δραγούμης, ὅσα ὅμως καὶ ἂν γραφοῦν γιὰ τὸ νοῦ καὶ τὴν εὐψυχία τοῦ Καραϊσκάκη εἶναι κατώτερα τῆς πραγματικότητος. Σὲ τέτοιο φόβο εἶχαν οἱ ἐχθροὶ τὸν Καραϊσκάκη ποὺ στοὺς Ἀρβανίτες ἔγινε παροιμία νὰ λέγουν σὰν ἔφευγε κανεὶς μὲ βία: «Ποῦ φεύγεις μωρὲ ἔτσι, σὰν νὰ σὲ κυνηγᾷ ὁ Καραϊσκάκης;».

Τὰ ἀνέκδοτα τοῦ Καραϊσκάκη, ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀνδρεία του, εἶναι ἀναρίθμητα. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα εἶναι κι' αὐτό.

Στὸ Μεσολόγγι, ὅταν κατηγόρησαν τὸν Καραϊσκάκη πὼς εἶχε τάχα κρυφὴ συνεννόησι μὲ τοὺς Τούρκους, περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν κατάτρεχε ὁ Ράγκος, γιατὶ εἶχαν διαφορὲς γιὰ τὸ ἁρματωλίκι τῶν Ἀγράφων. Μιὰ μέρα, ὁ Ἀνδρέας Ἴσκος, στενὸς φίλος τοῦ Καραϊσκάκη, παίρνει μαζί του πέντε στρατιῶτες καὶ πηγαίνει στοῦ Ράγκου. Οἱ δύο καπεταναῖοι κουβέντιαζαν σ' ἕνα δωμάτιο κι' ἔξω περίμεναν τὰ παλληκάρια. Ὁ Ἴσκος σὲ μιὰ στιγμὴ προσποιούμενος πὼς ἤθελε κάτι φώναξε ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας καὶ τυχαῖα τὸν ἐρώτησε ποῦ πολέμησε:

— Μὲ τὸν Καραϊσκάκη, καπετάνιε, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης. Ἤμουνα κοντὰ τ' ἀπ' τὸν καιρὸ τ' Λεπενιώτη. Πολεμήσαμε πολλὲς βολὲς ἀντάμα. Νὰ τὰ σημάδια...

— Καλά, καλά, ἄιντε τώρα.

Ὁ Ἴσκος μόλις ἔφυγε ὁ στρατιώτης, γυρίζει καὶ λέει στὸν Ράγκο:

— Γράφε, Ράγκο.

Ὕστερα ἐφώναξε ἄλλον στρατιώτη καὶ τὸν ρωτᾷ:

—Ἀμ' ἐσύ, μὲ ποιὸν πολέμησες ὡς τώρα;

—Ἐγώ, στρατηγέ μ' πολέμησα στὴν Ἄρτα μὲ τὸν Καραϊσκάκη, στὸ Νιοχῶρι, στὸ Κομπότι, στό...

— Καλά, φεύγα, λέει καὶ σ' αὐτὸν ὁ Ἴσκος καὶ ἐπαναλαμβάνει στὸν Ράγκο:

— Γράφε, Ράγκο!

Φωνάζει κι' ἄλλον στρατιώτη γιὰ νὰ πῇ κι' αὐτὸς πὼς πολέμησε μὲ τὸν Καραϊσκάκη καὶ γιὰ νὰ λέῃ πάντα ὁ Ἴσκος:

— Γράφε, Ράγκο!

Νὰ τώρα πῶς ἤθελε τὸν ἀρχηγὸ ὁ Καραϊσκάκης, ὅπως μᾶς λέει ὁ Γ. Γαζῆς: «Ὁ καλὸς καπετάνιος πρέπει νἄχῃ φρονήματα πετεινοῦ γιὰ νὰ ἐξουσιάζῃ, καλωσύνη σκύλου γιὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν, παλληκαριὰ καὶ θωριὰ λεονταριοῦ γιὰ νὰ τὸν σέβωνται καὶ τὸν φοβοῦνται, ὕπνο καὶ περπάτημα λαγοῦ, γιὰ νὰ εἶναι ἄγρυπνος καὶ γλήγορος καὶ πονηριὰ γυναίκας γιὰ νὰ ξεγελάῃ καὶ νὰ σέρνῃ τοὺς ἀνθρώπους».

Χρ. Ἐμ. Ἀγγελομάτης

1 Ἐννοεῖ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν.
2 Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης.

Χωρὶς οἰκογένεια

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Κάποια μέρα στὸ Παρίσι, στὴ λεωφόρο Μπερτέιλ, ὁ πετροκόπος Γερώνυμος Μπαρμπερῆς, ἀπὸ το χωριὸ Σαβιανο, βρῆκε ἐκτεθειμένο ἐμπρὸς σὲ μιὰ ἐξώθυρα ἕνα βρέφος ἡλικίας πέντε μηνῶν, ποὺ ἀρχικῶς τὸ παρέδωσε στὴν ἀστυνομία. Ὁ ἀστυνόμος, ἀπὸ τὰ ἀκριβὰ ἐσώρουχα τοῦ μωροῦ, συνεπέρανε πὼς ἀνῆκε σὲ πλούσιους γονεῖς καὶ πὼς πιθανῶς κάποιος νὰ τὸ εἶχε κλέψει ἀπὸ ἐκδίκησι. Τότε ὁ Γερώνυμος Μπαρμπερῆς ποὺ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ διὰ τὴν περαιτέρω τύχην τοῦ μικροῦ, ἀναλογιζόμενος πὼς ἂν κάποτε οἱ γονεῖς του τὸ ζητοῦσαν θὰ κέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὴ διατροφή του, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀναλάβη ὑπευθύνως. Ἔτσι ὁ μικρὸς Ρεμὴ — ὅπως τὸν βάφτισαν οἱ σωτῆρές του — πέρασε χαρούμενα χρόνια στὸ Σαβιανό, κοντὰ στὴν ψυχομάννα - Μπαρμπερίνα, καὶ δὲν ἔννοιωσε καθόλου τὴν ὀρφάνια του, χάρις στὴ μητρικὴ στοργὴ ποὺ τοὔδειξε. Ὅταν ἔγινε ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ πατέρας του — ὁ Μπαρμπερῆς — ποὺ ὡς τότε ἐργαζόταν στὸ Παρίσι, ἐτραυματίσθη σοβαρὰ σὲ κάποια οἰκοδομὴ ποὺ ἐργαζότανε καὶ ἀναγκάσθηκε, ἀνίκανος ὅπως εἶχε γίνει γιὰ ἐργασία, νὰ γυρίση στὸ χωριό του. Τὸ πρῶτο βράδυ τοῦ γυρισμοῦ, ὁ Ρεμή, ποὺ εἶχε πάει νὰ κοιμηθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχε πάρει ἀκόμη ὁ ὕπνος, μαθαίνει ἀπὸ μιὰ συζήτησι μεταξὺ Γερώνυμου καὶ τῆς μάννας - Μπαρμπερίνας, τὴν πραγματική του ἱστορία καὶ τὶς διαθέσεις τοῦ ψυχοπατέρα του, ποὺ δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν κρατήση κοντά τους, ἀλλὰ σκέπτεται νὰ τὸν παραδώση στὸ ὀρφανοτροφεῖο τῆς περιφερείας. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ θέλει καθόλου ὁ Ρεμὴ καὶ παρακαλεῖ τὴ μάννα Μπαρμπερίνα νὰ τὸν κρατήση κοντά της. Ἐκείνη τοῦ τὸ ὑπόσχεται, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ κατορθώση τίποτε, γιατὶ ὁ Γερώνυμος παραδίδει τὸν μικρὸν — παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του — μιὰ μέρα ποὺ λείπει ἡ ψυχομάννα του, ἐπ' ἐνοικίῳ σαράντα φράγκων τὸν χρόνο, στὸν διευθυντὴ ἑνὸς ὑπαιθρίου θιάσου, ὀνόματι Βιτάλη. Ὁ θίασος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Καρδούλη, μιὰ τετραπέρατη μαϊμοῦ, καὶ ἀπὸ τρία χαριτωμένα σκυλάκια, τὸν Κάπη, τὸν Ζερμπίνο καὶ τὴ Δούλση. Ὁ δυστυχὴς Ρεμὴ μὲ θλίψι ἀκολουθεῖ τὸν νέο του προστάτη, ποὺ τοῦ δίνει καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα γιὰ νὰ λάβη μέρος σὲ μιὰ κωμῳδία τοῦ θιάσου. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀρχίζει μιὰ ἀδιάκοπος περιπλάνησις ἀπὸ πόλι σὲ πόλι. Τὶς ὧρες ποὺ ὁ μικρὸς θίασος ἀναπαύεται, ὁ Βιτάλης, ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ρεμή, τοῦ μαθαίνει τὰ πρῶτα γράμματα καὶ ἀκόμη τοῦ κάνει καὶ μάθημα μουσικῆς. Ἔξυπνος ὁ Ρεμή, γρήγορα γίνεται ἕνας καλὸς μαθητής, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ διάβασμα μαθαίνει νὰ παίζη καὶ ἅρπα. Στὴν Τουλούζη ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο μὲ κάποιον ἀστυφύλακα, ποὺ ἀπαγορεύει στὸ θίασο νὰ παριστάνη δημοσίως, ὁ Βιτάλης συλλαμβάνεται καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριο τῆς πόλεως σὲ δυὸ μηνῶν φυλάκισι. Ὁ Ρεμὴ μένει καὶ πάλι χωρὶς προστασία. Μόνος γυρίζει στὰ περίχωρα τῆς Τουλούζης, προσπαθώντας νὰ κερδίση τὸ ψωμί του, δίδοντας παραστάσεις. Παντοῦ ὅμως τὸν διώχνουν. Ἔτσι ἀπελπισμένος ὅπως εἶναι συναντᾷ στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἕνα πλοιάριο ποὺ χρησιμεύει γιὰ κατοικία ἑνὸς πλουσίου, ἀλλὰ παραλυτικοῦ παιδιοῦ. Τὸ παιδὶ θέλει νὰ διασκεδάση καὶ ἡ μητέρα του παρακαλεῖ τὸν Ρεμὴ νὰ δώση μιὰ παράστασι μὲ τὸ θίασό του. Ἡ παράστασις δίδεται καὶ ὁ μικρὸς Ἀρθοῦρος — ἔτσι λέγεται τὸ παραλυτικὸ παιδάκι — ἐνθουσιάζεται. Προσκαλοῦν τὸν Ρεμὴ μὲ τοὺς ἠθοποιούς του στὸ πλοιάριο, τοὺς προσφέρουν ἕνα πλούσιο γεῦμα, καὶ ἡ κυρία, ἀφοῦ μαθαίνει ἀπὸ τὸν Ρεμὴ πὼς εἶναι δίχως προστάτη καὶ ἔρημος, τὸν παρακαλεῖ νὰ μείνη μαζί τους μέχρις ὅτου ἀποφυλακισθῆ ὁ Βιτάλης, καὶ στὸ μεταξύ, ἀντὶ νὰ γυρίζουν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ δίδοντας παραστάσεις, νὰ παριστάνουν κάπου - κάπου γιὰ νὰ διασκεδάζουν τὸν Ἀρθοῦρο. Ὁ Ρεμὴ δέχεται. Μέσα στὸ πλοῖο μαθαίνει ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου εἶχε καὶ ἄλλο γυιὸ μεγαλύτερο, ποὺ τῆς τὸν ἔκλεψαν κατὰ τρόπο μυστηριώδη ὅταν αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν ἄρρωστοι. Στὸ ταξίδι ὁ Ρεμὴ παίζει μιὰ φορὰ μὲ τὸ μικρό του θίασο. Τὸ βράδυ τοῦ ἔδωσαν μιὰ ὡραιοτάτη καμπίνα, ποὺ τοῦ ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωσι, καὶ τὴν ἄλλη παρέστη στὸ μάθημα ποὺ ἔκανε ἡ κ. Μίλλιγκαν στὸ γυιό της. Τὸν μάθαινε τὸ μῦθο «Ὁ λύκος μὲ τ' ἀρνί», τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρθοῦρος δυσκολευότανε νὰ μάθη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα του θυμωμένη τοῦ δηλώνει ὅτι ὁ Ρεμὴ δὲν θὰ παίξη ἂν δὲν μάθη πρῶτα τὸ μάθημά του καὶ τοῦ ἀφίνει τὸ βιβλίο του νὰ μελετήση μπαίνοντας στὴν κάμαρά της, ὁ Ρεμὴ τοῦ μαθαίνει τὸν μῦθο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ θέσι του στὴν οἰκογένεια ἀλλάζει. Δὲν εἶναι πιὰ ὁ σαλτιμπάγκος. Ἡ κ. Μίλλιγκαν μὲ μεγάλη της χαρὰ ἀκούει νὰ τῆς λέη ὁ Ἀρθοῦρος τὸ μῦθο, ποὺ ἔμαθε μαζί του σὲ μισὴ ὥρα, ἐνῷ αὐτή, ὁλόκληρες μέρες, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ τὸ μάθη. Ὁ Ρεμῆς συλλογίζεται τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες ποὺ περνάει στὸν «Κύκνο», τὴν στοργὴ τῆς κ. Μίλλιγκαν καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἀρθούρου καὶ θλίβεται διότι εἶναι ὑποχρεωμένος μετὰ τὴν ἀποφυλάκισι τοῦ Βιτάλη νὰ ἐγκαταλείψη ὄχι τόσο τὴν ἄνετη ζωή, ἀλλὰ τὴν συντροφιὰ τῶν δύο αὐτῶν πλασμάτων. Κάποτε ἀποφασίζει νὰ ἀνακοινώση τὶς ἀνησυχίες του καὶ τὴν θλῖψι του στὴν κ. Μίλλιγκαν καὶ στὸν Ἀρθοῦρο. Ὁ τελευταῖος, μόλις τὸ ἄκουσε, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Δὲν θέλω νὰ φύγη ὁ Ρεμῆς!...

Ἐρωτᾶται ὁ Ρεμῆς ἂν θέλη νὰ μείνη κοντά τους, καὶ ἀφοῦ ἀναπτύσσει τοὺς ἐνδοιασμούς του καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῶν ὑποχρεώσεών του πρὸς τὸν Βιτάλην, τελικῶς δέχεται.

— Ὥστε δὲν μᾶς λείπει τώρα, εἶπε ἡ κ. Μίλλιγκαν, παρὰ ἡ συγκατάθεσις τοῦ κυρίου σου. Θὰ τοῦ γράψω ἂν θέλη νάρθη νὰ μᾶς βρῆ στὴν Σέττη, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ γυρίσωμε ἐμεῖς στὴν Τουλούζη. Θὰ τοῦ στείλω καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσω ποιοὶ λόγοι μᾶς ἐμποδίζουν νὰ πάρωμε τὸν σιδηρόδρομο. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες ὁ Ρεμῆς περίμενε τὸ Βιτάλη στὸ σταθμό. Τοῦ ἀφηγήθη τὸ πῶς τὸν ἀνεῦρεν ἡ κ. Μίλλιγκαν καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ συνεννοηθοῦν. Ὁ Βιτάλης ἐπέμεινεν ὅτι ὁ Ρεμή, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε σὰν παιδί του, τοῦ ἦτο ἀπολύτως ἀπαραίτητος καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀφήση. Ὁ Ρεμὴ μὲ πονεμένη ψυχὴ ἀποχαιρετᾷ τὸν κλαίοντα Ἀρθοῦρο γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὸν κύριό του. Ἔπειτα ἀφήνοντας τὸν Ἀρθοῦρο μὲ κόπο καὶ γυρίζοντας στὴν κ. Μίλλιγκαν, ἐγονάτισε μπροστά της καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι.

— Καϋμένο παιδί, εἶπε σκύβοντας στὸν Ρεμή.

Σηκώθηκε τότε καὶ ἔτρεξε στὴν πόρτα. Σὲ λίγο ἦτο μὲ τὸν κύριό του.]

(Ἡ συνέχεια)

— Δρόμο! μοῦ εἶπε αὐτός!

Καὶ φύγαμε ἀπὸ τὴ Σέττη.

Ἔτσι χωρίσθηκα τὸν πρῶτο μου φίλο καὶ ξανάρχισα τὴν παληά μου ζωὴ μὲ τὸν Βιτάλη.

Ἀνοησία μου! Γιατὶ θὰ γλύτωνα μονομιᾶς ἀπ' ὅλες τὶς στενοχώριες καὶ τὶς δεινὲς περιπέτειες ποὺ μ' ἐπερίμεναν, ἂν δὲν εἶχα τὴν πρόληψι καὶ δὲν φοβούμουν τόσο νὰ μάθη ἡ κυρία Μίλλιγκαν τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὴν καταγωγή μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Χιόνια καὶ λύκοι.

Καὶ τώρα ἔπρεπε πάλι ν' ἀκολουθῶ τὸν κύριό μου καί, μὲ τὴν ἅρπα κρεμασμένη ἀπὸ τὸν πληγωμένο μου ὦμο, νὰ περπατῶ στοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς, μὲ βροχὴ ἢ μὲ ἥλιο, μὲ σκόνη ἢ μὲ λάσπη.

Ἔπρεπε πάλι νὰ κάνω τὸ βλάκα στὶς δημόσιες πλατεῖες καὶ νὰ γελῶ ἢ νὰ κλαίω, γιὰ νὰ διασκεδάζη ἡ «ἔντιμη ὁμήγυρις»...

Ἡ ἀλλαγὴ μοῦ κόστισε πολύ, γιατὶ γρήγορα συνηθίζει κανεὶς τὴν καλοπέρασι καὶ τὴν εὐτυχία.

Συχνὰ αἰσθανόμουν μιὰ ἀποστροφή, μιὰ ἀηδία, μιὰ στενοχώρια, μιὰ κούρασι — πράγματα ποὺ δὲν τάξερα ἄλλη φορὰ πρὶν ζήσω δυὸ μῆνες τὴ γλυκειὰ ζωὴ τῶν εὐτυχισμένων αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, συλλογιζόμουν τὸν Βιτάλη· μὲ τὸν Βιτάλη τώρα, συλλογιζόμουν τὴν κυρία Μίλλιγκαν.

Πολλὲς φορές, στὶς μακρινές μας πεζοπορεῖες, ἔμενα πίσω, γιὰ νὰ συλλογίζωμαι ἐλεύθερα τὸν Ἀρθοῦρο, τὴ μητέρα του, τὸν «Κύκνο», νὰ ξαναγυρίζω μὲ τὸ νοῦ καὶ νὰ ζῶ στὰ περασμένα.

Ὤ, τί ὡραία ἐποχή! Κι' ὅταν τὸ βράδυ, πλαγιασμένος σὲ κανένα βρωμοχάνι χωριοῦ, θυμούμουν τὴν καμπίνα τοῦ «Κύκνου», πόσο ἀνυπόφορα μοῦ φαίνουνταν τὰ χοντροσέντονα τοῦ κρεββατιοῦ μου!

Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξανάπαιζα λοιπὸν μὲ τὸν Ἀρθοῦρο, ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξανάκουγα τὴ γλυκειὰ φωνὴ τῆς κυρίας Μίλλιγκαν;

Στὴ λύπη μου, ποὺ ἦταν βαθειὰ κι' ἐπίμονη, μιὰ μόνο παρηγοριὰ εἶχα: Ὁ κύριός μου ἦταν τώρα πιὸ καλός, πιὸ γλυκύς, πιὸ τρυφερός, — ἂν μπορῶ νὰ πῶ ἔτσι γιὰ τὸν Βιτάλη, — σὲ μένα παρὰ ποτέ!

Γιατὶ κι' αὐτὸς εἶχε ἀλλάξει πολύ, ἂν ὄχι στὸ χαρακτῆρα, τοὐλάχιστο στοὺς τρόπους· κι' αὐτὸ μ' ἐμπόδιζε νὰ κλαίω ὅταν ἡ ἐνθύμησι τοῦ Ἀρθούρου μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Αἰσθανόμουν πὼς δὲν ἤμουν τόσο μόνος στὸν κόσμο καὶ πὼς ὁ Βιτάλης αὐτὸς ἦταν γιὰ μένα κάτι περισσότερο καὶ κάτι καλύτερο ἀπὸ ἀφεντικός...

Συχνὰ μάλιστα μοῦρχονταν νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, νὰ τὸν φιλήσω· δὲν τολμοῦσα ὅμως, γιατὶ ὁ Βιτάλης δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ δεχθῆ τέτοιες διαχύσεις καὶ οἰκειότητες.

Στὴν ἀρχή, τοὺς πρώτους μῆνες, ὁ φόβος μὲ κρατοῦσε

σ' ἀπόστασι. Τώρα ὅμως ἦταν κι' ἕνα ἄλλο ἀόριστο αἴσθημα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ σεβασμό. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ χωριό μου, θεωροῦσα τὸν Βιτάλη ἄνθρωπο σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ τότε ἤμουν ἀνίκανος νὰ κάνω διάκρισι. Ἡ διαμονή μου ὅμως στὸν «Κύκνο», μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν, μοῦ εἶχε ἀνοίξει, ὡς ἕνα βαθμό, τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ. Καί, — πρᾶγμα περίεργο, — ὅταν κύτταζα καλὰ τὸν κύριό μου, μοῦ φαίνουνταν σὰ νὰ βρίσκω σ' αὐτόν, στὴ συμπεριφορά του, στὸ ὕφος του, στοὺς τρόπους του, σημεῖα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τὴ συμπεριφορά, τὸ ὕφος καὶ τοὺς τρόπους τῆς κυρίας Μίλλιγκαν.

Τότε συλλογιζόμουν πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ὁ κύριός μου δὲν ἦταν παρὰ ἕνας φτωχὸς θιασάρχης σκυλιῶν, ἐνῶ ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἦταν κυρὰ καὶ ἀρχόντισσα. Καὶ ὅμως! Ὅταν ἤθελε, κι' ὁ Βιτάλης ἦταν κύριος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ μητέρα τοῦ Ἀρθούρου ἦταν κυρία. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἦταν πάντα τέτοια, ἐνῶ ὁ Βιτάλης γίνουνταν κύριος μόνο σὲ κάποιες στιγμές. Μὰ τότε ἦταν τόσο τέλειος, ὥστε μποροῦσε νὰ ἐπιβάλλεται στὸν καθένα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τολμοῦσα νὰ πάρω μαζί του μεγάλη οἰκειότητα, οὔτε ὅταν μοῦδινε θάρρος μὲ τὰ καλά του λόγια.

Ἀφότου φύγαμε ἀπὸ τὴ Σέττη, πέρασαν ἡμέρες πολλές, χωρὶς νὰ μιλήσουμε καθόλου γιὰ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὴ διαμονή μου στὸν «Κύκνο». Ὕστερα ὅμως τὸ θέμα αὐτὸ παρουσιάζουνταν κάπου-κάπου στὶς ὁμιλίες μας καὶ πάντα πρῶτος ὁ κύριός μου τὸ ἔφερνε. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ τὸ συνηθίσαμε καὶ δὲν περνοῦσε πιὰ ἡμέρα χωρὶς νὰ προφέρουμε τ' ὄνομα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν.

— Τὴν ἀγαποῦσες πολὺ αὐτὴν τὴν κυρία, μοῦ ἔλεγε ὁ Βιτάλης. Ναί, τὸ καταλαβαίνω. Στάθηκε καλή, πολὺ καλὴ γιὰ σένα. Δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ τὴ θυμᾶσαι μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἔπειτα, συχνά, ἐπρόσθετε:

— Καὶ ὅμως ἔτσι ἔπρεπε!

Τί πρᾶγμα ἔπρεπε ἔτσι;... Στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως κατάλαβα: Ὁ Βιτάλης ἤθελε νὰ πῇ πὼς ἔπρεπε ν' ἀπορρίψη τὴν πρότασι ποὺ τοῦ εἶχε κάμει γιὰ μένα ἡ κυρία Μίλλιγκαν.

Μὰ ὁ λόγος του αὐτὸς φανέρωνε ἴσως καὶ κάποια λύπη. Θάθελε νὰ μ' ἀφήση κοντὰ στὸν Ἀρθοῦρο. Μόνο ποὺ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη, ἦταν ἀδύνατο.

Κι' ἡ λύπη του μὲ συγκινοῦσε τώρα, ἂν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω καλὰ-καλὰ γιὰ ποιὸ λόγο δὲν εἶχε δεχθῆ τὴν πρότασι τῆς κυρίας Μίλλιγκαν. Οὔτε ἡ ἴδια δὲν μπόρεσε τότε νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήση. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνη. Μὰ γιατί; Ἂς εἶναι ὅμως, ἔλεγα, ἄλλη φορὰ ἴσως θὰ δέχουνταν. Κι' αὐτὴ ἦταν τώρα ἡ μεγάλη μου ἐλπίδα. Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ ξαναπαντήσουμε τὸν «Κύκνο»; Στὸν Ροδανὸ θὰ ταξείδευε αὐτὸς καὶ μεῖς στὶς ὄχθες τοῦ ἴδιου περπατούσαμε.

Γι' αὐτὸ τὰ μάτια μου ἦταν συχνότερα γυρισμένα κατὰ τὸν ποταμό, παρὰ κατὰ τοὺς λόφους καὶ τὶς εὔφορες πεδιάδες ποὺ περνούσαμε.

Ἅμα φθάναμε σὲ καμμιὰ πόλι, — Ἀρλη, Ταρασκόνα, Ἀβινιόν, Βιέννα, — ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξω στὶς προκυμαῖες καὶ στὰ γεφύρια. Ζητοῦσα τὸν «Κύκνο»· κι' ἅμα ἔβλεπα ἀπὸ μακριὰ κανένα πλοῖο, μισοκρυμμένο στὴν καταχνιά, στεκόμουν νὰ πλησιάση, γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἦταν αὐτός.

Μὰ δὲν ἦταν!

Κάποτε ρωτοῦσα καὶ θαλασσινούς. Τοὺς ἔλεγα πὼς ἦταν τὸ πλοῖο ποὺ γύρευα· καὶ μοῦ ἀπαντοῦσαν πὼς δὲν τὸ εἶχαν ἰδῆ νὰ περάση.

Τώρα ποὺ ὁ κύριός μου ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὲ δώση στὴν κυρία Μίλλιγκαν, — ἔτσι φανταζόμουν,— δὲν ὑπῆρχε πιὰ φόβος νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν καταγωγή μου ἢ νὰ γράψουν τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας. Θὰ τὰ συμφωνοῦσαν οἱ δυό τους, ὁ Βιτάλης κι' ἡ κυρία Μίλλιγκαν. Ἔτσι ἐνόμιζα πὼς θὰ γίνη: Ἡ κυρία Μίλλιγκαν θὰ ἤθελε νὰ μὲ πάρη, ὁ κύριός μου θὰ παραιτοῦσε τὰ δικαιώματα ποὺ εἶχε σὲ μένα κι' ἡ ὑπόθεσι θὰ τελείωνε, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτ' ἄλλο.

Φεύγοντας τῆς φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι.

Μείναμε κάμποσες ἑβδομάδες στὸ Λυὸν κι' ὅλο τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν ἐλεύθερος, τὸν περνοῦσα στὶς προκυμαῖες τοῦ Ροδανοῦ καὶ τοῦ Σώνη. Τοῦ κάκου ἔμαθ' ἀπέξω ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεφύρια, τοῦ Αἰναί, τοῦ Τιλσίττ, τῆς Γκιγιοτιέρας, τοῦ Νοσοκομείου, σὰ γνήσιος Λυονέζος. «Κύκνος» δὲν φάνηκε πουθενά.

Ἀπὸ τὸ Λυὸν ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Διζόν. Κι' ἡ ἐλπίδα ποὺ εἶχα νὰ ξαναβρῶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ τὸν Ἀρθοῦρο ἄρχισε νὰ λιγοστεύη, γιατὶ στὸ Λυὸν εἶχα μελετήσει ὅλους τοὺς χάρτες τῆς Γαλλίας, ὅσους μπόρεσα νὰ βρῶ στὶς βιτρίνες τῶν βιβλιοπωλείων κι' ἤξερα πὼς τὸ κανάλι τοῦ Κέντρου, ποὺ θάπαιρνε ὁ «Κύκνος» γιὰ νὰ φθάση στὸ Λείγηρα, βγαίνει ἀπ' τὸ Σώνη στὸ Σαλόν. Ἀλλὰ φθάσαμε στὸ Σαλὸν καὶ φύγαμε ἀπὸ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ἰδοῦμε «Κύκνο». Τελείωσε λοιπόν, ἔπρεπε ν' ἀφήσω τ' ὄνειρό μου!

Αὐτὸ μοὔκανε λύπη βαθειά.

Καὶ γιὰ νὰ μεγαλώση ἡ ἀπελπισία μου, ποὺ ἦταν τόσο μεγάλη, χάλασε τὰ μοῦτρα του κι' ὁ καιρός. Τὸ φθινόπωρο εἶχε προχωρήσει, πλησίαζε ὁ χειμῶνας κι' οἱ πορεῖες μας μὲ τὴ βροχή, στὴ λάσπη, γίνουνταν ὁλοένα καὶ πιὸ κουραστικές. Ὅταν τὸ βράδυ φθάναμε σὲ κανένα παληοχάνι ἢ ἀχερῶνα, τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι, βρεμμένοι ὡς τὸ πουκάμισο, λασπωμένοι ὡς τὰ μαλλιά, δὲν ἔπεφτα νὰ κοιμηθῶ μὲ φαιδρὲς σκέψεις... Στοὺς λόφους τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς, ποὺ τοὺς διασχίζαμε φεύγοντας ἀπὸ τὸ Διζόν, μᾶς βρῆκε ἕνα κρύο ὑγρὸ ποὺ μᾶς πάγωνε ὡς τὸ κόκκαλο κι' ἔκανε τὸν Καρδούλη πιὸ μελαγχολικὸ καὶ δύσθυμο ἀπὸ μένα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Βιτάλη ἦταν νὰ φθάσουμε στὸ Παρίσι τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ μόνο στὸ Παρίσι θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε τὸ χειμῶνα μερικὲς παραστάσεις· ἀλλὰ εἴτε γιατὶ ἡ τσέπη του δὲν τοῦ συγχωροῦσε νὰ πάρουμε τὸ σιδηρόδρομο, εἴτε γι' ἄλλο λόγο, ἔπρεπε νὰ κάμουμε πεζῇ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Διζὸν στὸ Παρίσι.

Ὅταν ὅμως ὁ καιρὸς μᾶς τὸ συγχωροῦσε δίναμε ἀπὸ μιὰ σύντομη παράστασι στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριὰ ποὺ περνούσαμε· κι' ἔπειτα, ἀφοῦ μαζεύαμε λίγα λεπτά, ἐξακολουθούσαμε τὸ ταξεῖδι μας.

Ὡς τὸ Σατιγιὸν τὰ πήγαμε καλούτσικα, ἂν κι' ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασία. Μὰ ὅταν βγήκαμε ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι, ἡ βροχὴ ἔπαψε κι' ὁ καιρὸς γύρισε στὸ βορηᾶ.

Στὴν ἀρχὴ δὲν παραπονεθήκαμε, ἂν καὶ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο νἄχουμε τὸ βορηᾶ στὰ μοῦτρα. Τὸ κάτω κάτω προτιμούσαμε τὸν ἄνεμο, ὅσο τσουχτερὸς κι' ἂν ἦταν, ἀπὸ τὴν ὑγρασία ποὺ μᾶς ἐσάπιζε τόσες ἑβδομάδες.

Μὰ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ τὸ ξεροβόρι δὲν διατηρήθηκε. Ὁ οὐρανὸς γέμισε ἀπὸ πυκνὰ μαῦρα σύννεφα, ὁ ἥλιος σκεπάσθηκε ὁλωσδιόλου κι' ὅλα τὰ σημάδια μαρτυροῦσαν πὼς γρήγορα θἄχαμε χιόνι.

Καταφέραμε ὁπωσδήποτε νὰ φθάσουμε σ' ἕνα μεγάλο χωριὸ πρὶν ἀρχίση νὰ χιονίζη. Ὁ Βιτάλης ὅμως ἐννοοῦσε νὰ φθάσουμε στὸ Τρουᾶ τὸ γρηγορώτερο, γιατὶ τὸ Τρουᾶ εἶναι μεγάλη πόλι καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε πολλὲς παραστάσεις, ἂν ἡ κακοκαιρία μᾶς ἀνάγκαζε νὰ μείνουμε ἐκεῖ.

— Κοιμήσου γρήγορα, μοῦ εἶπε, ἅμα μπήκαμε στὸ χάνι· θὰ ξεκινήσουμε πρωΐ-πρωΐ· φοβοῦμαι μὴ μᾶς βρῇ τὸ χιόνι.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐβιάσθηκε νὰ πλαγιάση, παρὰ κάθησε στὸ μαγερειό, κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ ζεσταθῇ ὁ Καρδούλης, ποὺ εἶχε ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ κρύο τῆς ἡμέρας καὶ δὲν εἶχε πάψει νὰ βογγᾷ, μολονότι φροντίζαμε νὰ τὸν ἔχουμε καλὰ κουκουλωμένο.

Τὸ πρωΐ σηκώθηκα νωρίς, καθὼς εἶχα διαταχθῆ. Δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα· ὁ οὐρανὸς ἦταν μαῦρος καὶ χαμηλός, χωρὶς κανέν' ἀστέρι· ἔμοιαζε σὰν πελώριο σκοῦρο καπάκι, ποὺ κατέβαινε στὴ γῆ καὶ φοβέριζε νὰ τὴ συντρίψη. Ἅμα ἄνοιγε ἡ πόρτα, ἕνας ψυχρὸς ἄνεμος ἐσάρωνε τὴν καμινάδα καὶ ξεσκέπαζε τ' ἀναμμένα καρβουνάκια, ποὺ ἀπὸ χθὲς βράδυ ἦταν χωμένα στὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ Βῆμα τῶν νέων

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1

Ἀγαπημένο σπίτι, εὐλογημένο!
Ποὺ στὴ θερμή σου μέσα ἀγκαλιὰ
Χαρούμενο μὲ σφίγγεις ἢ θλιμμένο
Ὅταν γυρίζω πίσ' ἀπ' τὴ δουλειά!

2

Ὦ ἅγια οἰκογένεια ποὺ σὺ μόνη
Μοῦ παραστέκεις πάντα τρυφερὰ
Γιὰ νὰ πονέσης σ' ὅ,τι μὲ πληγώσει
Καὶ νὰ χαρῇς στὴν κάθε μου χαρά!

3

Ἐσ' εἶσαι ἕνα λιμάνι ὠνειρεμένο!
Ποὺ θὰ δεχθῇς μ' ἀγάπη, μὲ στοργὴ
Τὸ σῶμα μου τὸ θαλασσοδαρμένο!
Ναυάγιο ἂν μὲ ρίξῃ ἡ ζωή!

4

Ἄχ! ναί! μέσ' στὴ σκληρὴ τὴ βιοπάλη
Τὴν ἄδολη ἠρεμία ποὺ ποθῶ
Στὴ στοργική σου μόνο τὴν ἀγκάλη
Γλυκειά μου οἰκογένεια θὰ βρῶ!

5

Κι' ἂν πάλι ἡ καλὴ μοῖρά μου θελήσῃ
Στὴν πάλη νὰ νικήσω τῆς ζωῆς
Καὶ δόξες καὶ θριάμβους μοῦ χαρίσῃ
Τὸ πλήρωμα τῆς κάθε μου εὐχῆς.

6

Τὴν πιὸ γλυκειὰ καὶ τότε εὐτυχία
Καὶ μιὰ χαρὰ ποὺ θἄβρω πιὸ ἁγνὴ
Παρὰ μέσ' στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν ἁγία
Τὴν ἄφθαστη γαλήνη καὶ στοργή;

7

Σπίτι σεμνό, ἑλληνικό μου σπίτι!
Ἀληθινὴ ὁλόθερμη φωληά!
Ἐσὺ ποὺ ἡ Πηνελόπη κι' ἡ Ἀρήτη
Σ' ἐτίμησαν στὰ χρόνια τὰ παληά;

8

Ἐσὺ ποὺ στῆς σκλαβιᾶς μας τὰ σκο-
[τάδια
Φῶς σκόρπιζες παρήγορης αὐγῆς
Καὶ στ' ἅγια τὰ νυχτέρια σου τὰ
[βράδυα
Ζωντάνευες τοὺς πόθους τῆς φυλῆς.

9

Ὦ! εἴθε τῆς πατρίδας μας αἰώνια
Νὰ μείνῃς τὸ καμάρι τὸ γλυκό!
Νὰ κλείνῃς πάντα ἀγάπη καὶ ὁμόνοια
Καὶ τὴν τιμὴ ὦ σπίτι Ἑλληνικό!

ΞΑΝΘΙΠΠΗ ΚΑΛΟΣΤΥΠΗ

Η ΣΗΜΑΙΑ

Γαλανὴ Σημαία στὸ ξετύλιγμά σου,
σκέπη δοξασμένη,
μιὰ πνοὴ διαβαίνει,
πές μου, μήπως εἶναι τὸ ἀνασασμά
[σου;
Στὴν ψυχή μου μπαίνει καὶ μὲ πλημ-
[μυρίζει
νοιώθω, γίνομ' ἄλλος,
δυνατός, μεγάλος,
μιὰ ζωὴ καινούργια μέσα μου ἀρχίζει.

Νά! τὰ δυό μου χέρια, δές, πῶς δο-
[κιμάζω,
σὰν ἀητοῦ φτερούγια,
δύναμι καινούργια,
γιὰ τὸ πέταγμά μου, δές, πῶς ἑτοι-
[μάζω.

Πᾶμε! ὅπου θέλεις, θὰ σ' ἀκολουθήσω,
σ' ὅ,τι πῇς πιστεύω.
Σὲ κορφὲς θ' ἀνέβω,
κάτω ἀπ' τὴ σκιά σου τρόπαια θὰ
[στήσω.

Νά! τὸ πρῶτο βῆμα ἀλαφριὰ σηκώνω,
καὶ βαριὰ πατάω
ἀψηλὰ κυττάω
κι' ὅλο μεγαλώνω, κι' ὅλο μεγαλώνω.

Κι' ὅταν ἡ καρδιά μου μὲ ὑπερηφάνεια
κάποτε χτυπήσῃ,
σὰν θὰ μὲ ζητήσῃ
μὲ τὸ κάλεσμά της ἡ μεγάλη Μάννα.

Τότε οἱ δυὸ πνοές μας θὲ νὰ γίνουν μία.
Μ' ἂν ἡ μοῖρα ὁρίσῃ
κι' ἡ δική μου σβύσῃ,
ἡ πνοὴ ἡ δική σου μένει αἰωνία.

Μ. Π.

ΠΙΣΤΕΨΕ ΜΑΣ Σ' ΑΓΑΠΟΥΜΕ

Τῆς Ἑλλάδος τὰ βλαστάρια
καὶ τῆς νειότης τὰ καμάρια
ὅλα μπῆκαν στὴ γραμμή,
μαζεμένα νὰ χυμήξουν
σ' ὅσους ἤθελαν νὰ θίξουν
τῆς Πατρίδος τὴν τιμή.

Σὲ λατρεύουμε Πατρίδα
ποὖσαι στήριγμα κι' ἐλπίδα
τοῦ παιδιοῦ τοῦ καθενοῦ
σὲ λατρεύουμε μὲ πάθος
ὅσο τ' ἄσωτο τὸ βάθος
τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ.

Ὦ Πατρίδα πίστεψέ μας
καὶ κοντά σου μάζεψέ μας
σὰ Μητέρα μὲ παιδιὰ
καὶ θὰ δῇς ἀκόμα ὅτι
καὶ ἡ πιὸ μικρή σου νειότη
κρύβει μέσα της καρδιά.

Μιὰ καρδιὰ σὰ λεοντάρι
ὑπερήφανη μὲ χάρι
μιὰ καρδιὰ εὐγενικιά.
Πίστεψέ μας σ' ἀγαποῦμε
μὲ τί λόγια νὰ στὸ ποῦμε
ὦ Πατρίδα μας γλυκειά;

ΓΕΩΡ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΕΙΜΑΙ Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Εἶμαι ἡ περήφανη Ἑλληνίδα
ψυχή μου κι' αἷμα, νοῦς, καρδιὰ
ζοῦν, λαχταροῦν γιὰ τὴν Πατρίδα
γιὰ τὴν δική της τὴ χαρά.

Μέσα βαθειά μου γιγαντώνει
γι' αὐτὴ ἕνας πόθος μου κρυφός!
ποὺ λουλουδίζει καὶ μεστώνει
κάτω ἀπ' τὸ ξάστερό της φῶς.

Εἶμαι ἡ περήφανη Ἑλληνίδα
καὶ θέλω - θέλω νὰ γενῇ
ἡ ζηλεμένη μας Πατρίδα
ἀκόμα - ἀκόμα πιὸ τρανή.

Ἐγὼ σταλάζω λίγο - λίγο
γι' αὐτὴν ἀγάπη στὶς ψυχὲς
καὶ στὰ τραγούδια μου ἐγὼ σμίγω
τὶς πιὸ θερμές μου προσευχές.

Εἶμαι ἡ περήφανη Ἑλληνίδα
καὶ μυστικὰ ἡ καρδιά μου κλεῖ
μιὰ ὁλάκαιρη ὄμορφη Πατρίδα
ποὺ ἡ δόξα σκύβει καὶ φιλεῖ.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

[Ἐμπνευσμένο ἀπὸ μιὰ εἰκόνα]

Σὰν τήνε βλέπω τὴν εἰκόνα,
Ἐκεῖ στὸν τοῖχο κρεμασμένη,
Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς ἀνοίγω
Καὶ τὴ θωρῶ ζωντανεμένη.

Μιὰ ἐκκλησιὰ κι' ἕνα πλατάνι,
Καὶ γύρω-γύρω παλληκάρια,
Ἀπὸ τὸν ἥλιο μαυρισμένα,
Ὅλα τῆς γῆς μας τὰ βλαστάρια.

Νὰ κι' ὁ παπᾶς ὁ ἀσπρομάλλης,
Τὸ τετραβάγγελο κρατάει,
Σκύβει τὸ κάθε παλληκάρι,
Σεμνὰ τὸ χέρι του φιλάει.

Ἐμπρὸς παιδιά! Ὅλοι στὰ ὅπλα,
Καὶ μιὰ μονάχη μας ἐλπίδα
Μέσ' στῆς ψυχῆς τὰ φυλλοκάρδια,
Γιὰ μιὰν ἐλεύθερη πατρίδα.

Μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια,
Ὁ ἥλιος τὴν κορφὴ ροδίζει,
Καὶ τῆς σκλαβιᾶς τὸ μαῦρο σκότος
Τ' ἄστρο τῆς λευτεριᾶς φωτίζει.

Γ. Π. ΜΑΤΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀγαπημένο δάσο μου
καὶ σὺ μικρὸ ρυάκι
ποὺ μοῦ θυμίζεις τὸν καιρὸ
ποὖμουν κι' ἐγὼ παιδάκι
Κι' ἐρχόμουν τότε μοναχὸ
στὰ γάργαρα νερά σου
νὰ βυθιστῶ καὶ νὰ λουστῶ
μέσ' στὰ θερμὰ φιλιά σου.

Ἀλήθεια πόσες θύμισες
θαμπὲς στὸ νοῦ μου φέρνεις,
τὴ σκέψι μου στοὺς φίλους μου
τῶν παιχνιδιῶν τὴν παίρνεις.
Θυμᾶμαι τὴ μαννούλα μου
τ' ἀδέρφια, τὸν πατέρα,
τώρα ἡ πατρίδα μοναχὰ
γιὰ μένα εἶναι μητέρα.

ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Αἱ ὁμάδες τῆς Ε.Ο.Ν. Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας μετὰ τοῦ προσωπικοῦ.

Αἱ ὁμάδες τῆς Ε.Ο.Ν. τῶν προτύπων δημοτικῶν σχολείων τῆς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας μετὰ τοῦ προσωπικοῦ.

1) Τμήματα Ε.Ο.Ν. 181ης Φ
κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 2
2) Φαλαγγῖται Πόρου κατὰ τ
3) Τμῆμα νοσοκόμων τῆς
Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν λιτανεία
δώρας.
4) Φαλαγγίτισσαι τῆς 181ης Φ
κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 2
5) Ἡ μουσικὴ τῆς Ὑποδιοική
Ε.Ο.Ν.
6) Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοική
ἀπὸ τὴν δενδροφύτευσιν.
7) Φαλαγγίτισσαι τῆς Ε.Ο.Ν.
8) Ἡ Ε.Ο.Ν. Ἄρτης εἰς τὴν λ
Θεοδώρας

2

3

5

6

άλαγγος 'Αλεξανδρουπόλεως
ης Μαρτίου.
ὴν τελετὴν τῆς 25ης Μαρτίου.
'Υποδιοικήσεως "Αρτης τῆς
ν τῆς πολιούχου 'Αγίας Θεο-

Φάλαγγος 'Αλεξανδρουπόλεως
5ης Μαρτίου
σεως 'Αλεξανδρουπόλεως τῆς

σεως "Αρτης τῆς Ε.Ο.Ν. μετὰ

Πέτα μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμασίας.
τανείαν τῆς πολιούχου 'Αγίας

8

Ἡ Διοικήτρια Κορινθίας, βοηθουμένη ἀπὸ ἐξωσχολικὰς Φαλαγγιτίσσας, διανέμει φαγητὸν εἰς τὰ ἄπορα παιδάκια.

Τομεάρχαι καὶ Ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν εἰς Ναύπλιον, ὅπου ἐξέδραμον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα.

Οἱ ἐργασίες τοῦ γεωργοῦ κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον

Στὴ γενικὴ γεωργία.

Ὀργώνει καὶ προετοιμάζει χωράφια γιὰ τὶς ὄψιμες σπορές. Σπέρνει ρεβύθια, φασόλια μαυρομάτικα ποὺ προκόβουν σὲ βαρικὰ χωράφια. Μεταφυτεύει καπνόφυτα, κορυφολογεῖ τὰ ἀνθισμένα κουκκιά, θερίζει τριφύλλι γιὰ σανὸ καὶ σκαλίζει ὅλα τὰ πρώϊμα φυτά. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν μῆνα φυτεύονται τὰ μποστάνια, πεπόνια καὶ καρπούζια.

Στὴ δενδροκομία.

Συνεχίζει τὸ φύτευμα τῶν ἀειθαλῶν δένδρων, κόβει τοὺς λαιμάργους βλαστοὺς καὶ σκεπάζει τοὺς λάκκους τῶν δένδρων γιὰ νὰ διατηρῆται ἡ ὑγρασία τὸ καλοκαῖρι μὲ χόρτα καὶ αὐτὸ τὸ κάνει κάθε μῆνα. Γιὰ νὰ προλάβη τὶς ἀσθένειες τῶν δένδρων, θειαφίζει τὰ ὀπωροφόρα κυρίως καὶ ραντίζει μὲ θειϊκὸ χαλκὸ 1 ½ % σὲ διάλυσι ἑκατὸ μερῶν ἀσβέστου. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὶς ἐληὲς μετὰ τὸ δέσιμο τοῦ καρποῦ. Κορυφολογεῖ μὲ τὸ νύχι τοὺς καρποφόρους βλαστοὺς τῶν δένδρων. Βοτανίζει καὶ ποτίζει τακτικὰ τὰ σπορεῖα. Ποτίζει τὰ ὀπωροφόρα πρὶν ἀνθίσουν καὶ μετὰ τὸ δέσιμο τοῦ καρποῦ.

Στὴν ἀμπελουργία.

Κάνει τὸν πρῶτο ψεκασμὸ τῶν ἀμπελιῶν του μὲ βορδιγάλλιο πολτό, δηλ. μὲ θειϊκὸ χαλκὸ σὲ διάλυσι ἀσβέστου. Ὁ πρῶτος ψεκασμὸς γίνεται ὅταν τὰ κλήματα βλαστήσουν καὶ ἀποκτήσουν βλασταράκια 10—15 πόντους, δηλ. ὅταν ἔχουν 6—7 φύλλα.

Ὕστερα ἀπὸ 15—20 μέρες πάντα πρὸ τῆς ἀνθήσεως γίνεται τὸ δεύτερο ράντισμα. Καὶ ὕστερα ἀπὸ 20 μέρες, δηλ. ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνθήσεως, γίνεται τὸ τρίτο ράντισμα. Ἂν ὅμως ἔχουμε βροχὲς καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὲς ἀκολουθῆ δυνατὴ ζέστη τότε γίνεται καὶ τέταρτο καὶ πέμπτο ράντισμα μὲ μεγαλύτερη δόσι θειϊκοῦ χαλκοῦ.

Στὴ λαχανοκηπία.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ὁ λαχανοκηπουρὸς φυτεύει ὅλα σχεδὸν τὰ λαχανικὰ τῆς ἀνοίξεως εἰς τὰ χωράφια τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἔχουν ἐπανειλημμένως ὀργωθῆ καὶ κοπρισθῆ. Διαιρεῖ τὸν κῆπον του σὲ κατεβατὰ καὶ χαράσσει ἀλέες καὶ αὐλάκια. Ὅπου τὸ ἔδαφος ἢ ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεψε νὰ φυτευθῆ πατάτα κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα τὴν φυτεύει τώρα, εἴτε σὲ ἀλέες εἴτε σὲ αὐλάκια — φυτεύει ἐπίσης κρόμμυα σὲ αὐλάκια τὰ ὁποῖα θὰ ποτισθοῦν. Χαράσσει καὶ κανονίζει τοὺς κεντρικοὺς αὔλακας τῆς ἀρδεύσεως καὶ τὶς δευτερεύουσες ἀμπολές. Ἰδιαιτέραν προσοχὴν καταβάλλει εἰς τὸ φύτευμα τῆς ντομάτας, στὰ χωράφια τῆς ὁποίας χαράσσει πλατειὰ αὐλάκια ποὺ σκάβονται καὶ βαθειὰ καὶ κοπρίζονται ἄφθονα μὲ χωνευμένην κόπρον καὶ λίπασμα (6-8-8). Πολλοὶ κηπουροὶ συνηθίζουν νὰ φυτεύουν εἰς τὰ ἴδια αὐλάκια καὶ μελιτζάνες καθὼς καὶ λάχανα καὶ κουνουπίδια.

Φυτεύει ἐπίσης ὄψιμα ἀγγούρια σὲ καλὰ σκαμμένες καὶ λιπασμένες ἀλέες. Τὸ φύτευμα τῆς ἀγγουριᾶς καὶ ἡ περιποίησίς της ἐν γένει διὰ νὰ ἔχ- καλὰς ἀποδόσεις χρειάζεται μεγάλην προσοχὴν καὶ ὁ κηπουρὸς πρέπει νὰ εἶναι πεπειραμένος.

Ἡ ἐποχὴ ἐπίσης εἶναι καταλληλοτάτη γιὰ τὴν φύτευσι τῶν φασολιῶν τόσον τῶν κλαρωτῶν (τσαουλί, μπαρμπούνι) ὅσον καὶ τῶν χαμηλῶν (μελιτζανιά, τσαουλὶ χαμηλὰ κλπ.).

Τὸν Ἀπρίλιον ἐπίσης φυτεύεται καὶ εἰς τοὺς κήπους, ἐκτὸς τῶν μποστανιῶν, τὸ πεπόνι, τὸ ὁποῖον χρήζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ κλάδευμα. Ἐπίσης τὸ καρποῦζι, ἡ πιπεριά, παντζάρι, καλαμπόκι, τὸ ὁποῖον πολλοὶ κηπουροὶ φυτεύουν ὀλίγας ἡμέρας προηγουμένως καὶ πλησίον φυτεύουν τὸ κλαρωτὸ φασόλι, ὥστε νὰ κλαρώνη στὸν κορμὸ τοῦ καλαμποκιοῦ καὶ ἔτσι ἀποφεύγει μιὰ σοβαρὴ δαπάνη γιὰ κλαριὰ καὶ ἡμερομίσθια.

Ἡ ὑγρασία τῆς ἐποχῆς καὶ ἡ θερμότης ἡ ἀνοιξιάτικη εὐνοοῦν πολὺ τὴν ἀνάπτυξιν διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τὰ λαχανικά. Τὰ φασόλια καὶ ἄλλα ἰδίως προσβάλλονται ἀπὸ μιλίγκρα, ἡ ὁποία καταστρέφεται μὲ τὴν μιλιγκρίνη. Ἐπίσης ὁ περονόσπορος προσβάλλει τὶς ντομάτες, τὶς ἀγγουριές, τὶς πατάτες καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ὁ κηπουρὸς νὰ ραντίζη συχνὰ μὲ γαλαζόπετρα σὲ ἐλαφρὴ διάλυσι. Τὰ περισσότερα ἐπίσης τῶν λαχανικῶν προσβάλλονται ἀπὸ τὸ ὠΐδιον (μπάστρα), τὸ ὁποῖον προλαμβάνεται μὲ συχνὰ θειαφίσματα. Γενικὰ ὁ λαχανοκηπουρὸς πρέπει νὰ προσέχη πολὺ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἀσθενειῶν.

Στὴ μελισσοκομία.

Τὸν μῆνα αὐτὸν πρέπει νὰ γίνη ὁ χωρισμὸς στὰ δυνατὰ μελίσσια γιὰ νὰ προλάβη τὴν φυσικὴ σμηνουργία. Μπορεῖ νὰ δώση στὰ ὀρφανὰ μελίσσια βασίλισσα, ὅταν βάλη ἕνα πλαίσιο μὲ γόνο 3—4 ἡμερῶν ποὺ νὰ μποροῦν οἱ μέλισσες νὰ ἀναθρέψουν σὲ βασιλικὸ κελλὶ τὴ νέα βασίλισσα. Ὁ μελισσοκόμος μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήση τὴν παληὰ γέρικη βασίλισσα, ἀφοῦ τὴν καταστρέψη, γιατὶ ὅταν γεράση ἡ βασίλισσα γεννᾷ αὐγὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγαίνουν μονάχα κηφῆνες. Ἐπίσης πρέπει νὰ φροντίζη ὥστε στὸ μελισσοκομεῖο νὰ ὑπάρχη πάντα φρέσκο νερό.

Κατασκευὴ τῆς ἑλληνικῆς μηζύθρας

1ον. Τὸ τυρόγαλα ποὺ ἔμεινε ὕστερα ἀπὸ τὸ φτιάξιμο τοῦ τυριοῦ, ζεσταίνεται μέσα στὸ καζάνι, στὸ ὁποῖο ρίχνουμε καὶ 10—15 ὀκάδες γάλα (πρόσγαλο) καὶ ἀνακατεύουμε τὸ ὑγρὸ μ' ἕνα ξύλο.

2ον. Ὅταν τὸ ὑγρὸ φθάση σὲ μιὰ θερμοκρασία 80 βαθμῶν, ἀρχίζει νὰ γίνεται ἡ μηζύθρα καὶ τότε παύει πιὰ τὸ ζέσταμα καὶ τὸ ἀνακάτεμα.

3ον. Ὕστερα ἀπὸ 20—25 λεπτὰ τῆς ὥρας, ποὺ ἡ μηζύθρα ἔχει κρυώσει, μπαίνει μὲ τὸ στραγγιστῆρι στὰ βούρλινα καλούπια ποὺ χωροῦν μιὰ ὀκᾶ.

4ον. Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ὁ τυροκόμος παίρνει τὸ καλοῦπι καὶ ἀναποδογυρίζει τὴ μηζύθρα σὲ ἄλλο καλοῦπι ὅμοιο καὶ ρίχνει στὸ κέντρο τῆς μηζύθρας, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος, λίγο ἀλάτι.

5ον. Ὕστερα ἀπὸ 24 ὧρες βγάζει τὴ μηζύθρα ἀπὸ τὸ καλοῦπι καὶ τὴν ἀλατίζει μὲ καλοτριμμένο ἀλάτι σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνειά της. Σημειωτέον ὅτι ἡ μηζύθρα ὅσο περισσότερο μένει στὸ καλοῦπι, τόσο γίνεται πιὸ καλή.

6ον. Ἡ ποσότητα τοῦ ἀλατιοῦ εἶναι 100—150 δράμια γιὰ κάθε πέντε ὀκάδες μηζύθρας.

Μετὰ 15—20 μέρες ἡ μηζύθρα εἶναι ἕτοιμη γιὰ πούλημα. Οἱ περισσότεροι τυροκόμοι τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀντὶ νὰ κάνουν μηζύθρα ἀπὸ τὸ τυρόγαλα, τὸ ἀφήνουν μέσα στὴν κάδη νὰ ξυνίση καὶ ὕστερα τὸ κτυποῦν καὶ βγάζουν βούτυρο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ, ἑλβετικῆς καταγωγῆς, ἀφοῦ πούλησε ὅ,τι κτήματα εἶχε, ἐπεβιβάσθη στὶς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1803 ἐπὶ τοῦ πλοίου «Λάνδλορδ», μὲ σκοπὸ νὰ ἐγκατασταθῆ σὲ καμμιά ἀπὸ τὶς ὁλλανδικὲς ἐκεῖνες ὑπερωκεάνειες ἀποικίες, ποὺ βρισκόντανε τότε σὲ μεγάλη ἀκμή. Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Ζὰν Ζερμάττ, τὴ γυναικά του Μπέτση καὶ τὰ τέσσερα παιδιά τους, τὸν Φρίτς τὸν Ἐρνέστο, τὸν Τζὰκ καὶ τὸν Φραγκίσκο. Ὕστερα ἀπὸ πολύμηνο ταξίδι, τὸ πλοῖο ποὺ ἔφερε τὴν οἰκογένεια Ζερμάττ ναυάγησε σὲ μία ἄγνωστη μέχρι τότε νῆσο ἢ ἤπειρο τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἀπὸ ὅλο τὸ πλήρωμα τοῦ «Λάνδλορδ», οἱ μόνοι ποὺ διεσώθησαν ἦσαν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Ζερμάττ. Κατ' ἀρχάς, ἡ ἐγκατάστασίς των στὴν ἄγνωστη ἐκείνη χώρα ἦταν πολὺ δύσκολος καὶ χρειάστηκε νὰ ἐργασθοῦν σκληρὰ ἀρκετὸ καιρὸ μέχρις ὅτου τὴν ἐπιτύχουν. Ἀπὸ τὸ ναυαγῆσαν πλοῖο ἐπρομηθεύθησαν ὅ,τι τοὺς ἐχρειάζετο. Εἶχε δὲ ἄφθονα χρήσιμα πράγματα τὸ σκάφος ἐκεῖνο τῶν πεντακοσίων τόννων. Τρόφιμα, κρασί, ἐργαλεῖα, σκαπάνες, πριόνια κλπ., ὅπλα, καθὼς καὶ ὀπωροφόρα δένδρα. Ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ ἐπεδόθη μὲ ζῆλο στὴ δύσκολη ἐργασία τοῦ ἐποικισμοῦ μιᾶς παρθένου χώρας, ὅπως ἦταν ἡ «Νέα Ἑλβετία», ποὺ τὴν ὠνόμασαν ἔτσι πρὸς τιμὴν τῆς πατρίδος των, καὶ τὰ ἀποτελέσματα φάνηκαν πολὺ γρήγορα. Σ' αὐτὸ τοὺς ὑπεβοήθησε καὶ ἡ γόνιμη γῆ. Πρώτη τους μέριμνα ἦταν νὰ δημιουργήσουν μιὰ μόνιμη κατοικία, ποὺ θὰ τοὺς προφύλασσε ἀπὸ τὸν τροπικὸ χειμῶνα, ποὺ κρατᾶ ὡς 9 ἑβδομάδες, μὰ ποὺ εἶναι πολὺ κουραστικός, γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα βρέχει συνεχῶς. Πρὸς τοῦτο τοὺς χρησίμευσε ἕνα φυσικὸ σπήλαιο, ποὺ τὸ διεσκεύασαν μὲ τὴν βοήθειαν τῆς πυρίτιδος σὲ μιὰ εὐρύχωρη κατοικία ἀπὸ πολλὰ δωμάτια. Τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ ὠνόμασαν Φέλσενχάϊμ (δηλ. σπηλαιόσπιτο). Ἔπειτα ἔφτιαξαν καὶ ἄλλα πολλά. Τὸ Φάλκενρχοστ, μιὰ κρεμαστὴ κατοικία σὲ μιὰ μεγάλη Ριζοφόρα. Τὴ βίλλα Πρόσπεκτ-χίλλ καὶ τὶς ἐξοχικὲς ἀγροικίες Βάλντεγκ, Τσούκερτοπ καὶ Ἔμπερφουρτ. Ἔτσι κύλισαν 9 ὁλόκληρα χρόνια, κι' ἡ οἰκογένεια Ζερμάττ περνοῦσε εὐτυχισμένα. Στὰ ἐννέα χρόνια ἕνα καινούργιο πρόσωπο ἦρθε νὰ προστεθῆ στὴν οἰκογένεια, ἡ Τζέννυ Μόντροζ, κόρη τοῦ Ἄγγλου συνταγματάρχου Μόντροζ, ναυαγοῦ τοῦ πλοίου «Δορκάς», ποὺ εἶχεν ἐξοκείλει σ' ἕνα ἡφαιστειογενὲς νησάκι, ποὺ ἀπεῖχε 10 λεῦγες ἀπὸ τὴν Νέα Ἑλβετία καὶ ποὺ τὴν βρῆκε καὶ τὴν ἔσωσε ὁ μεγαλύτερος γυιός, ὁ Φρίτς Ζερμάττ. Πέρασαν ἀκόμη δυὸ εὐτυχισμένα χρόνια, καὶ μιὰ μέρα οἱ ἄτυχοι ἄποικοι, ποὺ ὡς τότε δὲν εἶχαν δῆ ἕνα πλοῖο, ἐπεκοινώνησαν μὲ τὸν ἔξω κόσμο. Στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1816, ὁ Φρίτς μὲ τὸν μικρότερο ἀδελφό του Τζὰκ ἀνεκάλυπταν τὸν «Ξιφία», μιὰ ἀγγλικὴ κορβέττα, ποὺ εἶχεν ἀγκυροβολήσει σ' ἕνα ὅρμον, ποὺ προφυλασσόταν ἀπὸ ἀνέμους, γιὰ νὰ ἐπισκευάση τὶς βλάβες ποὺ εἶχεν ὑποστῆ συνεπείᾳ σφοδρᾶς τρικυμίας. Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίτλστων δέχθηκε μὲ μεγάλη χαρὰ τοὺς ἀποίκους κι' ἡ ἔκπληξί του ἦταν μεγάλη, ὅταν μεταξὺ τῆς οἰκογενείας Ζερμάττ ἔμαθε πὼς εὑρίσκετο καὶ ἡ ναυαγὸς τοῦ πλοίου «Δορκάς», ἡ Τζέννυ Μόντροζ, ποὺ ὁ πατέρας της ἀπὸ καιρὸ τὴν ἔκλαιγε γιὰ πεθαμένη. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Ξιφίου» ἦτο καὶ ἡ οἰκογένεια Οὐόλστων, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν κ. Οὐόλστων, μηχανικό, τὴν σύζυγό του Μαίρη καὶ τὶς δύο του κόρες, τὴν Ἄννα 17 ἐτῶν καὶ τὴν Ντόλλη 14. Ὁ κ. Οὐόλστων, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὴν «Νέαν Ἑλβετίαν», ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν — ἐὰν βεβαίως τὸ ἤθελε καὶ ὁ κ. Ζερμάττ — νὰ παραμείνη μαζὶ μὲ τοὺς ἀποίκους. Ὁ κ. Ζερμάττ δέχθηκε μ' εὐχαρίστησι τὴν οἰκογένεια Οὐόλστων. Σὲ τρεῖς μέρες ὁ «Ξιφίας» ἦταν ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν. Στὸ πλοῖο ἐπεβιβάσθησαν ὁ Φρίτς Ζερμάττ, ἡ Τζέννυ Μόντροζ, ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Ντόλυ Οὐόλστων. Οἱ πρῶτοι θὰ πήγαιναν στὴν Ἀγγλία πρὸς συνάντησιν τοῦ συνταγματάρχου Μόντροζ, κι' ὁ Φρίτς μαζὶ μὲ τὴν Τζένυ θὰ ζητοῦσαν τὴν συγκατάθεσί του γιὰ νὰ παντρευτοῦν καὶ κατόπιν μαζὶ νὰ γυρίσουν στὴ Νέα Ἑλβετία. Ἡ δὲ Ντόλυ θὰ πήγαινε στὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ φέρη τὸν ἀδελφό της Τζέϊμς Οὐόλστων, ποὺ ἔμενε μὲ τὴ γυναικά του καὶ τὸ παιδί του στὸ Καπτάουν. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ποὺ θὰ γύριζαν, ἡ «Νέα Ἑλβετία» θὰ εἶχε πολλοὺς νέους ἀποίκους. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα συγκινητικὸ ἀποχαιρετισμό, ὁ «Ξιφίας» ἀναχωροῦσε στὶς 19 τοῦ Ὀκτώβρη καὶ μαζί του ἔπαιρνε τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τῆς οἰκογενείας Ζερμάττ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν παιδιῶν τους κι' οἱ δυὸ οἰκογένειες ρίχτηκαν στὴ δουλειά. Τὰ χέρια εἶχαν λιγοστέψει, ἀλλ' ἀντιθέτως οἱ δουλειὲς μεγάλωσαν, γιατὶ ἡ μικρὴ ἐκείνη γῆ ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενήση μετὰ ἕνα χρόνο περισσότερους ἀποίκους. Πρώτη δουλειὰ τῶν ἀποίκων ἦταν νὰ τροφοδοτήσουν τὴν λίμνην τῶν Κύκνων μὲ τὰ νερὰ τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν, καὶ τὸ πέτυχαν ὕστερα ἀπὸ μελέτες τοῦ κ. Οὐόλστων καὶ τοῦ Ἐρνέστου. Τὸ μέτρο αὐτὸ τὸ ἔλαβαν γιὰ νὰ ἔχουν ἐπάρκειαν ὕδατος, ἂν κάποτε δὲν ἔβρεχε καὶ ἐπήρχετο ξηρασία, ὁπότε οἱ φυτεῖές τους, ποὺ ἀπὸ αὐτὲς ζοῦσαν, θὰ κατεστρέφοντο ἂν δὲν ὑπῆρχε νερὸ γιὰ νὰ ποτισθοῦν. Κατεσκεύασαν λοιπὸν ἕνα ὑδραυλικὸν τροχό, ποὺ τὸν κινοῦσε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἔστησαν καὶ μιὰ ἀνυψωτικὴ μηχανή, καὶ σὲ λίγες μέρες, ποὺ ἔκαμαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἔργου, εἶδαν μὲ ἐνθουσιασμὸ τὴν πλήρη ἐπιτυχία τους. Ἡ τροφοδοσία τῆς λίμνης γινόταν κανονικὴ καὶ ὅπως τὴν εἶχαν προβλέψει. Ἡ Νέα Ἑλβετία δὲν εἶχε φόβο νὰ καταστραφῆ πιὰ ἀπὸ τὴν ξηρασία. Ἀλλὰ αἱ ἐργασίαι των δὲν ἐσταμάτησαν ἕως ἐδῶ. Ὁ κ. Οὐόλστων ἐπρότεινε στὸν κ. Ζερμάττ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ νησιοῦ των, αὐτὸς τὴν ἐδέχθη, καὶ οἱ ἄποικοι ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὴν «Ἐλισάβετ», ἕνα πλοιάριο 15 τόννων, ποὺ θὰ τοὺς χρησίμευε στὴ νέα τους προσπάθεια. Ἀφοῦ περιέπλευσαν ἀρκετὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ἔφθασαν στὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία», ὅπου πρὸ καιροῦ εἶχε σταθμεύσει καὶ ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα. Ὁ κ. Ζερμάττ θυμήθηκε τί ἀγωνία πέρασε αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέχρις ὅτου φθάσουν στὸν ὅρμο τοῦ «Ξιφία», ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἀκουσθῆ οἱ τρεῖς κανονιές.

— Τί φόβος ποὺ μᾶς εἶχε πιάσει, ἔλεγε, μὴ μᾶς ἔφευγε τὸ πλοῖο πρὶν προφθάσουμε νὰ τὸ δοῦμε!

— Πραγματικῶς, φίλοι μου, παρετήρησεν ὁ κ. Οὐόλστων. Αὐτὸ θὰ ἦταν φρικτὴ γιὰ σᾶς ἀπογοήτευσι. Νὰ εἴσαστε βέβαιοι πὼς ἕνα πλοῖο ἦταν ἀγκυροβολημένο σ' αὐτὸν τὸν ὅρμο καὶ νὰ μὴ μπορέσετε νὰ ἐπικοινωνήσετε!

Μετ' ὀλίγον ἐκάθησαν νὰ γευματίσουν καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ «Ἐλισάβετ» ἦτο καλῶς ἀγκυροβολημένη, ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου ὑψώματος, ἀπὸ τὸ μοναδικὸ ποὺ ὑπῆρχε μονοπάτι. Πρῶτος ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ὑψώματος ὁ Τζάκ, γιὰ νὰ δοκιμάση πρῶτος τὴν ἀπογοήτευσι ἀπὸ τὴν ἐξερεύνησι ἐκείνη. Ὁλόκληρος ἡ πρὸ αὐτοῦ ἔκτασις ἦτο ἄδενδρος καὶ ἄνυδρος, κατάσπαρτη ἀπὸ πέτρες. Ὁ Ζερμάττ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐκδρομή των σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ ἐτελείωσε. Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, πλὴν τοῦ Τζάκ, ὅστις ἐπρότεινε ν' ἀνέβουν στὴν ὑψηλότερη κορυφή, ὅπου καὶ σὲ λίγο ἀνῆλθον. Πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἡ ἀκτὴ παρουσίαζε ὄψι διαφορετική. Δυὸ λεῦγες ἀπὸ τὸν ὅρμο τοῦ Ξιφία, ὁ γρανίτινος τοῖχος χαμήλωνε ἀπότομα, τελειώνοντας σὲ μεγάλη κοιλάδα, ποὺ θὰ τὴν πότιζε καθὼς φαίνεται, κάποιο ἀπὸ τὰ κυριώτερα ποτάμια τοῦ νησιοῦ. Πιὸ πίσω ἀκόμη, ἔβλεπες δάση πυκνά. Ἡ συντροφιὰ ἀποφασίζει νὰ κατευθυνθῆ ἀμέσως πρὸς τὴν ἀνακαλυφθεῖσαν νέαν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Κατέβηκαν εἰς τὸν ὅρμον καὶ ὕστερα ἀπὸ πλοῦν πέντε περίπου λευγῶν, ἔφθασαν εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς καινούργιας κοιλάδας, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας πλῆθος ἀπὸ ἀγριόπαπιες ἐστέκοντο σὰν ἐκστατικές. Ἀκολουθῶντας ὁλοένα τὴν νέα ἀκτὴ ἡ «Ἐλισάβετ» πέρασε πολὺ κοντὰ ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι ἐκεῖνο μὲ τοὺς σκοπέλους, — μέρος καταλληλότατο γιὰ νὰ γίνουν μιὰ μέρα οἱ ἁλυκὲς τῆς ἀποικίας, ποὺ θὰ μεγάλωνε.]

(Ἡ συνέχεια)

Στὸ σημεῖο ποὺ ὁ γρανίτινος τοῖχος σχημάτιζε μιὰ ἀπότομη γωνία, ἦταν ἕνα ὑποβρύχιο ἀκρωτῆρι καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγη ἡ πινάσσα ἀναγκάσθηκε ν' ἀπομακρυνθῆ ὡς μισὴ λεύγα στ' ἀνοικτά. Ἔπειτα ποὺ ξαναπλησίασε στὴν ἀκρογιαλιά, διευθύνθηκε πρὸς τὸν κολπίσκο, ὅπου τελείωνε ἡ κοιλάδα, ποὺ εἶχαν ἰδῆ ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ ὅρμου τοῦ Ξιφία.

—Ποτάμι!... Νὰ ἕνα ποτάμι! φώναξε ὁ Τζάκ, ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸ κατάρτι.

Ὁ κ. Ζερμάττ, μὲ τὰ κυάλια στὰ μάτια, κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ τί εἶδε:

Δεξιά, ἀφοῦ ἔστριβε ἀπότομα, ὁ γρανίτινος τοῖχος προχωροῦσε στὸ ἐσωτερικό. Ἀριστερά, ἡ ἀκτὴ τελείωνε σ' ἕνα ἀκρωτῆρι πολὺ μακρινό,— τρεῖς λεῦγες τοὐλάχιστο,—ἡ ἐξοχὴ ὅμως ἦταν καταπράσινη ἀπὸ λειβάδια καὶ δάση, ποὺ ἁπλώνονταν ὡς πέρα στὸν ὁρίζοντα. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν σημείων στρογγυλευόταν ὁ κολπίσκος, ποὺ ἐσχημάτιζε ἕνα φυσικὸ λιμάνι, προφυλαγμένο σὰ μὲ βράχινα παραπετάσματα ἀπὸ τοὺς ἀνατολικοὺς ἀνέμους.

Στὸν κολπίσκο αὐτὸ χυνόταν ἕνα ποτάμι μὲ νερὰ καθαρὰ καὶ ἥσυχα, ποὺ τὸ ἐσκίαζαν ὡραῖα δένδρα. Φαινόταν πλωτὸ καί, ὅσο μποροῦσε κανεὶς νὰ κρίνη ἀπὸ τόση ἀπόστασι, εἶχε διεύθυνσι βορειοδυτική.

Ἡ πινάσσα ἔπρεπε νὰ σταθμεύση στὸ μέρος αὐτό, γιατὶ δὲν θὰ εὕρισκε βέβαια καταλληλότερο. Κι' ἔβαλε πλώρη γιὰ τὸ πέραμα τοῦ κολπίσκου, ὅπου δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μπῆ. Τὴν βοηθοῦσε ἄλλως τε καὶ ἡ παλίρροια, ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα καμμιὰ ὥρα. Ἡ θάλασσα δὲν ἔσκαζε τώρα πουθενά. Ἀργότερα ὅμως, μὲ τὴν ἀμπώτιδα, θὰ ξεσκεπάζονταν ἴσως ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὰ βραχάκια. Ἄλλως τε κανένα προφυλακτικὸ μέτρο δὲν εἶχε παραμεληθῆ. Ὁ κ. Ζερμάττ στὸ τιμόνι, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος στὴν πλώρη κι' ὁ Τζὰκ στὸ κατάρτι, παρατηροῦσαν μὲ προσοχὴ τὸ στενὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἡ «Ἐλισάβετ» τὸ περνοῦσε ἀπὸ τὴ μέση. Ἡ κ. Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα ἦταν καθισμένες στὸ κατάστρωμα. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ ἐπλησίαζαν σὲ μιὰ καινούργια χώρα, ἀπάτητη ἴσως ἀκόμη ἀπὸ ἀνθρώπινο πόδι. Τοὺς κατεῖχε περιέργεια, ἀλλὰ καὶ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία...

Στὶς ἕνδεκα ἡ ἄγκυρα ρίχθηκε κοντὰ σὲ μιὰ φυσικὴ προκυμαία, δεξιὰ στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου εὔκολα μποροῦσαν ν' ἀποβιβασθοῦν. Λίγο πιὸ πίσω, ἀψηλὰ φοινικόδενδρα ἐπρόσφεραν καλὸ ἄσυλο ἐναντίον τῶν

ἀκτίνων τοῦ ἥλιου, ποὺ σχεδὸν μεσουρανοῦσε. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἐλογάριαζαν νὰ κάμουν τὴν ἀναγνώρισι τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου φαινόταν τόσο ἔρημο, ὅσο καὶ τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βγῆκαν ἐκεῖ οἱ ναυαγοί. Μόνο ἀντὶ ἑνὸς μικροῦ, στενοῦ, στριφτοῦ κι' ἄπλευστου ποταμοῦ, ἐδῶ ἔβλεπες ἕνα πολὺ πιὸ μεγάλο, ποὺ θὰ προχωροῦσε ὡς τὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ.

Μόλις ἀγκυροβόλησε ἡ «Ἐλισάβετ», ὁ Τζὰκ πήδησε ἔξω καὶ τὴν τράβηξε κοντὰ στοὺς βράχους, ἀπὸ ἕνα σχοινὶ δεμένο στὴν πρύμη. Ἔτσι χωρὶς νὰ μεταχειρισθοῦν βάρκα, ὅλοι οἱ ταξειδιῶτες μπόρεσαν νὰ βγοῦν στὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμαν, ἦταν νὰ κουβαλήσουν τὰ τρόφιμά τους στὴ σκιὰ τῶν φοινίκων, ὅπου ἐκάθησαν νὰ φάγουν μὲ μεγάλη ὄρεξι ἔπειτα ἀπὸ τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ τὸ πολύωρο ταξεῖδι.

Ἐνῷ ἔτρωγαν — καταβρόχθιζαν νὰ ποῦμε καλύτερα — ἄλλαζαν συγχρόνως τὶς ἐντυπώσεις τους καὶ τὶς γνῶμες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ κ. Οὐόλστων εἶπε:

— Δὲν θἄταν ἴσως προτιμότερο ν' ἀγκυροβολούσαμε στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ;... στὸ μέρος αὐτό, καθὼς βλέπετε, εἶναι χαμηλή, ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶναι ψηλότερη καμμιὰ ἑκατοστὴ πόδια.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Τζάκ. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ δυσκολευόμουν καθόλου νὰ σκαρφαλώσω στὴ ράχι, γιὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν καινούργια χώρα ἀπὸ ψηλά.

— Τίποτα εὐκολώτερο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ· ἀρκεῖ νὰ περάσης τὸ ποτάμι μὲ τὴ βάρκα. Μὰ ὑπάρχει λόγος;... Στὴν ἄλλη ὄχθη δὲν βλέπω παρὰ πέτρες καὶ ἄμμους. Εἶναι τὸ τέρμα τῆς ἄγονης χώρας ποὺ ἁπλώνεται ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι ὡς αὐτὸ τὸν ὅρμο. Ἀπὸ 'δῶ ὅμως, ἀπεναντίας, ἔχουμε πρασινάδα, δένδρα, σκιά, καὶ πέρα ἁπλώνεται ἡ ἐξοχὴ ἐκείνη ποὺ βλέπαμε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ποὺ θὰ εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ἐξερευνήσουμε. Κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν μπορούσαμε νὰ διαλέξουμε πιὸ κατάλληλο μέρος.

— Κι' ἐπιδοκιμάζουμε τὴν ἐκλογή, δὲν εἶν' ἀλήθεια, κύριε Οὐόλστων; ρώτησε ἡ Μπέτση.

— Βεβαιότατα, κυρία Ζερμάττ, ἀφοῦ ἄλλως τε μποροῦμε ὅποτε θέλουμε νὰ περάσουμε ἀριστερά.

— Καὶ προσθέτω ὅτι αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος εἶναι τόσο εὐχάριστο! εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων.

—Ὥστε δὲν θὰ θέλατε νὰ φύγουμε πιά! συμπλήρωσε ὁ Τζάκ. Λοιπὸν σύμφωνοι. Ἂς ἐγκαταλείψουμε καὶ Φελσενχάϊμ, καὶ Φαλκενχόρστ, κι' ὅλη τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, καὶ ἂς ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ! Στὶς ὄχθες τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ ποταμοῦ ἂς ἱδρυθῇ ἡ οριστικὴ πρωτεύουσα τῆς Νέας Ἑλβετίας.

— Πῆρε πάλι δρόμο ὁ Τζάκ!... ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα. Τὸ μέγεθος αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, τὸ βάθος τοῦ κολπίσκου ὅπου χύνεται, παρουσιάζουν περισσότερα πλεονεκτήματα γιὰ τὴν ἵδρυσι μιᾶς ἀποικίας, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν. Ἀλλὰ πρέπει ἀκόμα νὰ ἐξερευνήσουμε αὐτὴ τὴ χώρα σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, νὰ ἐξετάσουμε τὴν παρανωγή της καὶ νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι δὲν συχνάζεται ἀπὸ ἐπίφοβα σαρκοβόρα...

— Φρόνιμα μιλήσατε, εἶπε ἡ Ἄννα Οὐόλστων.

—Ὅπως μιλεῖ πάντα ὁ Ἐρνέστος, ἐπρόσθεσε ὁ ἀδελφός του.

—Ὁπωσδήποτε, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅσο πλούσια κι' ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ χώρα, ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψουμε 'μεῖς τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

—Ὄχι βέβαια! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ. Μιὰ τέτοια ἐγκατάλειψι θὰ μοῦ ἐσπάραζε τὴν καρδιά.

— Τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά, ἀγαπητή μου Μπέτση, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων καί, ὅσο γιὰ μένα, ποτὲ δὲν θὰ δεχόμουν νὰ σᾶς χωρισθῶ, γιὰ νὰ κατοικήσω σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Μὰ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἁπλῶς, μετὰ τὸ πρόγευμα, θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ περίχωρα.

Ὅλοι παραδέχθηκαν τὴν πρότασι. Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες, δὲν ἐφάνηκαν πολὺ πρόθυμες νὰ λάβουν μέρος σὲ μιὰ ἐκδρομή, ποὺ θἄταν ἀρκετὰ κουραστική. Ἀλλ' ὁ κ. Ζερμάττ εἶπε:

— Δὲν θὰ μ' ἄρεσε νὰ σᾶς ἀφήσω μονάχες σ' αὐτὸ τὸ μέρος οὔτε γιὰ λίγες ὧρες. Ἐγὼ οὔτε ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ δὲν ἔφευγα, χωρὶς νὰ ἐμπιστευθῶ τὴ Μπέτση σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς γυιούς μου...Ἂν παρουσιαζόταν κανένας κίνδυνος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ λείπουμε, τί θὰ γενόσαστε;... Δὲν θἄμουν ἥσυχος στιγμή. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ βολευθῇ. Ἀφοῦ τὸ ποτάμι εἶναι πλωτό, γιατί νὰ μὴν ἐξακολουθήσουμε ὅλοι μαζὶ τὸ ταξεῖδι;

— Μὲ τὴ βάρκα; ρώτησε ὁ Ἐρνέστος.

—Ὄχι δά! μὲ τὴν πινάσσα, ποὺ τὴν προτιμῶ. Ἄλλως τε δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ τὴν ἀφήσουμε χωρὶς φύλακα σ' αὐτὸ τὸ ἀκρογιάλι.

— Σύμφωνοι! ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ. Εἴμαστε πρόθυμες νὰ σᾶς ἀκολουθήσουμε κι' οἱ τρεῖς.

—Ἡ «Ἐλισάβετ» θὰ μπορέση νὰ ὑπερνικήση τὸ ρεῦμα; ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Τὸ ρεῦμα θὰ εἶναι πρὸς ὄφελός μας, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἂν περιμένουμε πέντ' ἔξη ὧρες τὴν παλίρροια.

— Μὰ δὲν θὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ νὰ ξεκινήσουμε τότε; παρετήρησε ἡ κυρία Οὐόλστων.

— Πολὺ ἀργά, πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται φρονιμώτερο νὰ περάσουμε ἐδῶ τὴν ἡμέρα μας, νὰ κοιμηθοῦμε στὸ πλοῖο καὶ νὰ ξεκινήσουμε αὔριο, πρωΐ - πρωΐ, μὲ τὴν παλίρροια.

— Κι' ὡς τότε; ρώτησε ὁ Τζάκ.

—Ὡς τότε, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, θἄχουμε καιρὸ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν κολπίσκο καὶ τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κάνει πολλὴ ζέστη, συμβουλεύω τὶς κυρίες νὰ περιμένουν ἐδῶ στὴ σκιὰ τὴν ἐπιστροφή μας.

— Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων. Μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆτε πολύ.

—Ἄ, μπᾶ! ἕν' ἁπλὸ περίπατο θὰ κάνουμε στὴν ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θ' ἀπομακρυνθοῦμε καθόλου! ὑποσχέθηκε ὁ κ. Ζερμάττ.

Ἔτσι, χάρις σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο, θὰ ἔκαναν μιὰ ἀναγνώρισι στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλάδος πρὶν εἰσχωρήσουν ἀκόμα στὸ ἐσωτερικό.

Σὲ λίγο, ὁ κ. Ζερμάττ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Ἐρνέστος, ἀφοῦ ἀνέβηκαν στὴ ράχι τῆς ἀκροποταμιᾶς, ἔφθασαν σὲ κάτι μικρὰ ὑψώματα, ποὺ ἀπὸ τὸ δυτικὸ μέρος συνέδεαν τὸ ποτάμι μὲ τὴν πεδιάδα.

Ὅπως τὸ εἶχαν παρατηρήσει κι' ἀπὸ τὸ πέλαγος, τὸ ἔδαφος αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ γόνιμο. Παντοῦ δάση πυκνά, παντοῦ παχύχλοα λειβάδια, ὅπου χιλιάδες μηρυκαστικῶν μποροῦσαν νὰ βροῦν βοσκή, παντοῦ ποταμάκια, ποὺ τὰ νερά τους ἔτρεχαν πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι καὶ πέρα, σὰ φραγμὸς στὸ νοτιοδυτικὸ ὁρίζοντα, ἡ βουνοσειρὰ ποὺ εἶχαν ἰδῆ ἀπὸ τὰ ὑψώματα τῆς κοιλάδας τοῦ Γκρύνταλ.

— Καὶ δὲν εἶναι τόσο μακριά, παρετήρησε ὁ κ. Ζερμάττ, ὅσο μᾶς φάνηκε τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἴδαμε ἀπὸ τὸ Γκρύνταλ.

—Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ ὁμίχλη. Λογαριάσαμε τὴν ἀπόστασι δεκαπέντε ὡς εἴκοσι λεῦγες, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτώ.

— Τὸ παραδέχομαι, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων. Μὰ εἶναι τάχα ἡ ἴδια βουνοσειρά;

—Ἡ ἴδια βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ἡ Νέα Ἑλβετία δὲν εἶναι τόσο μεγάλη γιὰ νἄχη δυὸ τέτοιες βουνοσειρές.

— Κι' ἂν ἦταν τόσο μεγάλη, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Ζερμάττ, δύσκολα θὰ διέφευγε ὡς τώρα τὰ βλέμματα τῶν θαλασσοπόρων.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ ἔδαφος αὐτὸ ἦταν ἀρκετὰ γόνιμο.

Ξένοι θρῦλοι

Οἱ θυρεοὶ τῆς πόλεως τῆς Βαρσοβίας, πρωτευούσης τῆς Πολωνίας, παριστάνουν σήμερα μιὰ Σειρῆνα. Ἄλλοτε τὴν θέσι της κατεῖχε ἕνας Σκυλαετός.

Γιατί ὅμως εἶχε προτιμηθῆ αὐτὸ τὸ ζῶο;

Διότι, διηγεῖται ἡ μυθολογία, πρὸ πάρα πολλῶν ἐτῶν προστάτης τῆς Βαρσοβίας ἦταν ἕνας Σκυλαετός. Κατοικοῦσε μέσα στὸν ποταμὸ Βιστούλα καὶ ὑπερήσπιζε τὴν πόλι ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν τερατομόρφων θηρίων ποὺ ἐπετίθεντο ἐναντίον της. Μιὰ μέρα, κυνηγῶντας ἕνα δράκο, ὁ σκυλαετός, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, ἔφθασε ὡς τὴ θάλασσα, ὁπότε, ξαφνικά, διέκρινε μέσα στὸ νερὸ μιὰ πολὺ ὄμορφη σειρῆνα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμεινε καταγοητευμένος.

Ἔμεινε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ στὴν παραλία θαυμάζοντας

τὴν σειρῆνα καὶ τέλος, ἀφοῦ τὴν παντρεύθηκε, ξαναγύρισε μαζί της μέσα στὸν Βιστούλα, στὴ Βαρσοβία.

Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τῆς ἀπουσίας τοῦ σκυλαετοῦ πολλὰ σοβαρὰ γεγονότα συνέβησαν στὴν πόλι: διάφοροι δράκοι καὶ ἄλλα τέρατα εἶχαν ἐγκατασταθῆ μέσα σὲ σπήλαια ποὺ ἄνοιξαν στοὺς βράχους.

Ὁ σκυλαετὸς δὲν ξέχασε ὅτι ἦταν ὁ προστάτης τῆς Βαρσοβίας. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ διέκρινε ἕνα ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτὰ ἐπετέθη χωρὶς δισταγμὸ ἐναντίον του καὶ μιὰ ἄγρια πάλη ἄρχισε ἀμέσως. Ὁ σκυλαετός, μολεμῶντας με ἀνδρεία γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν ἀγαπημένη του πόλι, κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ σκοτώση τὸ δράκο. Τραυματίσθηκε ὅμως κι' αὐτὸς σοβαρὰ καὶ λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἐξέπνευσε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

Κι' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπάνω στοὺς θυρεοὺς τῆς πόλεως Βαρσοβίας ἡ σειρῆνα ἀντικατέστησε τὸν σκυλαετόν.

Ο ΧΗΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τὸ χημικὸν ὅπλον θεωρεῖται ὅτι εἶναι σύγχρονον πολεμικὸν μέσον. Ἀποτελεῖ τὸ πλέον καταστρεπτικὸν μέσον τοῦ πολέμου τῶν ἡμερῶν μας. Μάλιστα... ἀλλὰ δὲν εἶναι σύγχρονον ὅπλον.

Ἡ χρῆσις τῶν χημικῶν αὐτῶν παρασκευασμάτων ἐγίνετο καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Τὸ πολεμικὸν πῦρ χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὰ πελοποννησιακὰ στρατεύματα ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν κι' ὕστερα ἀπὸ τοὺς Βοιωτοὺς ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν. Τὸ μέσον αὐτὸ ἐχρησιμοποίησε κι' ὁ Σίξτος ὁ Ἀφρικανὸς (230 π. Χ.) καὶ ὁ Σύριος τῆς Ἡλιουπόλεως εἰς τὰ 600 μ. Χ., καθὼς καὶ πολλοὶ στρατοὶ τοῦ μεσαίωνος.

Ἡ καυστικὴ ἄσβεστος ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τὸν Τίρον κατὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κι' ὕστερα ὁ Φίλιππος τῶν Ἀλβινῶν νίκησε μ' αὐτὸ τὸ μέσον τὸν γαλλικὸν στόλον στὴ Μάγχη. Τὸ ὑγρὸν πῦρ διὰ πρώτην φορὰν ἐχρησιμοποίησαν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Κων)πόλεως, ὡς καὶ μίγματα τοξικοῦ ἀέρος καὶ ἀρσενικοῦ ἐχρησιμοποιήθησαν ἐπανειλημμένως κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ἐπίσης ἡ πυρωμένη πίσσα, ἡ ἀκονιτίνη καὶ ἄλλα δηλητήρια ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς ἀμυντικὰ μέσα. Γενικῶς ὅμως ἡ χρῆσις τῶν χημικῶν μέσων κατὰ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας ἦταν περιωρισμένη, διότι ἡ χημεία, εὑρισκομένη ἀκόμη τότε εἰς πρωτόγονον κατάστασιν, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσφέρη τὰς ὑπηρεσίας της εἰς εὐρεῖαν κλίμακα.

Ὁ Λεονάρδος Ντὰ Βίντσι περιέγραψε τοὺς ἀρσενικώδεις καπνοὺς καὶ τὰς καπνογόνους ὀβίδας, αἱ ὁποῖαι ἐχρησιμοποιήθησαν ἐναντίον τῶν πλοίων καὶ κατὰ τὰς πολιορκίας τοῦ Γκλόμπερ (1660) τοῦ Λέιμπνιτς (1670). Ἡ Ἑνετικὴ Δημοκρατία υἱοθέτησεν ἐπίσης διάφορα χημικὰ μέσα καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἐμελετήθη τὸ γέμισμα τῶν βλημάτων τῶν τηλεβόλων μὲ κυανυδρικὸν ὀξὺ καὶ τέλος εἰς τὸν πόλεμον τῆς Κριμαίας ὁ ναύαρχος Ντουντουάλ ἐχρησιμοποίησε τὸ θειάφι καὶ τὸ ἀρσενικό.

Κατὰ τὸν Πανευρωπαϊκὸν πόλεμον — στὰ 1917 — οἱ καθηγηταὶ Μπέρστ καὶ Χάμπερ ὑπέδειξαν στὸ Γερμανικὸν. Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τὴν χρῆσιν τῶν χημικῶν ἐπιθετικῶν μέσων! Κι' ἐπειδὴ ἡ χημεία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὑρίσκετο εἰς τὸ κορύφωμά της κι' ἡ βιομηχανία τῶν χημικῶν προϊόντων μποροῦσε νὰ παρασκευάζη μεγάλας ποσότητας ἀερίων, οἱ Γερμανοὶ ἐφωδιάσθησαν καὶ τὰ ἐχρησιμοποίησαν ἀμέσως καὶ παντοῦ.

Αἱ σημεριναὶ ἀνακαλύψεις

Ἡ διαφορὰ τοῦ χημικοῦ ὅπλου μεταξὺ τῆς χρήσεως του κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους καὶ τοὺς σημερινοὺς ἔγκειται μόνον στὴν ἐκλογὴ καὶ στὰς μεθόδους τῆς ἐφαρμογῆς. Ἐπίσης ἡ Γαλλία ἐχρησιμοποίησε δηλητηριώδη ἀέρια, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν Γερμανῶν, ἡ ὁποία ἔπληξε 190.000 στρατιώτας μὲ 8.000 νεκρούς. Ἀργότερα, στὶς 22 Ἰουλίου 1917, ἐνεφανίσθη ὁ ὑπερίτης, ἕνα καυστικὸν ἐπιθετικὸν μέσον ποὺ ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ Ὕπρ.

Ἄλλοτε καὶ τώρα

Ὁ χημικὸς λοιπὸν πόλεμος δὲν εἶναι νέον πολεμικὸν μέσον. Ἁπλῶς ἐτελειοποιήθη τελευταίως.

Ἀκόμη κι' οἱ ἄγριες φυλὲς χρησιμοποιοῦν σήμερα χημικὰ πολεμικὰ μέσα. Τὰ δηλητηριασμένα βέλη, οἱ καπνοὶ λαδιοῦ, ἡ πίσσα καὶ τὰ δηλητηριασμένα φυτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παίρνουν τοὺς χυμούς των καὶ ἀλείφουν τὰ ὅπλα των, ἀποτελοῦν καὶ αὐτὰ χημικὰ ἐπιθετικὰ μέσα.

Ἐπίσης πολλὲς φυλὲς Ἰνδιάνων, ποὺ ζοῦν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Λώρενς, χρησιμοποιοῦν μιὰ λευκὴ καυστικὴ σκόνη, ποὺ προκαλεῖ μεγάλον ἐρεθισμὸ στὰ μάτια καὶ σὲ λίγη ὥρα τυφλώνει.

Ἡ σκόνη αὐτὴ παράγεται ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ φλοιοῦ ὡρισμένων φυτῶν.

Τοποθετεῖται σὲ φυσερὰ ἐντελῶς πρωτόγονα, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν οἱ ἴδιοι οἱ ἰθαγενεῖς καὶ τὰ κρεμοῦν ἐπάνω τους μαζὶ μὲ τὰ ὅπλα τους.

Ἡ ὕπαρξις αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ καὶ οἱ φοβερές του ἰδιότητες εἶναι γνωστὲς στοὺς ἰθαγενεῖς ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Τὸν τρόπον ὅμως τῆς κατεργασίας του δὲν τὸν γνωρίζει κανεὶς παρὰ μόνον ὁ μάγος τῆς φυλῆς.

Τὸ πρῶτον μηχάνημα

Στὰ 1883 ὁ Α. Ρομπίντα συνέλαβε τὸ σχέδιο μιᾶς μηχανῆς ἱκανῆς νὰ ἐκσφενδονίζη δηλητηριώδη ἀέρια κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα τεράστιο φυσερὸ ποὺ ἦταν τοποθετημένο ἐπάνω σ' ἕνα τροχοφόρο ποὺ τὸ ἔσερναν ἄλογα. Τὸ φυσερὸ αὐτὸ ἐκσφενδόνιζε σὲ μεγάλη ἀπόστασι τὸ δηλητηριῶδες περιεχόμενό του καὶ οἱ ὑπηρέτες του καθὼς καὶ τὰ ἄλογα ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ προστατευτικὲς μάσκες, οἱ ὁποῖες δὲν διέφεραν καὶ πολὺ ἀπὸ τὶς σημερινές.

Ἦταν δηλαδὴ ἕνα τάνκ, ποὺ ἀντὶ νὰ ἔχη κανόνια καὶ πολυβόλα, εἶχε δηλητηριώδεις οὐσίες.

Οἱ μάσκες

Οἱ πρῶτες προστατευτικὲς μάσκες ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Μεγάλου πολέμου, ἀρχικῶς ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ κατόπιν ἀπὸ τοὺς Γάλλους, ἦσαν ἁπλᾶ μπουκάλια τῶν ὁποίων ἀφαιροῦσαν τὸν πυθμένα καὶ τὰ γέμιζαν μπαμπάκι ἢ κουρέλια καὶ τὰ μούσκευαν μὲ ἀμμωνία.

Μὲ τὸ μπουκάλι αὐτό, ποὺ τὸ ἔβαζαν στὸ στόμα τους καὶ ἀνέπνεαν, ἐπροστατεύθηκαν ἀπὸ τὰ πρῶτα δηλητηριώδη ἀέρια. Ἀργότερα οἱ Γάλλοι ἐχρησιμοποίησαν ἕνα εἶδος προσωπίδος, ποὺ ἔμοιαζε μὲ μικρὸν πέτσινον σάκκον.

Ὁ σάκκος αὐτὸς ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ γυαλιά, μὲ μιὰν ἀναπνευστικὴ βαλβίδα καὶ τὸ φίλτρο του ἀπετελεῖτο ἀπὸ στρώματα γάζας καὶ μπαμπακιοῦ ποτισμένου σὲ ρετσινόλαδο!

Ὅπως βλέπει λοιπὸν κανείς, ἡ χρῆσις τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων δὲν εἶναι ἐπινόησις τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ ἀρχή της χάνεται εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων, σ' ἐποχὲς ὅπου ὁ πόλεμος δὲν εἶχε ἀκόμη ἐξελιχθῆ σὲ πραγματικὴ ἐπιστήμη.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΛΑΜΠΤΗΡΩΝ

Στὴν ἱστορία τῶν τεχνικῶν κατακτήσεων ὁ Θωμᾶς Ἄλβα Ἔδισον ἀπηθανατίσθη ὡς ἐφευρέτης τοῦ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος. Καὶ πράγματι: Ὅταν τὴν 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 1882 ἔδυσεν ὁ ἥλιος, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἄναψεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἕνα δίκτυον 2.300 λαμπτήρων, τὸ κατόρθωμα ὠφείλετο ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Ἔδισον. Ἐν τούτοις 28 χρόνια πρωτήτερα εἶχαν ἀνάψει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες, εἰς ἕνα ταπεινὸν δρόμον τῆς συνοικίας τῶν πτωχῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς πόλεως τοῦ Νέου Κόσμου. Εἰς τὴν Μονρόε στρήτ, ὅπου ἕνας σκαπανεὺς τῆς τεχνικῆς προόδου, ἕνας ἄγνωστος ἀλλὰ μεγαλοφυὴς ἄνθρωπος, εἶχε φωταγωγήσει τὴν προθήκη τοῦ μικροῦ του καταστήματος ὀπτικῶν εἰδῶν μὲ ἕνα λαμπτῆρα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠνομάζετο Ἐρρῖκος Γκαῖμπελ.

Ἡ σταδιοδρομία τοῦ Ἐρρίκου Γκαῖμπελ ἤρχισε μὲ τὴν ἐπισκευὴν τῶν ὀργάνων φυσικῆς τῆς ἀνωτάτης Πολυτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀννοβέρου. Ἐξ ἐπαγγέλματος ὁ Γκαῖμπελ ἦταν ὡρολογοποιός. Ὅταν ἔγινε 30 ἐτῶν τὸν ἐκυρίευσεν ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ νοσταλγία τῆς ἀναζητήσεως τύχης εἰς τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Ὠκεανοῦ. Μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του ἐπεβιβάσθη σ' ἕνα παλαιὸ ἐμπορικὸ ἱστιοφόρο, ποὺ κατὰ σύμπτωσιν ἔφερε τὸ ὄνομα «Νέα τύχη», καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνες διέσχιζε τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἔφθασεν ὅμως αἰσίως εἰς τὸν Νέον Κόσμον καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐκεῖ μὲ τὰς οἰκονομίας ποὺ εἶχε ἄνοιξε ἕνα μικρὸ κατάστημα ὀπτικῶν εἰδῶν.

Μιὰ βραδυά, περὶ τὸ ἔτος 1850, οἱ κάτοικοι ποὺ εἶχαν τὰ σπίτια των εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν ἐκυριεύθησαν ἀπὸ πανικόν. Δείχνοντας τρομαγμένοι τὸ σπίτι τοῦ Ἐρρίκου Γκαῖμπελ, ἔλεγαν: «Ἔβαλε φωτιὰ στὸ σπίτι του!».

Καὶ πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ τρέξῃ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, ὁ ἀστυνόμος Κόπλανδ ποὺ, τοποθετημένος εἰς τὴν γωνία τῆς Μονρόε στρὴτ καὶ τῆς Τζάκσον στρήτ, ἐφρόντιζε διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, εἶχεν ἤδη συλλάβει τὸν Ἐρρῖκον Γκαῖμπελ ὡς ἐμπρηστήν. Μεγάλος ἀναβρασμὸς καὶ ἀνησυχία ἐβασίλευεν εἰς τὴν συνοικίαν, δεδομένου ὅτι ἡ φωτιά, ὅπως ἐφαντάζοντο, δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰ δικά των σπίτια. Ἀλλ' ἐξαφνα ἡ φωτιά, ποὺ τόσην συγκίνησιν εἶχε προκαλέσει, ἔσβυσε χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει, ὁ Ἐρρῖκος Γκαῖμπελ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ καταλάβουν τὸν μηχανισμὸν τοῦ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος μὲ τὸ τόξον, διότι ἕνα ἠλεκτρικὸν λαμπτῆρα εἶχεν ἁπλῶς τοποθετήσει στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ φωτὸς αὐτοῦ οἱ γείτονες ἐξέλαβον ὡς πυρκαϊάν. Ὡς πηγὴν γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα εἶχε χρησιμοποιήσει μιὰ μπαταρία ποὺ κατασκεύασε ὁ ἴδιος.

Ὁ Γκαῖμπελ ἔκαμεν εἰς τοὺς ἀστυνόμους τοῦ Μάρκετ Χάουζ μίαν διάλεξιν περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ εἰρηνοδίκης Γούντ, ποὺ τὸν ἤκουε, ἐκούνησε δυσπίστως τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ σᾶς συγχωροῦμε. Κυττάξτε ὅμως νὰ ἀφήσετε αὐτὰ τὰ χωρατά.

Ματαίως ὁ φτωχὸς Γκαῖμπελ ἠγωνίζετο νὰ πείσῃ τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ ρόλον νεωτέρου Νέρωνος, φιλοδοξῶν νὰ καύσῃ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Πικραμένος διὰ τὴν παρεξήγησιν, ὁ Ἐρρῖκος Γκαῖμπελ ἀπεσύρθη εἰς τὸ ταπεινόν του ἐργαστήριον. Προσπαθοῦσε νὰ εὕρῃ ἕνα τρόπον γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὰ πειράματά του τὰ σχετικὰ μὲ τὸν ἠλεκτρισμόν, ποὺ νὰ μὴν τὸν ἐκθέτῃ εἰς τὴν δίωξιν τῆς ἀστυνομίας. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῶν ἀθορύβων μελετῶν ὁ φτωχὸς ἐφευρέτης θυμήθηκε τὸ πείραμα ποὺ εἶχε κάμει μὲ μίαν ἀπηνθρακωμένην ἶνα βαμβοῦ, ἡ ὁποία καθίστατο διάπυρος καὶ ἀκτινοβολοῦσε εὐθὺς ὡς διωχετεύετο διὰ μέσου αὐτῆς ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Αἱ ἶνες ὅμως ἐκεῖναι, εἴτε μέταλλον ἦσαν εἴτε ἄνθραξ, εἶχαν μοιραίαν τὴν ἰδιότητα νὰ καίωνται χωρὶς νὰ ἀφίνουν ἴχνος. Ὁ Ἐρρῖκος Γκαῖμπελ προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ πῶς θὰ κατώρθωνε κανεὶς νὰ συγκεντρώσῃ τὸν φευγαλέον σπινθῆρα.

Ὁπόταν, σὲ μιὰ στιγμὴ εὐτυχοῦς ἐμπνεύσεως, τὸ 1854, ὁ Γκαῖμπελ ἔκαμε τὴν ἀποφασιστικὴν σκέψιν. Αἱ ἶνες ἐκεῖναι δὲν θὰ ἐκαίοντο πλέον ἂν τοὺς ἀφαιρεῖτο τὸ ὀξυγόνον. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὁ δρόμος ἀνοιγόταν ἐλεύθερος πλέον εἰς τὸν Γκαῖμπελ, ποὺ ἐξ ἐπαγγέλματος ἦταν ὀπτικός. Πεπειραμένος κατασκευαστὴς βαρομέτρων καὶ θερμομέτρων, ἐγνώριζεν ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ κενοῦ: Πῆρε ἕνα ὑάλινον σωλῆνα, ἀπερρόφησε μὲ μίαν ἀντλίαν τὸν ἀέρα καὶ ἀφῆκε τὸν σωλῆνα κενόν, ἔβαλεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἶνα τοῦ βαμβοῦ, ἔθεσεν εἰς ἐπαφὴν τὴν μπαταρίαν καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε πλέον γεννηθῆ ὁ πρῶτος ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ. Ἀντὶ ὅμως νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ γραφεῖον διπλωμάτων εὑρεσιτεχνίας νὰ κατοχυρώσῃ τὰ δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐφευρέσεώς του, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἔκαμνε πλούσιον, ὁ Γκαῖμπελ ἐχρησιμοποίησε τὸν πρῶτον ἠλεκτρικὸν σπινθῆρα ποὺ κατεσκεύασε πρὸς φωτογώγησιν, τὴν νύκτα, τῆς μικρᾶς προθήκης εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέθετε τὰ ὀπτικὰ εἴδη τοῦ καταστήματός του. Μετ' ὀλίγον κατεσκεύασε καὶ δεύτερον λαμπτῆρα, τὸν ὁποῖον ἐχάρισεν εἰς τὴν γυναῖκα του, γιὰ νὰ βοηθῆται τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ φῶς ἐνῷ ἔρραπτε μὲ τὴν μηχανή. Ἕνα τρίτον λαμπτῆρα ποὺ κατεσκεύασεν ὁ Γκαῖμπελ τὸν ἐκράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τὸν ἔβαλε εἰς τὴν κάμαρά του πάνω ἀπὸ τὸ ρολόϊ του γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ τί ὥρα εἶναι, τὴν νύκτα. Αὐτὴ εἶναι ἡ παράξενη ἱστορία τῶν τριῶν πρώτων λαμπτήρων ποὺ κατασκευάσθηκαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ τόσον συνδεδεμένη μὲ τὸν ἄτυχο ἴσως Γκαῖμπελ, ποὺ ἄγνωστο γιὰ ποιοὺς λόγους ἐτέθη εἰς τὸ περιθώριον καὶ ἀπέθανε ἄγνωστος.

μ. ν. κ.

Φιλοπατρία

Ὅταν πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ καὶ περισσότερα χρόνια οἱ Ἕλληνες ἅρπαξαν τὰ ὅπλα γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν, ἔτυχε ὁ φοβερὸς Ὀδυσσέας, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀνδρούτσου, νὰ πολιορκῇ τὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου βρίσκονταν κλεισμένοι οἱ Τοῦρκοι.

Μερικοὶ πολεμισταὶ τοῦ Ὀδυσσέα ξύπνησαν κάποιο πρωῒ καὶ ρίχνοντας κατὰ τύχη μιὰ ματιὰ πάνω στὴν Ἀκρόπολι, ἔμειναν κατάπληκτοι βλέποντας τοὺς Ἀρβανῖτες ἀνεβασμένους ἐπάνω στὸν Παρθενῶνα νὰ προσπαθοῦν μὲ μεγάλη βία νὰ χαλάσουν τὰ μνημεῖα.

Ὁ Ὀδυσσέας ρώτησε κι' ἔμαθε πὼς οἱ Ἀρβανῖτες, μὴ ἔχοντας ἄλλο μολύβι γιὰ νὰ χύσουν βόλια καὶ ξέροντας πὼς μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ μάρμαρα βρίσκονταν τὸ μέταλλο αὐτό, χυμένο ἐπίτηδες γιὰ νὰ δίνῃ δύναμι καὶ σταθερότητα, εἶχαν ἀπο-

φασίσει νὰ προστρέξουν σ' ἐκεῖνο τὸ χαλασμὸ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πόλεμο.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ προξένησε μεγάλη ἀπελπισία στοὺς Ἕλληνες ποὺ, ἀφοῦ σκέφτηκαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν γιὰ νὰ σώσουν ἀπὸ τὸν ὄλεθρο τὰ μνημεῖα τοῦ μεγαλείου τους, ἀπεφάσισαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ νὰ μηνύσουν στοὺς ἀποκλεισμένους νὰ παύσουν τὴν καταστροφὴ καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τοὺς προμηθεύσουν ὅσο μολύβι τοὺς χρειάζονταν γιὰ τὴν ὑπεράσπισί τους.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Δέχτηκαν οἱ Ἀρβανῖτες καὶ οἱ Ἕλληνες ἐξαγόρασαν μὲ τὸ αἷμα τους, δίνοντας στοὺς ἐχθροὺς βόλια γιὰ νὰ τοὺς σκοτώνουν, τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα μάρμαρα, ποὺ ἦσαν προωρισμένα νὰ ζήσουν γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ πάλι ἀναστημένο ὁλόγυρά τους τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, ποὺ ἀπὸ τόσους αἰῶνες φαινόταν βυθισμένο στὸ λήθαργο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΡΥΘΜΟΙ ΤΗΣ ΚΛΑΣΣΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Όταν βλέπετε ώραΐα σπίτια καὶ μεγαλόπρεπα παλάτια καὶ ἐκκλησίες, δὲν σκεφθήκατε ποτέ σας ὅτι γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά, ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἔπρεπε νάχουν περάσει πολλὲς γενεές;

Ἡ τέχνη, ποὺ μᾶς δίνει τὶς ἀρχὲς τῆς καλῆς καὶ ὡραίας κατασκευῆς, εἴτε τοῦ σπιτιοῦ, εἴτε ὁποιουδήποτε ἄλλου ἀντικειμένου, λέγεται Ἀρχιτεκτονική.

Ὁ ἄνθρωπος, σὰν γέννημα τῆς φύσεως ποὺ εἶναι, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βρῇ καταφύγιον, τροφὴ καὶ ἔμπνευσι ἀπὸ αὐτήν.

Μολονότι ὅμως ἡ φύσις εἶναι γιὰ μᾶς εὐεργετική, συμβαίνει πολλὲς φορὲς νᾶναι κακιὰ καὶ ὀλέθρια, νὰ μᾶς βάζῃ μάλιστα προσκόμματα καὶ ἐμπόδια στὸ σκοπό μας καὶ νὰ μᾶς καταστρέφῃ τὰ χρήσιμα ἀντικείμενά μας.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὲ θέσι ὄχι μόνον νὰ ἐπιδιορθώνῃ τὴ ζημιὰ αὐτή, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργῇ μόνος του ὅ,τι τοῦ εἶναι χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο.

Τὸ δὲ χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ ποὺ ἱκανοποιεῖ τὴ σωματική μας ἀνάγκη, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματική. Τὸ ὅτι κάτι τι ποὺ βλέπουμε καὶ αἰσθανόμαστε ἔχει ὡραία ἐμφάνισι θὰ πῇ πὼς εἶναι χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο.

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχή, ποὺ ἔχει βαθειὰ ριζωμένο μέσα της τὸ αἴσθημα αὐτό, ποὺ ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ διακρίνῃ τὸ ὡραῖον, ὀνομάζει τὴν πλάσι Κόσμο, ποὺ θὰ πῇ λαμπρὸ στολίδι. Καὶ πράγματι σὰν σπάνιο στολίδι εἶναι ἡ ὅλη ἀρχαία Ἑλληνικὴ τέχνη.

Κτίζοντας τὸ σπίτι του λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, δημιουργεῖ ἕναν κόσμο ὅλως διόλου δικό του, ὅπου νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ μεγαλώνῃ, καὶ μέσα σὲ τοῦτο τὸ σπιτικὸ περιβάλλον ὑπάρχει μιὰ ἀτμοσφαῖρα μὲ ἀμοιβαία συμπάθεια, ποὺ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ποὺ ὑπάρχει ἀπ' ἔξω.

Οἱ πρωτόγονοι μάλιστα λαοὶ ἔχουν τέτοιο σεβασμὸ γιὰ τὸ σπίτι τους, ποὺ δὲν διαφέρει ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἔχουμε μεῖς γιὰ τὶς ἐκκλησίες μας.

Εἴπαμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει δημιουργός, ἀλλὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ, ἂν πρῶτα δὲν τὸν φωτίζῃ ἡ φύσις.

Βλέπει τοὺς κάμπους καὶ σχηματίζει τὴν πρώτη ἰδέα γιὰ νὰ δώσῃ σωστὸ χῶρο στὰ δωμάτιά του, βλέπει δέντρα καὶ δημιουργεῖ τὶς κολῶνες καὶ τοὺς στύλους του, βλέπει ἀπόκρημνους βράχους καὶ σχηματίζει τὴν ἰδέα γιὰ νὰ κατασκευάσῃ τὶς σκάλες του.

Βλέπει τὰ διάφορα φυτὰ καὶ φτιάνει τὰ διάφορα κοσμήματα καὶ τὰ στολίδια του.

Ὅλα αὐτὰ γίνονται διὰ μέσου τοῦ ρυθμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν τρόπο ποὺ αἰσθάνεται κάθε ἄτομο.

Ὁ ρυθμὸς εἶναι αὐτὸ τὸ αἴσθημα ποὺ δίνει χαρὰ στὸ ἔργο μας, δηλ. ποὺ μᾶς κάνει νὰ τὸ δουλεύουμε μὲ χαρούμενη διάθεσι. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ πράματα ποὺ βλέπουμε στὴ φύσι παίρνουνε μὲ τὴν τέχνη τοῦ ἀνθρώπου μιὰ διαφορετικὴ σφραγῖδα ἀπὸ τὴ φυσική τους, μιὰ σφραγῖδα νὰ ποῦμε ἀνθρώπινη.

Δηλαδή, γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε πιὸ καλὰ τὸ ρυθμό, κάθε τι ποὺ βλέπομε γύρω μας, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἕνα ἀπατηλὸ φαινόμενο τοῦ φωτός, εἶναι μὲ ἄλλα λόγια κάτι ὑλικό, ἀλλὰ ὁ ρυθμὸς ξέρει καὶ τοῦ δίνει ψυχὴ καὶ πνεῦμα, ἀλλά, πρᾶμα παράδοξον, μὲ ἀνθρώπινη σφραγῖδα.

Ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ ὅλοι οἱ ἀτομικοὶ ρυθμοὶ καταλήγουν στὸ νὰ διατυπώνουν ἕνα κοινὸ φυλετικὸ ἢ ἐθνικὸ ρυθμό.

Τὸ ἐσωτερικὸ καθὼς καὶ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ λαϊκοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ ἔχει ἐτούτη τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ κλίματος καὶ τῆς φυλῆς τῆς Ἑλλάδος. Τρεῖς εἶναι οἱ κλασσικοὶ ρυθμοὶ τῆς ἀρχαιότητος ποὺ ἐξήσκησαν τὴν ἐπίδρασί τους σ' ὅλον τὸν κόσμο:

Ὁ Ἰωνικός, ὁ Δωρικὸς καὶ ὁ Κορινθιακός. Στὰ χρόνια ποὺ ἐβασίλευεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἡ Ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τὸ νὰ ἐπηρεάζῃ, ὅπως εἴπαμε, τοὺς ξένους ρυθμούς, προεκάλεσε τὴν γέννησι πολλῶν νέων τέτοιων, ποὺ διαφέρανε σὲ κάθε χώρα τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Ἔγινε δηλαδὴ τὸ ἴδιο ὅπως ἔγινε μὲ τὴν Ἰωνικὴ ποίησι τοῦ Ὁμήρου καὶ μὲ τὸ Ἀττικὸ Θέατρο, ποὺ στάθηκαν πρότυπα μεγάλης ποιητικῆς ἐμπνεύσεως στοὺς ξένους λαούς.

Ὁ Ἰωνικὸς ρυθμὸς διαμορφώθηκε στὴ Μικρασία κι' εἶναι πλούσιος ἀπὸ λεπτὰ κοσμήματα, ὁ Δωρικὸς ρυθμὸς διαμορφώθηκε στὴν Ἑλλάδα, εἰδικὰ στὴν Πελοπόννησο, κι' εἶναι λιτώτατος καὶ αὐστηρός.

Ὁ Παρθενώνας εἶναι Ἀττικοῦ ρυθμοῦ, δηλ. Δωρικοῦ, ἐπηρεασμένου ὅμως ἀπὸ τὸ Ἰωνικὸ πνεῦμα ποὺ ξέρει νὰ τοῦ δίνῃ χάρι καὶ μέτρον.

Ἡ τέχνη τῆς Ἀθήνας ἄλλως τε στάθηκε ἡ πιὸ λαμπρὴ ἔκφρασι τοῦ μέτρου.

Ὅσο γιὰ τὸν Κορινθιακὸ ρυθμό, αὐτὸς ἔπαιξε δευτερεύοντα ρόλο στὴν ἀρχαιότητα καὶ μᾶλλον ἐχρησιμοποιήθη στὴν Ἰταλία κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀναγεννήσεως, σὰν τὸν πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸν τῆς κλασσικῆς ἀρχαίας ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ τὸν χαρακτηρίζει ἰδίως τὸ κιονόκρανον τῆς κολώνας ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ ἀκάνθου.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀρχιτέκτονες μεταχειρίστηκαν πολὺ τὴν κολώνα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ξεχωρίζομε τὸν χαρακτῆρα κάθε ρυθμοῦ.

Μιὰ φορὰ οἱ ἀρχαῖοι ρυθμοὶ χάθηκαν, ἀλλὰ δημιουργήθηκε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἀπὸ ἄλλες διάφορες συνθῆκες ὁ βυζαντινὸς ρυθμός, ποὺ ἡ Ἁγία Σοφία στάθηκε τὸ πρότυπόν του, ποὺ ζῇ ἀκόμα σήμερα στὶς παληὲς ἐκκλησίες. Ἡ Ἁγία Σοφία θέλει νὰ συμβολίζῃ τὸ μέτρον καὶ τὴ σοφία, ἀπαράλλαχτα ὅπως κι' ὁ Παρθενώνας, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ μέσα πολὺ διαφορετικά.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ρυθμοὶ διατηροῦνται σήμερα ἐν μέρει στὴ γνήσια παράδοσι τῶν λαϊκῶν σπιτιῶν καὶ ὅλες οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἀπὸ τοὺς παληοὺς ρυθμοὺς νέος τέτοιος, πῆγαν χαμένες, καὶ δὲν ἔγινε ἄλλο, κατ' οὐσίαν, παρὰ ἁπλὲς ἀπομιμήσεις, ὅπως λ. χ. κατὰ τὴν Βαυαρικὴ περίοδο, ὁπότε δημιουργήθηκε ἡ νεοελληνικὴ ἀπομίμησις, ὅπως τὴν βλέπομε στὸ Βασιλικὸ Παλάτι τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ σὲ ἄλλα διάφορα παληὰ κτίρια στὴν Ἀθήνα, ποὺ ὁπωσδήποτε ἀπέκτησαν κάποια πρωτοτυπία καὶ χάρι.

Τὰ λαϊκὰ ἐκεῖνα σπίτια, ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὸν πανάρχαιο ρυθμὸ τοῦ Αἰγαίου, ποὺ γι' αὐτὸν θὰ ποῦμε πολλὰ σὲ ἄλλα ἄρθρα μας, ὑπάρχουνε στὰ διάφορα νησιά μας.

Εἶναι σεμνὰ καὶ ἁπλᾶ, λευκὰ καὶ ὀρθόγωνα, μὲ ταράτσες καὶ μὲ ξύλινες κλειδαριὲς στὴν πόρτα, ὅπως ἤτανε κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου. Αὐτὸς ὁ ρυθμὸς διαφέρει ἀπὸ ἄλλον ἑλληνικό, ποὺ ἔχει ὕφος ἀρχοντικό.

Τ. Καϋμὸς

Σπασοκεφαλιές

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

Ἕνας ἄγνωστος μπῆκε ἀσθμαίνων στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος:

—Ὁ κύριός μου, εἶπε, ἔπεσε ἀπὸ τὸ βράχο καὶ σκοτώθηκε.

—Ἡσύχασε, τοῦ συνέστησεν ὁ ἀστυνομικός, καὶ πές μου τί ἀκριβῶς ἔγινε.

—Ἰδού, συνέχισεν ὁ ἄγνωστος. Μὲ ξύπνησε τὸ πρωΐ ὁ κύριός μου γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσω. Εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ὑπηρέτης καὶ πρέπει νὰ κάνω ὅ,τι διατάζουν τὰ ἀφεντικά. Σηκώθηκα λοιπὸν καὶ σὲ λίγο τραβήξαμε γιὰ τὸ βράχο ποὺ εἶναι στὴν ἀκροθαλασσιά. Ἀνεβήκαμε ἐπάνω καὶ περιμέναμε νὰ βγῆ ὁ ἥλιος. Ὁ κύριός μου ἤθελε νὰ παρακολουθήση τὴν ἀνατολή. Ἦταν ὡραῖος καιρός, μ' ὅλο ποὺ φυσοῦσε ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ἀνατολικὸς ἄνεμος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ ἀέρας πῆρε τὸ καπέλλο τοῦ κυρίου μου καὶ τὸ ἔρριξε κάτω ἀπ' τὸ βράχο, στὴ θάλασσα. Ὁ κύριός μου θέλησε νὰ τὸ πιάση, παραπάτησε ὅμως, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε κάτω. Δὲν πρόλαβα οὔτε τὸ χέρι μου νὰ κουνήσω γιὰ νὰ τὸν πιάσω!...

—Ὄχι δά! εἶπεν ὁ ἀστυνομικός. Τὸ χέρι σου τὸ κούνησες, τὸ παρακούνησες μάλιστα. Ἐσὺ ἔσπρωξες τὸν κύριό σου καὶ ἔπεσε ἀπ' τὸ βράχο. Σὲ συλλαμβάνω. Ἡ διήγησίς σου σὲ ἐπρόδωσε. Εἶπες ψέματα!

Εἶχε δίκηο ὁ ἀστυνομικός; Καὶ ποῦ ἐβασίσθη διὰ νὰ βγάλη τὸ συμπέρασμά του;

Λεξίγριφος

Μόλις βγάζω συριγμό,
Μ' ὅποιον ἥρωα τὸν ἑνώνω
Καὶ μιὰ νῆσο στὸ λεπτὸ
Τοῦ Αἰγαίου σοῦ σκαρώνω.

Εὖρος (Ε-ηρως)

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης κλπ., ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλέα Ἑλληνικῆς πόλεως.

1) Ἀρχηγὸς τῶν Ἀθηναίων, 2) Πόλις τῆς Εὐβοίας, 3) Γειτονικὸν μας κράτος, 4) Πλοῖον (ἀρχ.), 5) Πόλις τῆς Βοιωτίας, 6) Πέλαγος Ἑλληνικόν, 7) Πόλις τῆς Πελοποννήσου, 8) Θηβαῖος στρατηγός, 9) Ἀρχαῖος μαθηματικός.

Λ. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

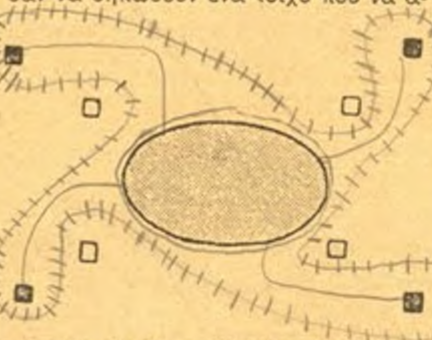
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

Η ΛΙΜΝΗ

Τέσσαρες ψαρᾶδες εἶχαν ἐγκατασταθῆ γύρω σὲ μιὰ τεχνητὴ λίμνη, τὴν ὁποίαν εἶχαν κατασκευάσει ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μὲ τὶς οἰκογένειές τους στὰ σπίτια τους — στὸ σχῆμα σημειώνονται μὲ μαῦρα τετραγωνίδια — γιατὶ ἡ λίμνη εἶχε πολλὰ ψάρια καὶ τὸ ψάρεμα ἦταν εὔκολο.

Κάποτε ὅμως, τέσσαρες ἄγνωστοι, ποὺ ἤθελαν νὰ ζήσουν ἀπὸ τὸν κόπο τῶν ἄλλων, ἔκτισαν καὶ αὐτοὶ τέσσαρα σπίτια — τὰ ἄσπρα τετραγωνίδια — γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ ἄρχισαν νὰ ψαρεύουν.

Οἱ ἰδιοκτῆται τῆς λίμνης ἐσκέφθησαν νὰ σηκώσουν ἕνα τοῖχο ποὺ νὰ ἀ-

ποκλείη τὴν ἐπικοινωνία τῶν ἐπιδρομέων μὲ τὴ λίμνη. Ἀλλὰ εἶδαν τότε μὲ στενοχώρια ὅτι ἡ θέσις τῶν σπιτιῶν ἦταν τέτοια, ὥστε ἂν σήκωναν τὸν τοῖχο μεταξὺ τῶν νέων ψαράδων καὶ τῆς λίμνης θὰ ἀπεκλείοντο καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν λίμνη.

Πῶς ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σηκώσουν τὸν τοῖχο;

Ἦταν δύσκολο νὰ εὑρεθῆ ὁ τρόπος, γιατὶ ἔπρεπε νὰ συγκεντρώνη τὰς ἑξῆς προϋποθέσεις:

— Τὰ σπίτια τῶν ἐπιδρομέων νὰ ἀποκλείωνται ἀπὸ τὴ λίμνη.

— Τὰ ἰδικά τους νὰ ἐπικοινωνοῦν ἐλεύθερα μὲ τὴ λίμνη.

—Ὁ τοῖχος νὰ μὴ ἀποκλείη τὴν ἐπικοινωνία τῶν σπιτιῶν τῶν ἐπιδρομέων πρὸς τὴν ἀντίθετο τῆς λίμνης κατεύθυνσι.

Οἱ ψαρᾶδες ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σκέψι, κατώρθωσαν νὰ εὕρουν τὸ σχῆμα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχη ὁ τοῖχος, γιὰ νὰ ἐπιτύχη ὁ σκοπός τους.

Μπορεῖτε νὰ τὸν εὕρῆτε καὶ σεῖς;

Ἀπαντῆστε γρήγορα!

Ζαμόρα: Εἶναι πόλις τῆς Πολωνίας, ὄρος, θαλασσοπόρος, ποδοσφαιριστὴς ἢ πτηνόν;

Λάμα: Εἶναι ἱερεύς, ζῷον τῆς ζούγκλας, ἀκρωτήριον, ὄνομα ναυμαχίας ἢ ποιήτρια;

Κονεκτικούτη: Περιοχὴ τοῦ Β. Πόλου, φυλὴ μογγολική, πόλις τῆς Ἀμερικῆς ἢ λίμνη τῆς Ἀφρικῆς;

Ἀλιστράτη: Εἶδος καμηλοπαρδάλεως, κωμόπολις τῆς Ἑλλάδος, ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, ἢ περιφέρεια τῆς Παλαιστίνης;

Τάκιτος: Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, μουσουργός, ὀρυκτόν, ἱστορικὸς ἢ στρατηγὸς τοῦ Μ. Ναπολέοντος;

Ὄφις: Ἰνδὸς φιλόσοφος, ποταμός, ἐπικίνδυνος ὄφις, λίμνη ἢ θάλασσα τῆς Κίνας;

Ἰόπη: Θυγάτηρ τοῦ Διός, νῆσος τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, φαρμακευτικὸν εἶδος ἢ πόλις;

Τρίγωνον

ΑΤΛΑΣ = Μυθικὸς γίγας.
ΤΑΩΣ = Ὡραῖον πτηνόν.
ΛΩΤ = Πρόσωπον τῆς Βίβλου.
ΑΣ = Προτρεπτικόν
Σ = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λ. Π. ΓΚΟΦΑΣ

Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ μέρους τοῦ κορμιοῦ σου
Ἕνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέσης,
Μιὰ κολλητικὴ ἀρρώστεια,
Φοβερὴ θ' ἀποτελέσης.

Αἱ λύσεις τοῦ 27ου φύλλου

Τετράγωνον: Θήρα — Ἥραν — Ράγα — Ἄναξ.

Οἱ ἀστερίσκοι: Τοποθετήσατε ἀστερίσκους στὸ 2ο καὶ 3ο τετραγωνίδιο τῆς πρώτης σειρᾶς ὁριζοντίως, σὲ ὅλα τὰ τετραγωνίδια τῆς δευτέρας σειρᾶς, στὸ 1ο καὶ 2ο τῆς τρίτης καὶ στὸ 2ο καὶ 4ο τῆς τελευταίας σειρᾶς.

Ἀνατονισμός: Τύρος — τυρός.

Ἐρωτήσεις: 1 Κάρδιφ, 2 Ἴνος, 3 Μεσολόγγι, 4 Καλάμαι.

Μεσοστιχίς: Μπένες (ΛαΜία, ἁρΠαξ, καθρΕπτης, νᾶΝος, ΤσάμπΕρλαιν, ἀνθυπαΣπιστής).

Αἴνιγμα: βόας — βοῦς.

Πρόβλημα: Ὁ Ἀνδρέας 12 δραχμές, ὁ Γιάννης 15, ὁ Θανάσης 5, ὁ Ἀλέκος 4 καὶ ὁ Βαγγέλης 5 δραχ.

Ἀκροστιχίς: Αἴγιον (Ἀθῆναι, Ἰαπωνία, Γάλα, Ἵππος, Ὄλυμπος, Νέρων).

Κρυπτογραφικόν: Ἀλκίνοος, Νίκαια, σανός, κοιλάς, λάκος, Κίνα, ὀκά.

λίγη εὐθυμία

Μὲ γυαλόχαρτο...

Ὁ σταθμάρχης ἑνὸς μικροῦ σταθμοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπη τὸν μοναδικὸ ὑφιστάμενό του χωρὶς δουλειά. Τὸν ἔβαλε λοιπὸν νὰ γυαλίση τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ μὲ... γυαλόχαρτο.

Ὁ ὑπάλληλος ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά, ἀλλὰ τὸ βράδυ δὲν ἐπέστρεψε. Τὴν ἑπομένη τὸ ἴδιο. Πέρασαν μιά, δυό, τρεῖς μέρες, τίποτα! Ὁ σταθμάρχης ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ καὶ νὰ φοβᾶται μήπως ὁ ὑφιστάμενός του ἔπεσε θῦμα τοῦ καθήκοντος, παρασυρθεὶς ἀπὸ κανένα συρμό.

Μετὰ παρέλευσιν ὅμως δύο ἑβδομάδων πῆρε ἕνα τηλεγράφημα ποὺ τὸν καθησύχασε: «Ἔφθασα στὰς Θήβας. Ὅλα πᾶνε περίφημα. Ἀποστείλατε γυαλόχαρτο».

Ὁ δυστυχὴς εἶχε διασχίσει, γυαλίζοντας μὲ γυαλόχαρτο τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ὁλόκληρη τὴν Ἀττικοβοιωτία!

Τὸ εὐχαριστῶ...

Ἕνα παιδάκι ποὺ ἔκλαιγε στὸ δρόμο πλησίασε κάποιον διαβάτη καὶ τοῦ παραπονέθηκε πὼς ἔχασε μιὰ δραχμή.

Ὁ ἄνθρωπος προσεφέρθη νὰ ψάξουν γιὰ νὰ τὴ βροῦν. Ὅλες ὅμως οἱ ἀναζητήσεις γιὰ τὸ χαμένο νόμισμα δὲν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ὁ διαβάτης λυπήθηκε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ δραχμή.

— Ἄ! ἔκανε τὸ παιδὶ μὲ ἀνακούφισι, ἀλλὰ καὶ θυμό. Ἐσεῖς μοῦ εἴχατε πάρει τὴ δραχμή μου καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόσην ὥρα;..

Κακὸς δρόμος...

— Θὰ προλάβω τὸ τραῖνο τῶν 6 καὶ 45', ἂν κόψω μέσα ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημά σας;

— Ἂν σᾶς πάρη μυρωδιὰ ὁ σκύλος μου νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι θὰ προφθάσετε καὶ τὸ τραῖνο τῶν 6!

ΠΩΣ ΠΙΑΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα σπὸρ εἶναι ἀσφαλῶς τὸ ψάρεμα χωρὶς καλάμι, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον μπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε ψάρια, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆτε τὰ γνωστὰ μέσα συλλήψεώς των...

Τὸ ἁπλούστερο βέβαια μέσον εἶναι νὰ ἀγοράσετε τὰ ψάρια ἀπὸ τὰ ψαράδικα καὶ νὰ τὰ ὁδηγήσετε θριαμβευτικὰ στὸ σπίτι

σας. Αὐτὸς ὁ τρόπος ὅμως δὲν προσφέρει ἀρκετὰς συγκινήσεις στὸν φίλαθλο - ψαρᾶ, ὁ ὁποῖος προτιμᾶ ἄλλους, ἀπείρως διασκεδαστικωτέρους καὶ καλυτέρους τρόπους.

Ἰδοὺ ὁ πρῶτος:

Ὁ ψαρᾶς φορεῖ τὸ μαγιό του καὶ βουτᾶ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κρατῶντας ἕνα τηλεσκόπιο στὸ δεξί του μάτι. Περιφέρεται βραδέως, ὡς ὑποβρύχιον, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ μόλις διακρίνει ἕνα ψάρι, ἀναπτύσσει ταχύτητα, πλησιάζει ἀθορύβως καὶ τὸ συλλαμβάνει. Ὅταν τὸ ψάρι εἶναι ἄγριον καὶ ἀπειλητικόν, ὁ ψαρᾶς πρέπει νὰ βγάλη ἀμέσως τὸ πιστόλι του καὶ νὰ τὸ κτυπήση στὴν καρδιά. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει διατρέχει μεγάλον κίνδυνον.

Πολὺ ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἐπίσης τὸ ψάρεμα μὲ τὸ ρολόϊ - ξυπνητῆρι.

Βυθίζετε στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης ἕνα ξυπνητῆρι καὶ στέκεσθε δίπλα του, μεταμφιεσμένος σὲ καλάμι ἢ φύκι — γιὰ νὰ μὴ σᾶς γνωρίση τὸ ψάρι — καὶ κρατῶντας ἕνα σφυρὶ στὸ χέρι. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ψαρέματος αὐτοῦ εἶναι ἀσφαλής, γιατὶ στηρίζεται στὴ γνωστὴ ἀδυναμία τῶν ψαριῶν νὰ μαθαίνουν τὴν ὥρα. Μόλις λοιπὸν ἔλθη ἕνα ψάρι νὰ δῆ τὴν ὥρα, τὸ κτυπᾶτε μὲ τὸ σφυρὶ στὸ κεφάλι καὶ ἔτσι ὅπως εἶναι ζαλισμένο τὸ συλλαμβάνετε, τὸ δένετε καὶ τὸ στέλνετε στὸ σπίτι σας.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ κατέλθετε στὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ νὰ προσφέρετε κρασὶ στὰ ψάρια ποὺ θὰ συναντήσετε. Αὐτὰ θὰ ζαλισθοῦν μόλις πιοῦν 3-4 ποτηράκια καὶ τότε προθυμοποιεῖσθε νὰ τὰ ὁδηγήσετε στὰ σπίτια τους. Τὰ βάζετε ὅμως σ' ἕνα ταξὶ καὶ τὰ ὁδηγεῖτε ἀνύποπτα στὸ δικό σας σπίτι, ὅπου τὰ τηγανίζετε!... Πρόκειται βέβαια περὶ προδοτικῆς ἀπάτης, ἀλλ' εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὸ ψάρεμα ἐπιτρέπονται ὅλα.

Τέλος, τὸ ἁπλούστερο ψάρεμα εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔκαμε καὶ ὁ Καρχηδόνιος Ἀννίβας πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ρώμης. Φροντίζετε πρῶτα νὰ μάθετε τὰ μικρὰ ὀνόματα τῶν ψαριῶν. Ἔπειτα κατέρχεσθε εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἐνδεδυμένος σοβαρὰ — διὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν ἐμπιστοσύνη τους — καλεῖτε καὶ παρακαλεῖτε τὰ ψάρια νὰ σᾶς πληροφορήσουν ποῦ εὑρίσκεται λ. χ. τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Καὶ ἐνῷ αὐτὰ θὰ σᾶς λέγουν «στρίβετε δεξιά, τὸν πρῶτο δρόμο ἀριστερά», ἐσεῖς τὰ συλλαμβάνετε καὶ τὰ ὁδηγεῖτε εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ὅπου τὰ τρώγετε, ἀφοῦ λάβετε μέρος εἰς τὸν δρόμον τῶν 400 μέτρων μετ' ἐμποδίων.

Μ' ὅλα ταῦτα....

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα πολὺ γερὸ καὶ παληὸ τσεκοῦρι, δὲν εἶναι ἔτσι; Εἶπε ὁ ἐπισκέπτης στὸν πιὸ ἡλικιωμένο ἄνθρωπο τοῦ χωριοῦ.

— Μάλιστα, κύριε. Αὐτὸ τὸ τσεκοῦρι εἶναι 95 χρονῶν. Τὸ θυμᾶμαι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν μωρό.

— Καὶ ὅμως φαίνεται σὰ νὰ εἶναι καινούργιο, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ γέρος σκεπτικός. Τοῦ ἔχουμε ἀλλάξει τρεῖς φορὲς τὸ σίδερο καὶ ἑπτὰ φορὲς τὸ ξύλο. Μολαταῦτα παραμένει ἀκόμη τὸ ἴδιο.

Ἡ γάτα!....

Ὁ λωποδύτης, τὴν ὥρα τῆς δράσεώς του σ' ἕνα σπίτι, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔρριξε ἀπὸ ἀπροσεξία ἕνα βάζο καὶ ξύπνησε τοὺς ἐνοίκους.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούσθηκε μιὰ φωνή.

— Κανεὶς! ἀπάντησε ψιθυριστὰ ὁ λωποδύτης, σαστισμένος ἀπ' τὸν ἀπροσδόκητο θόρυβο.

— Ποιὸς; ρώτησε ἐντονώτερα ἡ φωνή.

— Ἡ γάτα! ἀπάντησε ὁ λωποδύτης. Ξεχάσατε νὰ τὴν βγάλετε ἔξω!

Τὸ 46ον πάτωμα

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἔδειχνε μὲ ὑπερηφάνεια μιὰ μικρὴ οὐλὴ στὸ μάγουλό του καὶ ἐξηγοῦσε:

— Βλέπετε αὐτὸ τὸ σημάδι; Τὸ ἔκανα ὅταν ἔπεσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἑνὸς δωματίου τοῦ 46ου πατώματος ἑνὸς οὐρανοξύστου στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἐργαζόμουν.

— Ἀπὸ τὸ 46ο πάτωμα; Καὶ δὲν σκοτώθηκες;

— Ἤμουν τυχερός! Ἔπεσα, βλέπετε, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τοῦ παραθύρου!..

Ρεκόρ!

Μεταξὺ τεμπέληδων:

— Χθὲς βρῆκα ἕνα ρολόϊ στὸ δρόμο.

— Καὶ τί τὄκανες;

— Τὸ πέταξα.

— Γιατί;

— Δὲν ἦταν.... κουρδισμένο!...

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πολλοί ἀπό τούς ἀναγνώστας μας — κι' αὐτό φαίνεται ἀπ' τή συνεργασία πού στέλλουν στή «Νεολαία» — ἔχουν τήν ἱκανότητα νά γράφουν στίχους. Καί οἱ περισσότεροι — ποιός λίγο, ποιός πολύ — ἔχουν δοκιμάσει νά γράψουν ἕνα ποιηματάκι ἤ ἕνα δίστιχο μέ ὁμοιοκαταληξία.

Ἡ τάσις πού ἔχουμε, ὅλοι σχεδόν, νά φτιάχνουμε στίχους, δέν δημιουργεῖ βέβαια ἀριστουργήματα. Μᾶς βοηθεῖ ὅμως νά παίζουμε ἕνα εὐχάριστο παιχνίδι.

Ὅσοι θά λάβουν μέρος σ' αὐτό κάθονται γύρω στό τραπέζι, ἐφωδιασμένοι μέ χαρτί καί μολύβι.

Ἕνας — ὁ ἀρχηγός — λέγει, ἀπευθυνόμενος στούς ἄλλους:

— Ξέρετε ὅλοι τό τραγοῦδι: «Εἰς τό βουνό ψηλά ἐκεῖ — εἶν' ἐκκλησιά ἐρημική»;

Ἄν οἱ ἄλλοι ἀπαντήσουν ὅτι τό γνωρίζουν, συνεχίζει:

— Ἀπ' τό τραγοῦδι αὐτό θά πάρετε μόνο τό σκοπό, τή μουσική. Καί ἐπάνω σ' αὐτή τή μουσική θά γρά-

ψετε στίχους μέ τό ἑξῆς θέμα: «Ἡ θάλασσα». Τό ποίημα θά ἔχη ὀκτώ ἐν ὅλῳ στίχους καί πρέπει νά τελειώσετε σέ 30 λεπτά.

Οἱ παῖκται θά ἐπικαλεσθοῦν τότε τήν... ἔμπνευσί τους καί θ' ἀρχίσουν νά γράφουν τούς στίχους. Στό ὀκτάστιχο μποροῦν νά κάνουν 4 ἤ καί 2 μόνο ὁμοιοκαταληξίες. Πρέπει νά προσέξουν ὅμως πολύ, γιά νά ταιριάζουν οἱ στίχοι μέ τή μουσική καί νά ἔχουν μιά ἔννοια, σύμφωνα μέ τό θέμα πού δόθηκε.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀρχηγός τοῦ παιχνιδιοῦ πρέπει νά διαλέξη ἕνα σκοπό πού νά τόν ξέρουν ὅλοι πολύ καλά.

Ὅταν περάση τό χρονικό ὅριο πού ὡρίσθηκε — 15, 20, 30 λεπτά — τά χειρόγραφα μαζεύονται καί κρίνονται.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ἔτσι λέγεται ἡ ὀργάνωσις, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ καί τά μέλη της.— Ὁ ἀρχηγός.
2. Νῆσος, ἀποικία τῆς Ὁλλανδίας.
3. Νῆσος τῶν Κυκλάδων. — Ὁ εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς Ρώμης (αἰτ.).
4. Τύπος περιστρόφου καί Ἄγγλος οἰκονομολόγος.
5. Μεγάλη ὀροσειρά, εἰς τήν ὁποίαν ὑπάρχει καί ἡ ὑψηλοτέρα κορυφή τοῦ κόσμου. — Ἀρχαία ὀνομασία Δήμου τῆς Ἀττικῆς.
8. Σύγχρονος Ἕλλην ποιητής. — Υἱός τοῦ Ἀγαμέμνονος.
9. Θεός τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
10. Ποταμός τῆς Ἑλλάδος. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
11. Ἀριθμητικόν.
12. Ὄνομα ἀρχαίων βασιλισσῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ γνωστοτέρα εἰς τήν ἱστορίαν ἦτο βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου. — Περιφέρεια τῆς Γερμανίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Πρέπει νά τούς σέβεται κάθε πολίτης. — Πρωτεύουσα διαλυθέντος εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
2. Γυναικεῖον ἐπιστημονικόν ἐπάγγελμα ἀπό τῶν ἀρχαίων χρόνων.
3. Διαμένομεν ἐντός αὐτῆς. — Γεωγραφικός ὅρος.
4. Ἀρχαῖον μουσικόν ὄργανον.
5. Τίτλος μελοδράματος. — Σημεῖον ἀριθμητικῆς πράξεως.
6. Πόλις τῆς Γερμανίας καί ὁμώνυμος μάχη, εἰς τήν ὁποίαν ἐνίκησεν ὁ Μ. Ναπολέων.
7. Μουσουλμανικόν γυναικεῖον ὄνομα. — Δέν εἶναι λανθασμένη.
10. Ἀδελφή τοῦ Λαζάρου. — Τό μικρόν ὄνομα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως Οὐάϊλδ.
11. Μέλος τοῦ σώματος.
12. Ἠθική, ἐνάρετος. — Πᾶς μή . . . βάρβαρος, ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας.
13. Ἀρχαία θεά (γενική).
14. Γίνεται ἀπό τά δένδρα. — Ἀθηναῖος μισάνθρωπος, πρόσωπον τό ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν ὁ Λουκιανός εἰς ὁμώνυμον ἔργον του.
15. Νῆσος τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν.
16. Κινέζοι. — Βέλος (δημ.).

(Ἐστάλη ὑπό τοῦ κ. Ι. Χ. Μαρκοδημητράκη)

Η ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ:

Ὁριζοντίως: 1 Βύρων, 2 μάνα, 3 σάλο - ἕν, 4 ἅς - νησί, 5 τά, 6 πανικῷ, 7 ἀγών - Ρᾶ. Καθέτως: 1 σάρπα, 2 υἱός, 3 ἄνω, 4 ὠμόν, 6 Νέστωρ, 7 Δανία.

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ:

Ὁριζοντίως: 1 Σ, 2 σᾶς, 3 Τάρας, 4 Σελαμίς, 5 σοφός, 6 σῆς, 7 Σ. Καθέτως: 1 Σ, 2 τάς, 3 σάλος, 4 σαράφης, 5 Σάμος, 6 σις, 7 Σ.

ΑΠ' ΤΗ ΦΩΝΗ

Ὅπως εἶναι γνωστό, στήν τυφλόμυιγα ὁ παίκτης πού ἔχει δεμένα τά μάτια ἀνακαλύπτει ἐκεῖνον πού πιάνει ἀπ' τήν ἀφή.

Στό παιχνίδι πού θά ἐξηγήσωμε παρακάτω — καί πού εἶναι κατάλληλο γιά κορίτσια ἀλλά καί γιά ἀγόρια — τά πρόσωπα μαντεύονται ἀπ' τήν ἀκοή.

Ὕστερ' ἀπό κλήρωσι, δένονται τά μάτια μιᾶς ἀπ' τόν ὅμιλο, ἡ ὁποία κάθεται σέ καρέκλα. Οἱ ἄλλες, ὅταν πεισθοῦν ὅτι ἡ τυφλόμυιγα δέν βλέπει, μπαίνουν στή σειρά. Λ. χ. 1η ἡ Μαρία, 2α ἡ Κατίνα, 3η ἡ Ἑλένη, 4η ἡ Ἰσμήνη κλπ.

Μέ τή σειρά αὐτή περνοῦν μπροστά ἀπ' τήν τυφλόμυιγα καί μία - μία ὑποβάλλει τήν ἐρώτησί της.

Ἡ πρώτη λ. χ. θά ρωτήση χωρίς ν' ἀλλάξη τή φωνή της:

— Τί ἔφαγες σήμερα;

Ἡ τυφλόμυιγα πρέπει νά ἀπαντήση καί νά ἀνακαλύψη τήν παίκτριαν.

— Ἔφαγα φασόλια. Εἶσαι ἡ Μαρία.

Μέ τή σειρά τους ρω-

τοῦν καί οἱ ἄλλες, χωρίς νά ἀλλάξουν τή φωνή τους: Ἄν τίς γνωρίση ὅλες ἡ τυφλόμυιγα, τότε μπαίνουν πάλι στή γραμμή καί αὐτή τή φορά ἡ τυφλόμυιγα ὑποβάλλει στίς ἄλλες τίς ἴδιες ἐρωτήσεις πού τῆς ὑπέβαλαν ἐκεῖνες. Στή Μαρία δηλαδή θά ρωτήση: Τί ἔφαγες σήμερα Μαρία; Καί ἡ Μαρία εἶναι ὑποχρεωμένη νά δώση τήν ἀπάντησι πού πῆρε πρίν. Ἄν ἡ τυφλόμυιγα κάνη λάθος καί δέν ἀπευθύνη στή Μαρία τήν ἐρώτησι πού τῆς εἶχεν ὑποβάλει ἐκείνη, τότε χάνει καί φεύγει ἀπό τό παιχνίδι. Ἄν πάλι ἡ Μαρία δέν δώση τήν ἴδια ἀπάντησι πού πῆρε πρίν ἀπ' τήν τυφλόμυιγα, χάνει καί παίρνει τή θέσι τῆς τυφλόμυιγας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ Π. Δ. ΑΡΡ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τόσον κατὰ τὸν παρελθόντα Μάρτιον, ὅσον καὶ κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα, εἰς ὅλα τὰ ἀθλητικὰ κέντρα τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης παρετηρήθη ἀληθὴς ἀθλητικὸς ὀργασμός. Ποδοσφαιρικαὶ συναντήσεις, ἀγῶνες ἀθλητισμοῦ στίβου, ἀνώμαλος δρόμος, ἀθλοπαιδιαὶ καὶ ἀκόμη αὔριον τρία μεγάλα ἀθλητικὰ γεγονότα. Τὸ πρωῒ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ Α. Ο. ὁ τελικὸς ἀγὼν τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Πρωταθλήματος Περιφερείας Πρωτευούσης. Τούτου θὰ προηγηθῆ παρέλασις ὅλων τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων τῶν Ὑποτομέων τῆς Πρωτευούσης ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτό. Τὴν αὐτὴν ὥραν θὰ τελεῖται ὁ πεζοπορικὸς ἀγών, 2ος κατὰ σειράν, ἐπὶ ἀποστάσεως 10.000 μέτρων.

Ἐπίσης αὔριον τὸ ἀπόγευμα τελεῖται τὸ τρίτον κατὰ σειρὰν ἀθλητικὸν γεγονὸς τῆς ἡμέρας, ὁ ποδηλατικὸς ἀγών, ἀποστάσεως 15.000 μέτρων. Ἀφετηρία καὶ τέρμα τῶν ὡς ἄνω ἀγώνων ὁρίζεται τὸ παρὰ τὴν Νέαν Φιλαδέλφειαν Ἄλσος. Καὶ εἰς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀγῶνας ἐδήλωσαν συμμετοχὴν πολλοὶ ἀθληταί, ἡ δὲ ἐπιτυχία των θεωρεῖται ἐξησφαλισμένη.

Ἡ ἀθλητικὴ αὐτὴ κίνησις, ποὺ συνεκέντρωσε καὶ συγκεντρώνει χιλιάδας νέων εἰς τὰ ἀγωνιστικὰ γήπεδα, ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πόσον μεγάλος συντελεστὴς τῆς καθόλου ἀθλητικῆς προόδου τῆς χώρας μας εἶναι ἡ Ε. Ο. Ν. καὶ ἀκόμη τὰ ἐξ αὐτῆς προκύπτοντα ὀφέλη.

Ὁ ἀνώμαλος δρόμος

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 14ην τρέχοντος ἐτελέσθη ὁ ὑπὸ τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης προκηρυχθεὶς ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου ἐπὶ ἀποστάσεως 2000 μέτρων μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων.

Εἰς αὐτὸν ἔλαβον μέρος πολλοὶ ἀθληταὶ Φαλαγγῖται τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας συναγωνισθέντες σκληρῶς διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς ὑπῆρχον Φαλαγγῖται, οἱ ὁποῖοι ἐχρησίμευον ὡς ὁδηγοὶ ὡς ἐπίσης καὶ ἐγκατεστημένα ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ε. Ο. Ν. ἰατρικὰ συνεργεῖα πρώτων βοηθειῶν, τὰ ὁποῖα προσέφεραν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς μικροατυχήματα.

Ἡ ἐκκίνησις ἐδόθη τὴν 10ην πρωϊνὴν ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Συνοικισμὸς Βύρωνος) καὶ οἱ ἀθληταὶ ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ συγκεντρωθέντος κόσμου ἐσρίφθησαν μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν δύσκολον ἀγῶνα. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ὁ γνωστὸς ἀθλητὴς Γούτης, τὸν ὁποῖον συνηγωνίσθη ὡραιότατα ὁ δεύτερος ἐλθὼν Φαλαγγίτης Ἰωαννίδης.

Τελικὰ ἀποτελέσματα

1) Γούτης Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς 6' 47'', 2) Ἰωαννίδης Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν 6' 47'' 5., 3) Κοντοράτος Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ, 4) Πυρομάλλης Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 5) Βασιλείου Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, 6) Ράμφος 34ης Φάλαγγος, 7) Κουντουρίδης Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 8) Βαλλιάνος Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, 9) Χιονίδης 34ης Φάλαγγος, 10) Κωνσταντινίδης Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, 11) Θεοδοσίου Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, 12) Καρανᾶσος Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 13) Ναυπλιώτης Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 14) Ρουμελιώτης Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ, 15) Ζαφειρίου Ὑποδιοικήσεως Νότου, 16) Καλαταρίδης Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 17) Κουβελόπουλος Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 18) Χαρηστὸς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, 19) Μιχαλέας Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 20) Δικουλᾶτος Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, 21) Μαρᾶτος Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν.

Ἔπαθλα καὶ βραβεῖα

Εἰς τὸν πρῶτον νικητὴν ἀπονέμεται χρυσοῦν μετάλλιον, εἰς τὸν δεύτερον ἀργυροῦν καὶ εἰς τὸν τρίτον χαλκοῦν.

Ἐπίσης ἅπαντες οἱ ὡς ἄνω λαμβάνουν δίπλωμα ἁμίλλης, εἰς δὲ τὴν νικήτριαν Ὑποδιοίκησιν καὶ κατόπιν βαθμολογίας ἀπονέμεται κύπελλον.

Ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στίβου

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἤρχισαν οἱ ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες στίβου τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας, διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ὁμάδων, αἵτινες θὰ μετάσχωσι τὴν 27ην καὶ 30ὴν Ἀπριλίου καὶ τὴν 1ην Μαΐου εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι θὰ τελεσθῶσιν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, οἱ δὲ νικηταὶ τούτων θὰ ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν Περιφέρειαν Πρωτευούσης εἰς τοὺς μεγάλους Πανελληνίους ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ προσεχοῦς Μαΐου.

Οἱ κατὰ Ὑποδιοίκησιν ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες ἔληξαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ διὰ τὴν κατηγορίαν ἀνδρῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν μὲ τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα:

Δρόμος 1500 μέτρων: 1) Μωραΐτης 10ος Ὑποτομεύς, 2) Πυρομάλλης 21ος Ὑποτομεύς, 3) Σκούρας 2ος Ὑποτομεύς.

Δρόμος 400 μέτρων: 1) Στρατᾶκος 10ος Ὑποτομεύς, 2) Εὐθυμίου 10ος Ὑποτομεύς, 3) Μπαρούκας 14ος Ὑποτομεύς.

Δρόμος 800 μέτρων: 1) Στρατᾶκος 10ος Ὑποτομεύς, 2) Λυσαρῆς 18ος Ὑποτομεύς, 3) Λαγαρᾶς 10ος Ὑποτομεύς.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Εὐθυμίου 10ος Ὑποτομεύς, 2) Ἀποστολίδης 14ος Ὑποτομεύς, 3) Τσακαλᾶκος 9ος Ὑποτομεύς.

Σφαιροβολία: 1) Γιαταγάνης 2ος Ὑποτομεύς, 2) Τσολίνας 26ος Ὑποτομεύς.

Ἀκόντιον: 1) Γεωργόπουλος 2ος Ὑποτομεύς, 2) Λουκόπουλος 10ος Ὑποτομεύς, 3) Ρόκας 1ος Ὑποτομεύς.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Σωτήρης 21ος Ὑποτομεύς, 2) Νικολόπουλος 10ος Ὑποτομεύς, 3) Σωτηριάδης 23ος Ὑποτομεύς.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Μαρινᾶκος 10ος Ὑποτομεύς, 2) Γονατᾶς 2ος Ὑποτομεύς, 3) Τσακαλάκης 9ος Ὑποτομεύς.

Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Μαρινᾶκος 10ος Ὑποτομεύς, 2) Γονατᾶς 2ος Ὑποτομεύς, 3) Νικολόπουλος 10ος Ὑποτ.

Τὸ Ποδοσφαιρικὸν Πρωτάθλημα

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Δευτέρας εἰς τὸ γήπεδον τῆς Α. Ε. Κ. ἐτελέσθη ὁ τελικὸς ἀγὼν τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Πρωταθλήματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν. Κατ' αὐτὸν συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τοῦ 6ου καὶ 23ου Ὑποτομέων.

Αἱ πρωταθλήτριαι ὁμάδες τῶν ἄλλων Ὑποδιοικήσεων εἶναι αἱ ἑξῆς. Πειραιῶς: Ἡ ὁμὰς τοῦ 8ου Ὑποτομέως τὴν ὁποίαν ἀπαρτίζουν οἱ κάτωθι παῖκται: Μιχαλίσης, Ρίτσης, Μήλησης, Λέπουρας, Σιδηροκανέλλης, Παπαδόπουλος, Κατσίμπαλης, Τσᾶνος, Ξενάκης, Μανοφουλᾶς καὶ Βαγιακᾶκος.

Διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου ὁ 5ος Ὑποτομεὺς μὲ τοὺς κάτωθι παίκτας: Σάββας, Ζαρές, Ἡλιάδης, Δανιηλίδης, Χατζηϊωάννου, Πυργιωτάκης, Κατσούφας, Καμπακλῆς καὶ Μανταλόπουλος.

Διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ ὁ 2ος Ὑποτομεὺς μὲ τοὺς κάτωθι παίκτας: Καλατζῆς, Γκεζερίδης, Καλαρίτης, Πρέσσας, Μπουλιάσσης, Πουλημένος, Γκούφας, Πρέσσας, Γεωργανός, Κουτσουρίδης καὶ Περρᾶκος.

Ὡς γράφομεν καὶ ἀνωτέρω, ὁ αὐριανὸς τελικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν πρωταθλητριῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων διὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς Περιφερείας θὰ λάβη ἐπισημότερον χαρακτῆρα, θὰ παραστῶσι πολλοὶ ἐπίσημοι, θὰ προηγηθῆ δὲ τοῦ ἀγῶνος παρέλασις ὅλων τῶν ὁμάδων ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τοῦτο.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος, παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν καὶ χιλιάδων φιλάθλων διεξήχθησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Γυμνασίου Σπάρτης οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Λακωνίας.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα κατὰ κατηγορίας ἔχουν ὡς κάτωθι:

Α' Κατηγορία Φαλαγγιτῶν

Δρόμος 100 μέτρων: Κ. Περγαντῆς (Ὑποδ. Λακεδαίμονος) 12.5, δρόμος 400 μέτρων: Π. Κουβαρᾶκος (Λακεδ.) 63.8, δρόμος 800 μέτρων: Π. Κουβαρᾶκος 2.30.6, δρόμος 3000 μέτρων: Α. Μαζαρᾶκος (Λακεδ.) 10.07.8, ἅλμα εἰς μῆκος: Π. Καρμπίρης (Λακεδαίμονος) 5 μ. 53, τριπλοῦν: Θ. Πρεκεζὲς (Λακεδ.) 12 μ. 30, εἰς ὕψος: Γ. Καπαρελιώτης (Λακεδ.) 1 μ. 50, σφαιροβολία: Κ. Σταμέλλος (Ὑποδ. Γυθείου) 11 μ. 60, ἀκοντισμός: Κ. Σταμέλλος (Γυθ.) 42 μ., ἑλληνικὴ δισκοβολία: Κ. Σταμέλλος 31 μ. 88, λιθοβολία: Κ. Σταμέλλος 15 μ. 90, πένταθλον: Π. Καρμπίρης (Λακεδ.), πορεία 10.000 μέτρων: Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Μάνης (Χαμόδρακας, Γερακάρης, Ξεπαπαδάκης, Ψῶνος, Στρατάκος) 1 ὥρα 5 λεπτά.

Β' Κατηγορία Φαλαγγιτῶν

100 μέτρων: Α. Φραγκιᾶς (Γυθ.) 13.1, 400 μέτρων: Η. Βοσινάκης (Γυθ.) 68, ἅλμα ἁπλοῦν: Α. Φραγκιᾶς 5 μ. 38, τριπλοῦν Α. Φραγκιᾶς 11 μ. 90, ὕψος Α. Φραγκιᾶς 1 μ. 55, ἑλληνικὴ δισκοβολία: Δ. Κορκόκιας (Γυθ.) 42 μ., ἀκοντισμός: Η. Μπουτσικάρης (Γυθ.) 43 μ. 50, σφαιροβολία: Δ. Κορκόκιας 12 μ. 50, λιθοβολία: Γ. Μπροτᾶκος (Μάνης) 15 μ. 40.

Β' Κατηγ. Φαλαγγιτισσῶν

Δρόμος 60 μέτρων: Μ. Σταύρου (Λακ.) 8.3, ἁπλοῦν: Φρ. Κατούνα (Λακ.) 3 μ. 59, εἰς ὕψος: Φρ. Κατούνα (Λακ.) 1 μ. 16, σκυταλοδρομία 4×50 μ. Ὁμὰς Λακεδαίμονος (Τ. Δούκα, Φρ. Κατούνα, Β. Κεκράκου, Μ. Σταύρου) 33.2.

ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ

Εἰς τὸν τελικὸν ἀγῶνα, διὰ τὸ πρωτάθλημα βόλεϋ μπὼλ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Χίου συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τοῦ 1ου καὶ 2ου τάγματος τῆς Περιφερειακῆς Ὑποδιοικήσεως Χίου.

Κατόπιν πεισματώδους ἀγῶνος νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ 2ου τάγματος μὲ 15—13, 9—15, 17—15.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Τὴν 14ην τρέχοντος ἤρχισαν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα, στεφθέντες ὑπὸ ἀπολύτου ἐπιτυχίας, οἱ πρῶτοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Παπαδήμας, ὁ ναύαρχος κ. Λούνδρας, οἱ πρυτάνεις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὁ διευθυντὴς τῆς Παντείου Σχολῆς, ὁ πρόεδρος τῆς Σκοπευτικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ἄλλοι. Ἐπίσης ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος, οἱ διευθυνταὶ τῶν γραφείων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως, πολλοὶ φίλαθλοι καὶ πλῆθος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο ἔπαρσις τῆς σημαίας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἐνῷ ἡ μουσικὴ τοῦ Δήμου ἀνέκρουε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ΙΙ Γραφείου τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς κ. Βηχος παρεκάλεσε τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον νὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων, εὐθὺς δὲ ἀμέσως ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας, ἐν ὀνόματι τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν ἀγώνων ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Σφαιροβολία: 1) Πατερακης (Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου) 13.13, 2) Γερασιμίδης ΑΣΟΕΕ 13.11.

Δρόμος 800 μέτρων: 1) Κοτσώνης Πανεπιστημίου 2.13.1, 2) Ἰατροῦ ΑΣΟΕΕ 2.14.4.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Πατεράκης Πανεπιστημίου 6.11, 2) Λεκατσᾶς ΑΣΟΕΕ 6.05.

Δρόμος 3000 μέτρων: 2) Παπαστεργίου Πανεπιστημίου 10.24, 2) Γαρουφαλίδης Παντείου 10.36.6, 3) Μαραγκόπουλος Σχολῆς Συνεταιριστῶν 11.49.8.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Καλοδούκας Πανεπιστημίου 11.7, 2) Λεκατσᾶς ΑΣΟΕΕ 12.

Χειροβομβίς: 1) Θεοφίλης Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας 48.18, 2) Παππᾶς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας 46.45.

Σκυταλοδρομία 4×400: 1) Πανεπιστήμιον 3.53.1, 2) ΑΣΟΕΕ.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα

Τὴν πρωΐαν, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, ἐγένετο τὸ ἀγώνισμα τοῦ πεντάθλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ὁμὰς τοῦ Πανεπιστημίου κατήγαγεν ὡραιοτάτην νίκην, καταλαβοῦσα τὰς 4 πρώτας θέσεις.

Τὸ ἀπόγευμα διεξήχθησαν λίαν ἐπιτυχῶς τὰ ὑπόλοιπα ἀγωνίσματα τοῦ προγράμματος, τὰ ὁποῖα τὸ φίλαθλον πλῆθος παρηκολούθησε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἰδιαιτέρως θεαματικὸς ὑπῆρξεν ὁ δρόμος τῶν 2000 μέτρων μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων, εἰς τὸν ὁποῖον νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Φαλαγγίτης τῆς Ὑποδιοικήσεως τοῦ Πανεπιστημίου Παπαστεργίου. Ἐπίσης ἐνδιαφέρον ὑπῆρξε τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἅλματος εἰς ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεβλήθη ὁ ἄλτης μας Φαλαγγίτης Λεκατσᾶς μὲ τὴν καλὴν ἐπίδοσιν 1.80. Τὸ ἀγώνισμα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ε. Ο. Ν. κατήγαγε θρίαμβον ὑπῆρξε τὸ καὶ ἑλληνικώτατον, τῆς λιθοβολίας. Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ὁ Φαλαγγίτης Παππᾶς ἐπέτυχε τὴν θαυμασίαν ἐπίδοσιν τῶν 18.83 πλησιάσας τὸ Πανελλήνιον ρεκὸρ τοῦ ἀγωνίσματος.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουν οὕτω:

Ἐλευθέρα δισκοβολία: 1) Πατεράκης Πανεπιστημίου 38.20, 2) Γερασιμίδης ΑΣΟΕΕ 36.52, 3) Παππᾶς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας 32.79.

Πένταθλον: 1) Πατεράκης Πανεπιστημίου, 2) Σακελλαρίου Πανεπιστημίου, 3) Οἰκονομίδης Πανεπιστημίου.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Λεκατσᾶς ΑΣΟΕΕ 1.80, 2) Πανταζῆς Πανεπιστημίου 1.77, 3) Κωστοκανέλλης Πανεπιστημίου 1.60.

Ἑλληνικὴ δισκοβολία: 1) Πατεράκης Πανεπιστημίου 33.20, 2) Λεκατσᾶς ΑΣΟΕΕ 32.95, 3) Θεοφίλης Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας.

Δρόμος 1500 μέτρων: 1) Κοτσώνης Πανεπιστημίου 4.39.4, 2) Παπαστεργίου Πανεπιστημίου 4.41.0, 3) Ἰατροῦ ΑΣΟΕΕ.

Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Καλοδούκας Πανεπιστημίου 12.54, 2) Μαστραντώνης Πολυτεχνείου 12.36, 3) Παπακώστας Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας.

Λιθοβολία: 1) Παππᾶς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας 18.83, 2) Γιαβάσης Παν. 17.20, 3) Θεοφίλης Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας 16.76.

Δρόμος 2000 μέτρων μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων: 1) Παπαστεργίου Παν. 7.8, 2) Γαρουφαλίδης Παντείου 7.52, 3) Πολυταρίδης ΑΣΟΕΕ 8.12.

Δρόμος 400 μέτρων: 1) Καραγεῶργος ΑΣΟΕΕ 52.4, 2) Λιασίδης Πανεπιστημίου 56.8, 3) Σακελλαρίου Πανεπιστημίου 56.9.

Ἀκοντισμός: 1) Παππᾶς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, 2) Θεοφίλης Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας, 3) Σκαραντᾶβος Πανεπιστημίου.

Τὰ ἔπαθλα

Ἅμα τῇ λήξει τῶν ἀγώνων οἱ ἀθληταὶ παρετάχθησαν πρὸ τῆς κερκίδος, ὅπου ἐν μέσῳ ζωηροτάτων χειροκροτημάτων ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως ἀπένειμεν ἰδιοχείρως τὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς ἀθλητάς, συγχαρεὶς αὐτοὺς διὰ τὰς ἐπιδόσεις των.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου μετὰ τῆς συναγωνιστρίας δίδος Μιράντας Οἰκονόμου.

Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΒ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Συνεχίζων τὰς ἐπιθεωρήσεις τῶν ἀνὰ τὴν Χώραν Σχηματισμῶν καὶ Τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀνεχώρησε τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς Κρήτην πρὸς ἐπιθεώρησιν ἁπάντων τῶν Σχηματισμῶν Ε. Ο. Ν. τῆς Μεγαλονήσου.

Αἱ Περιφ. Διοικήσεις τῆς Ε. Ο. Ν., καθὼς καὶ ὁ Λαὸς τῆς ἡρωϊκῆς Νήσου προητοίμασαν εἰς τὸν κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον ἐνθουσιωδεστάτην ὑποδοχήν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς περιοδείας τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς:

Τὴν Τετάρτην 19ην Ἀπριλίου θὰ φθάσῃ εἰς Ἀλικανὸν καὶ Χανιά. Τὴν πρωΐαν τῆς Πέμπτης 20ῆς Ἀπριλίου θὰ φθάσῃ εἰς Βάμον, Σφακιὰ καὶ Γεωργιούπολιν, τὴν δὲ ἑσπέραν θὰ ἀφιχθῇ εἰς Ρέθυμνον. Τὴν Παρασκευὴν 21ην Ἀπριλίου ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος θὰ φθάσῃ εἰς Σπῆλι, Μέλαμπες, τὴν δὲ ἑσπέραν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ρέθυμνον. Τὸ Σάββατον 22αν Ἀπριλίου θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ θὰ ἐπιθεωρήσῃ τοὺς Σχηματισμοὺς Πρινῶν, Ἀρκαδίου, εἰς δὲ τὸ Ρέθυμνον θὰ γίνῃ συγκέντρωσις ὅλων τῶν Σχηματισμῶν. Τὴν Κυριακὴν 23ην Ἀπριλίου θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Πέραμα καὶ τὸ Ἡράκλειον, ἔνθα καὶ θὰ γίνῃ συγκέντρωσις. Τὴν Δευτέραν 24ην Ἀπριλίου θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἅγιον Μύρωνα, Φαιστόν, Μοίρας, Ἡράκλειον, τὴν δὲ Τρίτην 25 Ἀπριλίου τοὺς Σχηματισμοὺς Πύργου, Καστελλίου, Βιάννου καὶ Ἡρακλείου. Τὴν Τετάρτην 26ην Ἀπριλίου θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τμήματα τῆς Κνωσσοῦ, Νεαπόλεως, ἔνθα τὸ ἀπόγευμα θὰ γίνῃ συγκέντρωσις. Τὴν 26ην Ἀπριλίου ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος θὰ παραμείνῃ εἰς Ἅγιον Νικόλαον, τὴν δὲ Πέμπτην 27ην Ἀπριλίου θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τμήματα τῆς πόλεως καὶ εἶτα θ' ἀναχωρήσῃ δι' Ἱεράπετραν. Τὴν Παρασκευὴν θὰ φθάσῃ εἰς Σητείαν, τὸ δὲ Σάββατον καὶ Κυριακὴν θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τμήματα τοῦ Ὀροπεδίου Λασηθίου. Τὴν Δευτέραν 1ην Μαΐου ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τμήματα Νεῦς Ἀμάρι, Κουράτες, τὴν δὲ Τρίτην τὰ τοῦ Καστελλίου, Κανδάνου καὶ Παλαιοχώρας, θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ ἐκεῖθεν εἰς Χανιά, ὅπου καὶ θὰ παραμείνῃ τὴν Τετάρτην. Τὴν Πέμπτην 4ην Μαΐου ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Οἱ ἀκοίμητοι φρουροὶ τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς τιμῆς τῆς Πατρίδος μας, οἱ Ἀκρῖται τῶν συνόρων μας, εἶχαν καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ περάσουν τὰς ἁγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς Φαλαγγίτας μας.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, κατανοοῦσα, ὑπὲρ πάντα ἄλλον, τὸ ἐπιβεβλημένον καθῆκον παντὸς Ἕλληνος ἔναντι τῶν φρουρῶν τῶν συνόρων μας, οἱ ὁποῖοι, μακρὰν ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των, ἑώρτασαν τὰς μεγάλας ἡμέρας τῆς κοσμοσωτηρίου Ἀναστάσεως, ἀπέστειλεν ἀντιπροσωπείαν Φαλαγγιτῶν εἰς τὰ σύνορα, ὅπως μοιράσῃ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν, δῶρα εἰς τοὺς Ἀκρίτας μας καὶ συνεορτάσῃ μαζί τους τὸ Ἅγιον Πάσχα.

Γεμᾶτοι ἐνθουσιασμὸ οἱ Φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, τῆς Περιφ. Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἀνεχώρησαν διὰ τὰς Ἀκριτικὰς περιφερείας, ἐπέστρεψαν δὲ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐνθουσιασμένοι καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς καθήκοντος Ἐθνικοῦ καὶ ὡραίου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀκρῖται τῶν συνόρων μας διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν διεπίστωσαν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν Φαλαγγιτῶν μας, ὄχι μόνον τὰ αἰσθήματα ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδίως τῆς Νεολαίας πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ προσέτι ὅτι ἐνῷ ἐκεῖνοι ἄγρυπνοι φρουροὶ ἐπιτελοῦν τὸ ὑπέρτατον πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον στὰ σύνορα, εἰς τὴν Ἑλλάδα συντελεῖται μιὰ μεγάλη καὶ σπουδαία ἐργασία, ὑψίστης Ἐθνικῆς σημασίας, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἐργασία διαπαιδαγωγοῦσα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν γενεὰν καὶ καταρτίζουσα τοὺς νέους καὶ τὰς νέας ἀνταξίας τοῦ μεγάλου παρελθόντος τῆς ἐνδόξου Πατρίδος μας καὶ τῶν ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν τὰς ὁποίας στηρίζει ἐπ' αὐτῶν διὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ διεπίστωσαν καὶ τὸ ἀντελήφθησαν οἱ Ἀκρῖται μας, οἱ κάτοικοι ὅλων τῶν παραμεθορίων χωρίων, ὅπως τὸ διαπιστώνουν καὶ τὸ ἀντιλαμβάνονται ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν μας, τοῦ παραστήματός των, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των, τῶν ἐκδηλώσεών των καὶ τῆς ἐν γένει συμμετοχῆς των εἰς πᾶσαν ἐμφάνισιν τῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος μας.

* * *

Ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Πρωτευούσης ἔφθασεν εἰς τὸ Κιλκὶς τὸ Μέγα Σάββατον τὴν πρωΐαν. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὑπεδέχθησαν τοὺς Φαλαγγίτας ἐνθουσιωδῶς ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως Κιλκὶς τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἅμα τῇ ἀφίξει των μετέβησαν συντεταγμένοι εἰς τὸ Ἡρῷον τῶν πεσόντων τοῦ 1913, ὅπου κατέθεσαν στέφανον, μετὰ ταῦτα δὲ ἐπεσκέφθησαν τὸ μεγαλοπρεπὲς Νοσοκομεῖον.

Τὴν ἑπομένην, Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Φαλαγγιτῶν, διαιρεθεῖσα εἰς τρεῖς ὁμάδας, ἀνεχώρησε διὰ τὰ σύνορα. Ἡ πρώτη ὁμὰς μετέβη εἰς Εἰδομένην, ἡ δευτέρα εἰς Μουριὲς καὶ ἡ τρίτη εἰς Καλίνδριαν. Μετ' ἀφαντάστου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐνθουσιωδεστάτων ἐκδηλώσεων ὑπεδέχθησαν οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων τῆς παραμεθορίου τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Πρωτευούσης. Ἐπίσης μετὰ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς οἱ Ἀκρῖται μας ὑπεδέχθησαν τὴν μεγάλην ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοὺς Φαλαγγίτας.

Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Πρωτευούσης διῆλθον στιγμὰς ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐξάρσεως. Αἱ ἐκδηλώσεις καὶ ἡ φιλοξενία τόσον τῶν Ἀκριτῶν ὅσον καὶ τῶν κατοίκων ὑπῆρξαν μεγαλειώδεις. Εἰς τὴν Εἰδομένην οἱ κάτοικοι ἐφιλοξένησαν εἰς τὰς οἰκίας των τοὺς Φαλαγγίτας. Ἐπίσης εἰς τὴν Κομοτινὴν ἔτυχον οἱ Φαλαγγῖται ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς. Εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς ὑπεδέχθησαν αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἐνῷ τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς ἐκεῖ Διοικήσεως ἀπέδωκε τιμάς.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος Κομοτινῆς ὡμίλησεν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ἐξάρας τὸν σκοπὸν καὶ τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς ἐπισκέψεως τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Κέντρου πρὸς τοὺς Ἀκρίτας τῶν συνόρων.

Οἱ Φαλαγγῖται, ἅμα τῇ ἀφίξει των, μετέβησαν συντεταγμένοι εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων, ἔνθα κατέθεσαν στέφανον, μετὰ ταῦτα δὲ μετέβησαν εἰς τὴν Λέσχην τῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν ἑσπέραν παρετέθη γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν ἀφιχθέντων Φαλαγγιτῶν ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν ἑπομένην, Δευτέραν τοῦ Πάσχα, ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Κέντρου, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ, ὡς καὶ ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοῦ προέδρου τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐπεσκέφθη τοὺς Ἀκρίτας, τοὺς ἔφερε τὸν χαρμόσυνον χαιρετισμὸν τῆς Ἀναστάσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς τὰ πασχαλινὰ δῶρα.

Πρὸς τοὺς Ἀκρίτας ὡμίλησαν ὁ σεβασμιώτατος Μη-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

τροπολίτης, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Γεν. Διοικήσεως, ὡς καὶ βαθμοφόρος τοῦ τμήματος τῆς Ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης.

Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Κέντρου κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των προεπέμφθησαν μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, τόσον ἐκ μέρους τῶν Ἀκριτῶν, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κατοίκων τῶν χωρίων τῆς παραμεθορίου.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα 42 Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου τῆς Νεολαίας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διευθυντὴν τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Καραμᾶνον ἐξέδραμον εἰς Λέσβον. Οἱ ἐκδρομεῖς ἀφίχθησαν εἰς Μυτιλήνην τὴν μεσημβρίαν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Τμήματα Φαλαγγιτῶν ὑπεδέχθησαν τοὺς Ἀθηναίους συναγωνιστάς των καὶ ὁ λαὸς τῆς Μυτιλήνης προέβη εἰς θερμοτάτας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Νεολαίας. Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Λέσβου καὶ ὁ κ. Νομάρχης ἐφρόντισαν οὕτως ὥστε ἡ διαμονὴ τῶν ἐκδρομέων Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σαπφοῦς νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν ἄνετος καὶ εὐχάριστος. Οἱ Φαλαγγῖται - σπουδασταὶ παρηκολούθησαν τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ὁ κόσμος δὲ τῆς Μυτιλήνης ἐθαύμασε τὴν συνοχήν, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν πειθαρχίαν τῶν ἐκδρομέων. Τὸ μέγα Σάββατον ἐξέδραμον δι' αὐτοκινήτου εἰς Γέραν, Παπάδες, Σκόπελον καὶ Ἀγιάσσον. Παντοῦ ὁ κόσμος τῆς Λέσβου ὑπεδέχετο τοὺς Φαλαγγίτας—σπουδαστὰς μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν καὶ τοὺς περιέβαλλε μὲ τὴν μεγαλυτέραν συμπάθειαν. Ὁ κ. Καραμᾶνος ὡμίλει πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνεκεντροῦτο, ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἐκδηλώσεων, διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ἀπὸ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Νέου Κράτους καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὴν Λέσχην τῆς Νεολαίας ἐκ μέρους τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως θηλέων, τὴν δὲ μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ πευκόφυτον προαύλιον τοῦ Γυμνασίου, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καὶ ὁ Νομάρχης κ. Κοζύρης, οἱ ὁποῖοι δι' ὡραίας προσλαλιᾶς ἔπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ διαλάμπῃ μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου. Ἐπίσης γεῦμα παρέθεσαν εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς ἡ περιφερειακὴ διοίκησις θηλέων καὶ ὁ Δῆμος Μυτιλήνης, ἡ δὲ Περιφερειακὴ Διοίκησις θηλέων εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν φοιτητῶν νὰ δώσῃ ὡραιοτάτην παράστασιν πρὸς τιμήν των. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὸ Πλωμάριον. Εἶναι ἀφάνταστος ὁ ἐνθουσιασμός, μὲ τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθησαν οἱ κάτοικοι τοῦ Πλωμαρίου τοὺς Φαλαγγίτας. Πρὸς τὸ πλῆθος ὡμίλησεν ὁ κ. Καραμᾶνος ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἐπευφημιῶν ὑπὲρ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία, ὡς ἐφώναζαν τὰ πλήθη, ἦλθε διὰ νὰ κάμῃ ἀδελφοὺς ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν τμημάτων Ἐθν. Ὀργ. Νεολαίας Μυτιλήνης καὶ πλήθους κόσμου εἰς τὸν κῆπον τῆς Μυτιλήνης, ὅπου ὡμίλησε καὶ πάλιν ὁ κ. Καραμᾶνος. Οἱ Φαλαγγῖται φοιτηταὶ ἐπεσκέφθησαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου, τὴν Πολύχνιτον, τὴν Καλλονὴν καὶ ἄλλα χωρία, παντοῦ δὲ ἐγένοντο δεκτοὶ μὲ θερμοτάτας ἐκδηλώσεις. Τὴν Τετάρτην τοῦ Πάσχα, ἥτις ἦτο καὶ ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς παραμονῆς των εἰς Μυτιλήνην, οἱ Ἀθηναῖοι Φαλανγῖται κατέθεσαν ἐκ μέρους τῆς Ἐθν. Ὀργ. Νεολαίας στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων. Μὲ συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις οἱ Φαλαγγῖται καὶ ὁ λαὸς τῆς Μυτιλήνης προέπεμψαν τὴν ἑσπέραν τῆς Τετάρτης τοὺς ἀναχωροῦντας ἐκδρομεῖς μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἀντιπροσωπεία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Χίου, ἀπὸ ὅπου διῆλθε τὸ ἀτμόπλοιον, προσέφερεν ἀναμνηστικὸν δῶρον εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπανῆλθον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς Ἀθήνας, ἀποκομίσαντες τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν λυρικὴν Λέσβον.

— Τὴν περασμένην Κυριακὴν 16 τρ. μηνὸς ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἐξέδραμε παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα τῆς Πάρνηθος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν θέσιν Καταφύγιον τῆς Πάρνηθος κατόπιν ὡριαίας πορείας.

Ἡ ἐκδρομὴ διωργανώθη πρὸς τιμὴν τῆς Περιφ. Διοικητρίας καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ Νομάρχου Λέσβου.

Ἡ διαδρομὴ ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς εὐχάριστος εἰς τὴν ἀνοιξιάτικη ἐξοχὴ τῆς Ἀττικῆς. Τὸ κέφι δὲν ἐγκατέλειψεν οὔτε στιγμὴν τοὺς Φαλαγγίτας μας, οἵτινες ἔψαλλον ὡραιότατα ἑλληνικὰ τραγούδια, γενόμενοι ἀντικείμενον ἐνθουσιωδεστάτων ἐκδηλώσεων ἀπ' ὅπου διήρχοντο.

Ἐν τέλει, ἀφοῦ ἐπέρασαν μιὰ ὡραιοτάτη ἡμέρα εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐπέστρεψαν κατενθουσιασμένοι εἰς τὴν πρωτεύουσαν

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ

Τὴν Μεγάλην Πέμπτην αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Υ. Θ. Πειραιῶς μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μετέλαβον. Τὴν δὲ Μεγάλην Παρασκευὴν ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν τῆς Υ. Θ. Ἀθηνῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως.

— Αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν σὲ ὅλες τὶς Ὑποδιοικήσεις νὰ διοργανώσουν ὡραῖες ἐκδρομές. Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐξέδραμεν εἰς Παλαιὰν Κόρινθον, ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Νότου εἰς Λειβαδιά, οἱ δὲ Τομεάρχαι καὶ Ἀξιωματικοὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν μετέβησαν εἰς Ναύπλιον ὅπου καὶ παρέμειναν ἐπὶ 2 ἡμέρας.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ἀργολιδοκορινθίας, πληροφορηθεῖσα τὴν ἐπίσκεψίν των, ἐφρόντισεν ὥστε νὰ εἶναι ἡ ἐκεῖ διαμονή των ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνετωτέρα.

Μόλις ἔφθασαν εἰς Ναύπλιον τμῆμα τῆς Φάλαγγος Ναυπλίου ἀπέδωσε τιμὰς εἰς τὴν κατάθεσιν στεφάνου ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Καποδίστρια.

Μὲ μητρικὴν φροντίδα ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ἀργολιδοκορινθίας βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου - Νομάρχου κ. Λεμπέση, ἐτακτοποίησε τὰς Φαλαγγιτίσσας εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἰς τὰ σπίτια πολλῶν συναγωνιστριῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀφάνταστη προθυμία τὰς ἐφιλοξένησαν.

Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦν οἱ Φαλαγγίτισσές μας τὶς θαυμάσιες ἀρχαιότητες τῶν Μυκηνῶν, Ἐπιδαύρου, τὸ ὡραῖο φρούριο τοῦ Παλαμηδίου, συνοδευόμενες πάντοτε ἀπὸ τὸν κ. Νομάρχην, τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν καὶ τὰς ξεναγοὺς Φαλαγγιτίσσας. Μὲ τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις κατενθουσιασμένες ἄφησαν τὸν ὡραῖο αὐτὸ τόπο.

— Μετὰ τὶς διακοπὲς τοῦ Πάσχα μὲ καινούργιες δυνάμεις ἄρχισαν πάλι οἱ ἐργασίες εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ τοὺς Ὑποτομεῖς.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Συνεχίζονται τακτικώτατα αἱ ὑπὸ τοῦ Τμήματος τῆς Ἰδεολογικῆς Διαφωτίσεως γινόμεναι διαλέξεις πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῶν διαφόρων Ὑποτομέων. Κατ' αὐτὰς παρατηρεῖται ἀθρόα προσέλευσις ὄχι μόνον μελῶν τῆς Ὀργανώσεως ἀλλὰ καὶ πολλῶν γονέων. Ὡσαύτως ἐπανελήφθησαν καὶ τὰ κατὰ Ὑποτομεῖς θεωρητικὰ μαθήματα γενικῆς μορφώσεως τῶν Φαλαγγιτῶν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀθηνῶν συνεχίζεται ἡ ἔνταξις τῆς δυνάμεως βάσει τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων ἐγγραφῆς ὑπὸ τῶν διαφόρων Ὑποτομέων, ἐνῷ ἐξ ἄλλου πλαισιοῦνται οἱ Σχηματισμοὶ διὰ τῶν ἀναλόγων βαθμοφόρων.

Ἐκτὸς τούτου ἐπανελήφθησαν καὶ αἱ ἀσκήσεις τῶν ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων στελεχῶν, πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐθνικοῦ μας στρατοῦ.

—Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ τῶν κ. κ. Ὑποτομεαρχῶν παρέστησαν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

εἰς τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ὁμιλίαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

— Δύναμις Φαλαγγιτῶν τοῦ 1ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς ἐξετέλεσεν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς θέσιν «Δαφνὶ» τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ καταυλισμοῦ ἐγένετο ἔπαρσις σημαίας, ἐνῷ οἱ Φαλαγγῖται ἔψαλλον τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν οἱ Φαλαγγῖται, βάσει προγράμματος, ἠσχολήθησαν εἰς διαφόρους παιδιάς καὶ ἀσκήσεις καὶ μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὴν σχετικὴν ἀνάπαυσιν συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν ἐκεῖ περίφημον διὰ τὰ ψηφιδωτά του ναόν, ἔνθα ὡμίλησε βαθμοφόρος ἐξηγῶν ἀρχαιολογικῶς καὶ ἱστορικῶς τὰ διάφορα ἔργα τέχνης τῆς ὡς ἄνω ἐκκλησίας, τελευτήσας μὲ τὸν παραλληλισμὸν ὅτι καὶ ἡ νέα γενεὰ ἣν ἀποτελοῦν οἱ Φαλαγγῖται, ὀφείλει νὰ παραδειγματισθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὸν τρίτον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν, τὸν δρόμον πρὸς τὸν ὁποῖον ἐχάραξεν ὁ Ἀρχηγός μας. Περὶ τὴν 5ην ἀπογευματινὴν ἐγένετο ὑποστολὴ τῆς σημαίας καὶ τὸ Τμῆμα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἕδραν του. Τὴν ἐκδρομὴν παρηκολούθησε καὶ ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Λόγῳ τῶν σχολικῶν διακοπῶν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα οὐδεμία κινητοποίησις ἐγένετο εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου. Ἀπὸ δὲ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐπανελήφθησαν τακτικὰ αἱ συγκεντρώσεις εἰς ἅπαντας τοὺς Ὑποτομεῖς.

— Ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ κατηρτίσθη τὸ πρόγραμμα τῆς θερινῆς κατασκηνώσεως ταύτης. Πρὸς τοῦτο ἐλήφθησαν πάντα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν πλήρη ὀργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς κατασκηνώσεως, ἥτις θὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰουνίου.

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευήν, ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐτελέσθη ἐπίσημος δοξολογία ἐν τῷ φερωνύμῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Κοινότητος Καλογρέζης καθ' ἣν παρέστη ὁ Ὑπουργὸς Διοικητὴς Πρωτευούσης, αἱ Κοινοτικαὶ Ἀρχαὶ κ. ἄ. Τιμὰς ἀπέδωκε τὸ Τμῆμα Ε. Ο. Ν. Καλογρέζης, ὅπερ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ παρηκολούθησε καὶ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν δεξίωσιν ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι ἡ χορῳδία τοῦ αὐτοῦ Ὑποτομέως ἔψαλλε πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ τοὺς Ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ 4ης Αὐγούστου. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπίσης ὁ 1ος Ὑποτομεὺς (Ἁγίας Παρασκευῆς) ἐξέδραμεν εἰς Σούνιον, ὅπου βάσει προγράμματος, οἱ Φαλαγγῖται ἠσχολήθησαν εἰς ἀθλοπαιδιάς, στρατιωτικὰς ἀσκήσεις κλπ. Ἐγένοντο ἐπίσης ὁμιλίαι περὶ τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων. Τὸ ἀπόγευμα οἱ ἐκδρομεῖς κατῆλθον εἰς Λαύριον, ὅπου ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τοῦ Ὑποτομέως συνηντήθη εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ ἐκεῖ Ὑποτομέως Λαυρίου.

— Τοὺς ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν καὶ γονεῖς ἐνίων Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐξέφρασαν τὴν εὐχαρίστησίν των διὰ τὴν παρατηρηθεῖσαν τάξιν.

— Τὴν ἑπομένην ὁμοίως ὁ 4ος Ὑποτομεὺς τῆς αὐτῆς Ὑποδιοικήσεως ἐξέδραμε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς Χτυπητό.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΚΟΡΩΠΙ.— Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἡ ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς. Περὶ τὴν 9ην ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου, ἀπεστάλη τμῆμα πρὸς παραλαβὴν τῆς σημαίας ἐκ τῶν γραφείων καὶ κατόπιν ἔφθασεν ἐν σώματι ἡ δύναμις εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν. Μετὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν ἐγένετο ἐπιμνημόσυνος δέησις καὶ προσκλητήριον τῶν πεσόντων. Ἐπηκολούθησε κατάθεσις στεφάνου, ἐψάλησαν ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος καὶ ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας καὶ ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, ἥτις ἀπέσπασε τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους καὶ ἐνεθουσίασε τὰ μέλη. Δυστυχῶς ἡ κακοκαιρία ἐματαίωσε τὴν προετοιμασθεῖσαν λαμπαδηφορίαν, ἥτις ἐπρομηνύετο ἐξαιρετική.

ΜΑΡΑΘΩΝ.— Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἔψαλαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου τὸ ἑωθινόν, κατόπιν δὲ ἐν παρατάξει μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν σημαίαν μετέβησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων, ἐψάλη ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος καὶ ὡμίλησεν ὁ Ὑποτομεάρχης, τονίσας τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς. Ἀκολούθως ἐγένετο παρέλασις εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου. Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο ἑορτὴ εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

ΠΟΡΟΣ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπισημότητα καὶ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἐν Πόρῳ ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας. Ὁλόκληρος ἡ πόλις ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ λιμένι ναυλοχοῦντα πλοῖα καὶ ἱστιοφόρα ἦσαν σημαιοστολισμένα. Τὴν πρωΐαν ὁμάδες σαλπιγκτῶν καὶ τυμπανιστῶν τῆς Ε. Ο. Ν. περιῆλθον τὴν πόλιν καὶ ἀνέκρουσαν τὸ ἑωθινόν. Τὴν 10.45 ἐτελέσθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν δοξολογία, εἰς ἣν παρέστησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, μετὰ δὲ ταύτην κατετέθησαν στέφανοι εἰς τὸ Ἡρῷον τῶν πεσόντων καὶ ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικός. Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ε. Ο. Ν. ὡς καὶ ἐνόπλου τμήματος ναυτῶν. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ὁ ὄγκος καὶ ἡ ἐν γένει στρατιωτικὴ παράστασις καὶ ὀργάνωσις τοῦ τμήματος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὴν 4 μ. μ. ἐγένετο ἡ περιφορὰ τῆς Ἁγίας Εἰκόνος, τὴν ὁποίαν συνώδευσε δύναμις τῆς Ὀργανώσεως καὶ κατόπιν ἐχορεύθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἡρώων ἑλληνικοὶ χοροί. Τούτους ἐπηκολούθησε λαμπαδηφορία, τῆς ὁποίας τὸ θέαμα ἦτο ὁμολογουμένως θαυμάσιον.

ΜΕΓΑΡΑ.— Ἡ ἡμιενωμοτία τῶν σαλπιγκτῶν καὶ τυμπανιστῶν περιῆλθεν ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους, σαλπίζουσα ἐγερτήριον, τὴν δὲ 7 ½ πρωϊνήν, διαχωρισθεῖσα εἰς τὰς τρεῖς ἄκρας τῆς πόλεως, ἐσάλπισε προσκλητήριον τῶν μελῶν εἰς τὸ Κέντρον. Πράγματι τὴν 8.10 ἅπασα σχεδὸν ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Μεγάρων ἐτάχθη εἰς τὴν Κεντρικὴν Πλατεῖαν πρὸς ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τοῦ Ὑποτομεάρχου. Εἰς τὰς 9.30 δύναμις μὲν δύο ὁμάδων μετέβη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ ἐτάχθη κατ' ἀντιζυγίαν ἐντὸς τούτου, ἡ δὲ ὑπόλοιπος δύναμις μετέβη εἰς τὸ Δημαρχεῖον καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἀρχῶν, σωματείων, συνδέσμων κλπ. Ἡγουμένης τῆς φιλαρμονικῆς, ἡ Ε. Ο. Ν., πρόσκοποι, σχολεῖα, παλαιοὶ πολεμισταί, σωματεῖα κλπ. μετέβησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελέσθη δοξολογία. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ γυμνασιάρχης, πλέξας τὸ ἐγκώμιον τῶν ἡρώων, οἵτινες μὲ μόνα ὅπλα τὸν πόθον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, ἀπετίναξαν τὸν βάρβαρον ζυγὸν καὶ συνέδεσε τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην πρὸς τὴν ὁμοίαν τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐπηκολούθησε παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων εἰς σχηματισμὸν κατὰ τριάδας, ἥτις ἐγένετο μὲ ἐξαιρετικὴν τάξιν καὶ ἀκρίβειαν.

Ἐθαυμάσθη τὸ ἀρρενωπὸν καὶ ἀγέρωχον ὕφος τῶν Φαλαγγιτῶν, ἡ πειθαρχία αὐτῶν καὶ τὸ στρατιωτικὸν βάδισμα. Παροιμιώδης τάξις ἐτηρήθη ὁμοίως καὶ κατὰ τὴν δοξολογίαν, ὀφειλομένη ἀκριβῶς εἰς τὴν παρουσίαν τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντων. Ὁ κ. Δήμαρχος ἀπηύθυνεν ἔγγραφον, δι' οὗ, ὁμολογῶν ὅτι ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τοῦ πανηγυρικοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του.

ΘΗΒΑΙ.— Τέσσαρα συνεργεῖα ἐπελήφθησαν τῆς προεργασίας διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου, τὰ ὁποῖα καὶ ἐξετέλεσαν πάσας τὰς ὁδηγίας.

Τὴν πρωΐαν τῆς 25ης Μαρτίου ἡ χορῳδία περιῆλθε τὴν πόλιν ᾄδουσα τὸ ἑωθινὸν καὶ τὴν 9 π. μ. ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς δυνάμεως. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐγένετο παρέλασις πρὸ τῆς ἐξέδρας τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ κατόπιν ἡ δύναμις συνεκεντρώθη εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Γυμνασίου, ὅπου ἐξεφωνήθη ὁ πανηγυρικός. Τὸ ἑσπέρας ἐδόθη παράστασις ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπαίχθη τὸ δρᾶμα «Ρήγας Φεραῖος».

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

ΠΥΡΓΟΣ.—Άπαντα τὰ Τμήματα ἀρρένων καὶ θηλέων τῆς Διοικήσεως ἐκκλησιάσθησαν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἱεροὺς ναοὺς τῶν ἐνοριῶν των.

— Καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις ὅλων τῶν Σχηματισμῶν ἦτο ἐκτάκτως ζωηρά.

Κατὰ τὴν 26ην Μαρτίου ὁ Φαλαγγάρχης τῆς 101ης Φάλαγγος μετέβη καὶ ἐπεθεώρησεν ἅπαντα τὰ ἔξω τῆς πόλεως Τμήματα. Ὡσαύτως τὴν 28ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Α' Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Καψάλης μετὰ συνεργάτου τοῦ Γραφείου Τύπου καὶ Προπαγάνδας. Τούτους ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν σταθμὸν οἱ ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθησαν τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως Ἀρρένων ὡς καὶ τὰ τῆς Ὑποδιοικήσεως, μείναντες εὐχαριστημένοι διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου ἐδόθη ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ἀμαλιάδος μέγας χορός. Κατ' αὐτὸν παρευρέθησαν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ τοῦ βοηθοῦ του καὶ 40 περίπου βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Πύργου.

— Εὐγενὴς δωρεὰ ἐγένετο ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν Κοινότητα Μυρτιᾶς, ἔνθα ὁ κ. Δημ. Παπαγεωργίου παρεχώρησε τὴν εὐρεῖαν αἴθουσάν του ἵνα χρησιμοποιηθῇ ὡς λέσχη ψυχαγωγίας, συγκεντρώσεων καὶ διαλέξεων τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

— Ὡσαύτως ἀξιέπαινος ὑπῆρξεν ἡ δρᾶσις τῶν μελῶν τοῦ Τμήματος Μυρτιᾶς, τὰ ὁποῖα μετὰ παραδειγματικῆς αὐτοθυσίας εἰργάσθησαν εἰς τὴν κατάσβεσιν μεγάλης πυρκαϊᾶς, ἐκραγείσης εἰς τὸ ἐν λόγῳ χωρίον, ἥτις πρὸς στιγμὴν ἠπείλησεν ὁλόκληρον τετράγωνον οἰκιῶν.

ΣΠΑΡΤΗ.— Κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι ἠσχολήθησαν μὲ τὸν στολισμὸν τῶν Ἐπιταφίων καὶ ἀπετέλεσαν τὴν τιμητικὴν φρουρὰν αὐτῶν.

— Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα τὰ μέλη τῶν Σχηματισμῶν Σπάρτης ἀρρένων καὶ θηλέων ἐξέδραμον ἀπὸ τῆς πρωΐας εἰς τὴν τοποθεσίαν «Δεξαμενή», ὅπου διημέρευσαν εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἐνθουσιώδη καὶ πλήρη συναδελφώσεως. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἔλαβον μέρος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ κ.Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος Σπάρτης, οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ πολλὰ ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας.

Τὴν ἑσπέραν τὰ τμήματα ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν καὶ κατέληξαν εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν, ὅπου ἐχόρευσαν καταχειροκροτηθέντα ὑπὸ τοῦ παρευρισκομένου πλήθους.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Πρὸ ἡμερῶν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Τρικκάλων ὡμίλησεν εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν βαθμοφόρων τοῦ Νομοῦ, οἵτινες ἀνήρχοντο εἰς 250 περίπου. Εἰς τὴν ὁμιλίαν του ὁ κ. Νομάρχης παραστατικώτατα ἐτόνισε τὴν διάκρισιν τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου Κράτους, ὑπεγράμμισε τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ καθώρισε τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῶν βαθμοφόρων ἔναντι τῆς Πατρίδος καὶ ἔναντι τῆς ἱστορίας. Πρὸ τῆς ὁμιλίας οἱ βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. μετέβησαν συντεταγμένοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητήν, καὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων τοῦ 5ου πεζικοῦ Συντάγματος.

— Εἰς τὸ Τμῆμα θηλέων συνεχίζονται καθ' ἑκάστην ἀθρόαι ἐγγραφαὶ νέων μελῶν. Ἤδη δὲ τὸ Τμῆμα θηλέων ἀπέκτησεν ἴδιον οἴκημα, παραχωρηθὲν ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Τρικκάλων.

— Ὑπὸ τοῦ Τμήματος θηλέων ἐδόθη εἰς τὸν κινηματογράφον «Ρὲξ» θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ ἔργον «Ἡ λύρα τοῦ Γερονικόλα». Τοὺς διαφόρους ρόλους ὑπεδύθησαν λίαν ἐπιτυχῶς Φαλαγγίτισσαι καὶ Φαλαγγῖται, κατὰ τὰ διαλείμματα δὲ χορῳδία τῆς Ε. Ο. Ν. ἔψαλλεν ὡραῖα ἑλληνικὰ ᾄσματα.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς περιώδευσε διάφορα χωρία, ὁμιλήσας πρὸς τοὺς Σχηματισμούς των.

ΕΔΕΣΣΑ.—Χάρις εἰς τὸν ἀκούραστον καὶ δημιουργικὸν περιφερειακὸν Διοικητὴν καὶ εἰς τὸ θερμὸν καὶ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ἐμπνευσμένου Νομάρχου, παρατηρεῖται τὸν τελευταῖο καιρὸ κάποια συστηματικὴ καὶ γόνιμος ἐργασία.

Καθημερινῶς προσέρχονται νέοι καὶ ἐγγράφονται εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ὀργανώσεως καὶ αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα.

Ἐπίσης καθωρίσθησαν εἰδικαὶ συγκεντρώσεις βαθμοφόρων ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχίτου καὶ ἄνω, καθ' ἃς θὰ γίνωνται ὑπ' αὐτῶν ἀνακοινώσεις περὶ τῆς συντελουμένης ἐργασίας ἐν τῇ Περιφερειακῇ Διοικήσει.

Πρώτη τοιαύτη συγκέντρωσις ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Περιφερ. Διοικητοῦ τὴν Τετάρτην 29 Μαρτίου εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως.

Τῶν συγκεντρώσεων αὐτῶν λαμβάνουν γνῶσιν καὶ ὁ Νομάρχης ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ὅστις δίδει καὶ τὰς κατευθυντηρίους γραμμάς.

ΑΡΤΑ.— Καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα τὰ Τμήματα τῆς Ἄρτης εὑρίσκοντο εἰς διαρκῆ κίνησιν. Οἱ Φαλαγγῖται ἐστόλισαν τὸν Ἐπιτάφιον, τὸ ἑσπέρας δὲ διετέθησαν εἰς ὅλους τοὺς Ἐπιταφίους ὁμάδες Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν. Εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως χορῳδία ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἔψαλε τὰ ἐγκώμια τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ὁλόκληρος ἡ δύναμις παρευρέθη εἰς τὸ ψήσιμο τοῦ ἀρνιοῦ. Μετὰ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐπισήμων ὡμίλησε δι' ὀλίγων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ἐξάρας τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὀργανώσεως τῶν νέων, συστήσας πειθαρχίαν καὶ ἀγάπην εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς Πατρίδος. Ὁ κ. Νομάρχης, ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ηὐχαρίστησε τὸν Σεβασμιώτατον, μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε γλέντι καὶ ἐχορεύθησαν ἑλληνικοὶ χοροί.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν ἐδόθη κινηματογραφικὴ παράστασις εἰς τὸ «Τιτάνια», ἐψάλησαν δὲ οἱ ὕμνοι τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα προσετέθη εἰς τὸν ἐνταῦθα συνοριακὸν Τομέα καὶ κινηματογράφος, ὡς ἀπαραίτητος ψυχαγωγικὴ τροφὴ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν τακτικὰ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐνδιαφέροντος. Κατὰ τὴν γενομένην τελευταίαν συγκέντρωσιν ὡμίλησεν ἡ ὑπασπίστρια τῆς Ὑποδιοικητρίας, ἀναπτύξασα πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Φαλαγγιτισσῶν τὸ θέμα «Τὸ κορίτσι καὶ ἡ οἰκογένεια».

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Συνεχίζονται αἱ ὁμιλίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως, ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ, καθὼς καὶ πολλοὶ ἐκπαιδευτικοὶ ἀναπτύσσουν καθημερινῶς πρὸς τὰ μέλη διάφορα θέματα γύρω ἀπὸ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ Ἔθνους μας.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀνεπτύχθη τὸ θέμα «Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ σεβασμοῦ».

ΧΑΛΚΙΣ.—Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἑωρτάσθη ἐφέτος εἰς τὴν Χαλκίδα ἀπὸ τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ τὰς Σκαπανίσσας ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Τὸ μυρτοστόλιστον προαύλιον μὲ ἐπιγραφὰς «Ζήτω ὁ Βασιλεύς», «Ζήτω ὁ Ι. Μεταξᾶς», ὅπου ἐψήνοντο ἀρνιὰ καὶ κοκορέτσι, ἐπεσκέφθησαν ὁ κ. Νομάρχης, ὁ κ. Φρούραρχος, ὁ κ. Δήμαρχος καὶ αἱ λοιπαὶ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

ΛΙΜΝΗ (Εὐβοίας).—Οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Τετραρχίας Λίμνης διενήργησαν μεταξὺ των λίαν ἐπιτυχῶς ἔρανον ὑπὲρ τοῦ ἐκεῖ Ὀρφανοτροφείου καὶ Οἰκοτροφείου.

ΣΠΥΡΟΝ ΔΕΜΕΝΑΓΑΝ. Πολὺ καλό! Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του στὸ «Βῆμα τῶν Νέων». — ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΔΟΥΛΓΕΡΗΝ. Μάλιστα. Πολὺ καλό. Ἀλλὰ ἐπῆγε καὶ αὐτὸ στὸ καλάθι. Ξέρετε γιατί; Γιατὶ δὲν συμμορφώνεσθε πρὸς τοὺς ὅρους τῆς συνεργασίας. Δηλαδή: Χωριστὴ ἐπιστολή, χωριστὰ τὸ διήγημα καὶ στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ... — ΑΡΤΕΜΙΔΑ ΟΥΖΟΥΝΗ. Βέβαια, δὲν εἶναι πολὺ καλὸ τὸ ποίημα. Δείχνει ὅμως ὅλη σου τὴν ἀφοσίωσι στὸ μεγάλο μας Ἀρχηγό. Θὰ μποροῦσε λοιπόν, μὲ μικρὲς διορθώσεις νὰ δημοσιευθῆ... Πετάχτηκε ὅμως γιατὶ κι' ἐσὺ δὲν ἔγραφες στὴ μιὰ μόνο ὄψι τοῦ χαρτιοῦ... Γιὰ νὰ ζητᾶμε ἐμεῖς τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ ἔχουμε, βέβαια, τὸ λόγο μας... — Κ. ΔΟΥΡΑΜΑΝΗΝ. Τὸ ποίημά σας παρεπέμφθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΑΝΤ. ΚΑΣΤΑΝΑΝ. Δὲν δημοσιεύεται τὸ ἀποσταλὲν διότι δὲν συνεμορφώθητε μὲ τὴν σύστασιν νὰ γράφετε στὴ μιὰ μόνον ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — ΣΤΑΚΑΛ... Πολὺ καλό... Μᾶς ἐκάματε ν' ἀλλάξουμε τὴν γνώμη μας γιὰ τίς... γυναῖκες. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΑΠΑΞΑΝΘΗΝ. Τὸ «Περὶ Πατρίδος» δὲν διαβάστηκε κἄν. Γιατί; Ἁπλούστατα. Καὶ οἱ δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ γραμμένες. Ὁ κ. Μπαρμπέρογλου θὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν ἁρμόδιο συντάκτη ἀπάντησι ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. — ΑΝΘΟΥΛΑΝ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐλήφθη καὶ εἶναι ὑπ' ὄψιν τῆς Ἐπιτροπῆς. — ΕΥΑΓΓ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΝ. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Τὸ ποίημά σου ὡραῖο ὡς ἔμπνευσις. Ἔχει τεχνικὲς ἀτέλειες. Ὁ στίχος θέλει πολὺ δούλεμα ἀκόμη. Ἐργάσου καὶ πρὸ πάντων διάβασε πολύ. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΝ ΜΠΟΥΡΝΟΖΟΥ, ἰατροῦ. Θαυμάσια τὰ ποιήματά σας, ἀλλὰ πολὺ ἐκτεταμένα καὶ ὁ χῶρος μας πολὺ περιωρισμένος. — Γ. ΡΟΔ. Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό. Ἡ συνδρομὴ νὰ προκαταβάλλεται. Ἅμα ὅμως ἕνας νέος μᾶς ζητήσῃ νὰ ἐγγραφῆ καὶ μᾶς ὑποσχεθῆ ὅτι τὴν συνδρομή του θὰ τὴν στείλῃ μέσα σὲ λίγες μέρες, τοῦ τὴν στέλλομε. — Ι. Χ. Κ., Λιδωρίκι. Καὶ τὰ δικά σας δὲν διαβάστηκαν. Γιατί, βρὲ παιδιά, δὲν συμμορφώνεσθε μὲ τοὺς ὅρους τῆς συνεργασίας; — ΓΕΩΡΓΙΟΝ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΝ. Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Δὲν διαβαστήκανε γιατὶ γράφετε στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ κάτι ἄλλο. Γιατὶ ἡ ἐπιστολή σας σὲ χαρτόσημο; — Π. Π., Ὁμαδάρχην Ε.Ο.Ν. Πολὺ καλό. Ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΜΑΛΙΜΗΛΑ. Ἐδόθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Καὶ τὰ δικά σας δὲν διαβάστηκαν. Δὲν ἐννοεῖτε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τοὺς ὅρους τῆς συνεργασίας. — Σ. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ. Ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. Θ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐδόθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. ΒΑΣΙΛΗΝ ΒΡΕΤΤΟΝ. Πολὺ καλὴ ἡ ἀνακοίνωσίς σας. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἱεραρχικῶς εἰς τὸ περιοδικὸν διὰ τοῦ ταμέως Ὑποδιοικήσεως κλπ. — ΝΙΚΟΝ ΒΗΛΟΝ. Πολὺ καλά. ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. Ἔχεις δίκηο. Ἡ «Νεολαία» πρέπει νὰ μιλῆ στὸν ἑνικὸ στοὺς φίλους της. Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς ἔχουμε ἕνα παράπονο: Ὅτι δὲν συμμορφώνεσθε ὅλοι οἱ φίλοι μὲ τὴν σύστασι νὰ γράφετε στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — ΣΤΑΜΟΝ Π. ΜΑΚΡΗ - ΣΤΑΪΚΟΝ. Καὶ τὸ δικό σας δὲν διαβάστηκε. Γιατὶ σ' ὅλες τὶς ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ; Φαίνεσθε ἄνθρωπος ποὺ ξέρει νὰ γράψῃ. Δὲν δώσατε ποτὲ χειρόγραφα σὲ τυπογραφεῖο; — Σ. ΠΑΝΑΓΙΟΥΛΙΑΝ. Πολὺ καλό. Παρεπέμφθη στὴν ἐπιτροπή. — ΜΗΝΑΝ ΑΒΔΕΛΗ. Πολὺ καλὴ ἡ βιογραφία σας τοῦ Παπαδιαμάντη. Ἀλλὰ ξηρά! Εἶναι μιὰ βιογραφία καλὴ στὸ εἶδος της, τὸ περιοδικὸ ὅμως δὲν προτιμᾷ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς βιογραφίας. Πάντως σὲ συγχαίρομεν εἰλικρινῶς, γιατὶ ἡ βιογραφία αὐτή, σᾶς ἐπαναλαμβάνομεν, στὸ εἶδος της εἶναι ἐξαιρετικὰ καλή. — Κ. Κ. Κ., Ἰωάννινα. Εἶναι πολὺ καλό. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, γιατὶ τέτοια ἐπήραμε πάρα πολλὰ καὶ ὅλα καλά. Καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ βγάλουμε ὁλόκληρο τεῦχος — τόμο ὁλόκληρο — μὲ τοὺς πανηγυρικοὺς ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Καὶ διὰ σᾶς τὸ ἴδιον. Εἶσθε γνωστὸς ἀγωνιστὴς καὶ καλὸς ἐθνικιστής. Μπορεῖτε νὰ μᾶς στείλετε τόσα ἄλλα πράγματα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει γιατὶ δὲν περνᾶτε μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ γραφεῖον; — Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, Περβαινήν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐδόθησαν ἐντολαὶ εἰς τὴν διεκπεραίωσιν. — ΗΛ. ΗΛΙΟΥ. Καλό. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του. — Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ, Στρατῶνι. Ἐλήφθη. Θὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΜΗΝΑΝ ΜΕΤΣΑΚΗΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΔΗΜ. ΚΟΤΤΙΝΗΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. ΧΑΡ. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Πολὺ καλό. Ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἀγόρευσιν. Ἀλλ' ἄλλο ὕφος χρειάζεται ἡ ἀγόρευσις καὶ ἄλλο τὸ λογοτεχνικὸ κομμάτι. — Κ. ΚΡΙΤΣΕΛΗΝ. Παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΣΩΤΟΝ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΝ. Ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ. Διαβάσαμε τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου. Καὶ δεχθήκαμε μὲ χαρὰ τὴν συζήτησι φιλικὰ κι' ἀγαπημένα. Ἔχεις δίκηο πέρα ὡς πέρα. Μόνο στὸ ζήτημα τῶν Ἑλληνικῶν δὲν ἔχεις δίκηο! Ἐὰν ἐγίνηκε μιὰ ἀρχή, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησι τῶν σημερινῶν διευθυνόντων τὸ περιοδικόν, δὲν φταῖμε ἐμεῖς. Εἴμαστε ἑλληνικὸ περιοδικὸ καὶ ἔτσι πρέπει νὰ ἐμφανιζώμεθα. Ἑλληνικὸ πέρα ὡς πέρα. Μόλις τελειώσουν τὰ δύο ξένα μυθιστορήματα, θὰ βάλουμε ἕνα νέο καθαρῶς ἑλληνικό. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ «Βῆμα τῶν Νέων», θὰ δημοσιεύεται τακτικώτερον. — Π. Ι. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ. Ἐδιαβάσαμε τὰ ποιήματά σας. Δὲν εἶναι τεχνικά. Θὰ σᾶς βάλουμε ἐδῶ δυὸ - τρεῖς στίχους καὶ κρίνετε μόνος σας:

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε
πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνὰ
καὶ τὴν πατρίδα μας ἐσκέπασε
μὲ τὰ χρυσαφένια του φτερά,
τότε ἡ φύσις ἄλλαξε,
ἔλαβεν ἡ ἄνοιξις χάρι
καὶ ὅλη ἡ γῆ μας ἄνθισε
καὶ ἔβγαλε νέο βλαστάρι.

ΚΩΝΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ, Ἄνω Βιάννον. Ποιήματά σας παρεπέμφθησαν εἰς ἐπιτροπήν. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ. Ἐλήφθη ἄρθρον σας. Παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΜΑΝΑΘΓΑ. Δὲν εἶναι καὶ τὸ δικό σας ποίημα καλό. Διαβάστε το καὶ τυπωμένο:

Μάννα μου. Γιατὶ χτυπᾷ ἡ καμπάνα μας τόσο γλυκειά,
σὰν νἆναι θεία οὐράνια μελῳδιά;
Γιατὶ παντοῦ ἡ γλυκειά, ἡ γαλανὴ καὶ τιμημένη
κυματίζουσα σημαία μας εἶναι στημένη;
Μάθε παιδί μου ὅτι σὰν σήμερα ποὔν' μέρα τῆς Παναγιᾶς,
αὐτῆς ποὺ γέννησε τὸν Γυιὸ γιὰ νὰ σώσῃ ἐμᾶς,
εἶναι καὶ τῆς πατρίδος μας ἡμέρα Ἐλευθεριᾶς.

Ι. Χ. ΚΟΚΜΩΤΟΝ. Ὁ Φαλαγγίτης εἶναι καλός. Θὰ δημοσιευθῆ. — ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΚΟΥΤΣΟΓΕΡΑΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΠΕΡΙΦΑΝΑΝ. Ἐλήφθη. Παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΑΝΕΣΤΗΝ ΘΕΟΦΙΛΙΔΗΝ. Πολὺ χαριτωμένο τὸ ποίημα ποὺ μᾶς ἐστείλατε. Πολὺ καλό. — Ε. ΚΟΥΤΟΥΠΗ. Ἐλήφθη. Ἀλλὰ κατόπιν ἑορτῆς. Εἶχε κλείσει τὸ φύλλο. — ΠΑΝΑΓ. Χ. Χ. Δὲν εἶναι πολὺ καλὰ τὰ ποιήματά σας. Ἀλλὰ δὲν τὰ διαβάζουμε, διότι εἶναι γραμμένα στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΒΑΣΙΛΑΚΟΝ, Γύθειον. Ὄχι πολὺ καλά. — ΓΕΩΡΓ. ΘΛΙΜΜΕΝΟΝ. Δὲν διαβάσαμε τὸ ποίημα γιατὶ εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ μαζὶ ἡ ἐπιστολή. Χωριστὰ ἡ ἐπιστολὴ καὶ χωριστὰ τὰ ποιήματα. — ΣΤΑΥΡΟΝ Κ. ΧΟΝΤΗΛΑΝ. Πρέπει νὰ διαβάσετε προηγουμένως καὶ κατόπιν νὰ γράφετε, γιατὶ τὸ ποίημά σας δὲν εἶναι καθόλου καλό. — Μ. Γ. ΠΕΡΗΦΑΝΑΝ, Πειραιᾶ. Μάλιστα, καὶ πάλιν τὸ πρόβλημά σου εἶναι γνωστόν. Τὸ ἔστειλαν καὶ δύο ἄλλοι ἀναγνῶσται μας, καὶ προφανῶς ὅλοι σας εἴχατε τὴν ἴδια πηγὴ ἀντιγραφῆς. Κάνε κάτι δικό σου καὶ ἂν εἶναι καλὸ θὰ δημοσιευθῆ. Ἀλλὰ μὴ ξεχνᾷς νὰ γράφῃς καὶ τὴν λύσι. —

ΛΑΣΚΑΡΩ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 915)

θί του, ἄρχισε νὰ θερίζῃ γύρω κεφάλια. Οἱ ἀκρῖτες, προσπαθῶντας νὰ τὸν πλησιάσουν, κάναν ἀληθινὰ θαύματα ἀνδρείας! Μάταια ὅμως. Οἱ Σαρακηνοί, πεισμωμένοι, ἀντιστεκόντουσαν σὰ θεριά.

Ξάφνου τὸ σπαθὶ τοῦ Μελία τσακίστηκε. Τὸ ἄλογό του, λαβωμένο, γονάτισε. Μιὰ θριαμβικὴ ἰαχὴ τῶν Σαρακηνῶν σκέπασε τὸν θόρυβο τῆς μάχης. Πίστεψαν πὼς θάπεφτε στὰ χέρια τους, ζωντανός, ὁ πρωτοσπαθάριος Μελίας, τὸ φόβητρό τους.

Μὰ ἐκεῖνος, μὲ τὸ κομμάτι τοῦ σπαθιοῦ, ποὺ τοῦ εἶχε μείνει στὰ χέρια, πολεμοῦσε σὰ λιοντάρι. Ἡ Λασκαρώ, τότε, χωρὶς νὰ συλλογιστῆ τὸν ἄμεσο κίνδυνο, σπηρούνιασε τὸ ἄλογό της, ποὺ χώθηκε σὰν ἀστραπὴ στὴ μᾶζα τῶν Σαρακηνῶν.

Μιὰ κονταριὰ τῆς πῆρε τὴν ἀσημοποίκιλτη κασίδα, καὶ τὰ πλούσια τετράξανθα μαλλιά της ἀνέμισαν στὸν ἀέρα, σὰ λάβαρο. Ἐκείνη, ὅμως, ἀκράτητη, σπηρούνιαζε τὸ ἄλογό της, ποὺ μὲ αἱματωμένους ἀφροὺς στὸ στόμα, τρελλὸ ἀπὸ τὸν πόνο, ποδοπατοῦσε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ προχωροῦσε τσακίζοντας κόκκαλα.

— Κουράγιο παπποῦ! Ἔφτασα!

Ὁ Μελίας νόμισε πὼς ὠνειρευόταν. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἀκρῖτες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πορφύρη καὶ τοὺς εἴκοσι ἀγούρους, ποὺ ἤξεραν τὴν Λασκαρώ, κανεὶς δὲν ὑποπτευόταν τὴν παρουσία της.

Τὰ τετράξανθα μαλλιά της, ποὺ ἀνέμιζαν σὰ λάβαρο ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς, ἡ χυτὴ κορμοστασιά της, ἡ ἀφοβία της καὶ τὸ τρελλὸ τρέξιμο τοῦ ἀλόγου της, τοὺς ἔκαναν νὰ πιστέψουν μιὰ στιγμὴ πὼς κάποιος ἄγγελος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ὁ Πορφύρης, πρῶτος, χύθηκε κατόπιν της κι' ὕστερα ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἡ Λασκαρὼ ἔφτασε κοντὰ στὸν παπποῦ της, πήδηξε ἀπὸ τ' ἄλογο, τοὔδωσε τὸ σπαθί της κι' αὐτή, μὲ τὸ κοντάρι της, χτυποῦσε δεξιὰ - ζερβά, μὲ ὅλη της τὴ δύναμι.

Οἱ Σαρακηνοὶ ἄρχισαν νὰ τὰ χάνουν. Ἂν οἱ ἀκρῖτες πίστεψαν, γιὰ μιὰ στιγμή, σὲ θαῦμα, οἱ Σαρακηνοί, ἀφώτιστοι ἀπὸ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ μυαλό τους σκοτισμένο ἀπὸ προλήψεις, σχημάτισαν τὴν πεποίθησι πὼς κάποιο ξωτικὸ τοὺς πολεμοῦσε. Ὁ τρόμος ἅρπαξε τὴν ψυχή τους καὶ ἡ φρίκη πάγωσε τὰ μέλη τους. Πέταξαν τὰ ὅπλα κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν, σὰ νὰ τοὺς κυνηγοῦσε ἕνα σύννεφο ἀπὸ δαίμονες.

Ἔτσι, γλύτωσε ὁ πρωτοσπαθάριος Μελίας, κι' ἡ μάχη κερδήθηκε. Οἱ Σαρακηνοὶ πανικόβλητοι, θερίστηκαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τοὺς ἀκρῖτες καὶ τοὺς ἀγούρους, ποὺ τράβηξαν πρὸς τὸ κατόπι.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ πολύωρο μακελειό, οἱ ἀκρῖτες γύρισαν στὸ μέρος, ποὺ ἦταν τὸ στρατόπεδο τῶν Σαρακηνῶν, βρῆκαν τὸν πρωτοσπαθάριο Μελία, καθισμένο σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Οἱ τρεῖς λαβωματιές, ποὺ εἶχε πάρει, ἦταν δεμένες καὶ μπροστά του, γονατισμένη ἡ Λασκαρώ, ἄφηνε τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της, ποὺ χρύσιζαν οἱ τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε, στὸ χάδι του. Μὲ τὴ γλυκειὰ κρυσταλλένια της φωνὴ ψαλμωδοῦσε τροπάρια εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ὕψιστο.

* * *

Ἐδῶ θὰ μποροῦσε νὰ τελειώσῃ ἡ ἱστορία τῆς Λασκαρῶς. Μὰ ὅσοι θὰ τὴν διάβαζαν, ἔτσι τελειωμένη, θὰ εἶχαν μερικὲς ἀπορίες:

— Τί ἀπόγινε ὁ Μελίας; Τί ἀπόγινε ἡ Λασκαρώ; Τί ἀπόγινε ὁ Πορφύρης;

Ὁ ἀγοῦρος Πορφύρης διακρίθηκε σὲ πολλὲς μάχες. Τ' ὄνομά του τὸ πῆρε τὸ ἀκριτικὸ τραγοῦδι καὶ τὸ διαλάλησε στὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἔγινε σπαθάριος, πρωτοσπαθάριος, παντρεύτηκε τὴ Λασκαρώ, ποὺ ἔγινε ἡ καλλίτερη σύζυγος καὶ μητέρα. Τὸ νέο ζευγάρι ἔζησε στὸ κάστρο τοῦ Λίμιτου τοῦ Λυκανδοῦ, κοντὰ στὸν Μελία, ποὺ τιμήθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα μὲ τὸν μεγαλύτερο τίτλο καὶ πέθανε, σὲ βαθειὰ γεράματα, Μάγιστρος τῆς Αὐτοκρατορίας.

Κωστῆς Βελμύρας

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

